

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Det sovende Hus (Guðmundur Kamban, DK/IS, 1926)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1876/a (pdf: p. 2–76)

Ns 1876/b (pdf: p. 77–128)

Ns 1876/c (pdf: p. 129–189)

Ns 1876/d (pdf: p. 190–207)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DET SOVENDE HUS.

Billedspil af Gudmundur Kamban .

1
En Vej.

(Halv Nærbillede) Opbl. Et Automobil kører hen ad Vejen, langsomt. Ved Rattet sidder Richard Torp, en tredsindstyveaarig Mand. Ombl. Til...

2

(Fjernbillede) ... Vejen, set fra den kørende Bil. Den kan følges langt ud i det fjerne. Ombl. til...

3

(Nærbillede) ...Richard. Han stirrer ud for sig, der spiller et tankefuldt Smil om hans Mund.

Familiehuset⁴

(Fjernbillede) ~~Huset~~ og dets maleriske Beliggenhed, set fra Bilen, der kører langsomt hen imod det.

5

(Halv Fjernbillede) Huset i meget langsom Panorering. Ombl. til... Nærbilleder af Husets sovende Beboere i langsom Panorering, (soft phocus el. graat Slør) saaledes at de halvt uklare Ansigter fortrænger hinanden & modsat glidende Bevægelse. Ombl. Til... Halv Fjernbillede som Begyndelse, men fast.

6

(Fjernbillede) Udenfor Huset. Bilen kommer og standser. (~~forts~~)

7

(Nærbillede) Richard ved Rattet. Sidder stille og lader Blikket glide mod Huset og dets Omgivelser. Der er en Blanding af en Gensynets Betagethed og dets Vemod i hans Øjne.

8

(Halv Fjernbillede) Richard staar ud, Laagen er laaset. Han standser lidt, saa svinger han sig ind over det lave Gærde, energisk, men uden overdreven Lethed. Han ser smilende mod Gærdet, saa gaar han videre ind i Haven.

~~(Halv Nærbillede) Husherren, en Mand paa henved tredive Aar, vaagner, ser paa sit Ur paa Væggen, og sover straks igen.~~

9

(Halv Fjernbillede) Richard kommer gennem Haven, satndser ved et stort Kbletræ, og stryger Haanden ned ad Stammen.

10

(Nærbillede) Et Minde stiger frem for ham. Ombl. Til...

Nærbillede.

11

(Halv Fjernbillede - soft phocus) ... den unge Richard, henved 29 Aar, staaende ved Kbletræet. *(Nærbillede)* En slank Ungpigeskikkelse toner frem i Haven, gaar et Par Skridt frem og vinker henimod ham. ~~Han følger Skikkelsen ud af Billedet.~~

(soft Phocus) 12

Den unge Pige kommer

(Halv Fjernbillede) Ved Havedøren. ~~Richard følger Skikkelsen henimod Havedøren. Hun lukker Døren op og gaar ind. Ombl. til...~~ *(soft phocus)*

Richard kommer ind i Bil.

(alm Phocus) 13

(Halv Nærbillede) ... den gamle Richard staaende alene foran den lukkede Havedør. Han staar og ser op og ned ad Huset; saa læner han sig mod Trappegelanderet. Et nyt Minde dukker op for ham. Ombl. Til... *(alm Phocus)*

14

her
 (Halv-Fjernbillede - soft phocus) ... en løvtæt Skov. Han er ung som før, men helt anderledes klædt. Han staar og ser forventningsfuld mod noget usynligt. Den unge Pige, ogsaa helt anderledes klædt, kommer løbende ud af det tætte Løv og slaar Armene om hans Hals. Saa tager hun en Nøgle frem som hun giver ham. (forts)

15

(Nærbillede - soft phocus) Hendes Haand trykker Nøglen i hans.

16

(Halv Fjernbillede - forts) Hun kysser ham længe og løber hastigt bort. Ombl. til...

17

Halv nærbillede
 (Nærbillede - alm. phocus) ...den gamle Richard. Hans Smil er præget af det levende erindrede Møde.

Her
 (Halv-Nærbillede) Han stikker Haanden ned i sin indre Vestelomme og tager i Virkeligheden den samme Nøgle frem. Han holder den et Øjeblik i Haanden.

18

(Nærbillede) Nøglen i hans Haand.

19

her
 (Halv Fjernbillede) Saa stikker han Nøglen i Laasen og lukker sig forsigtigt ind.

(Halv Fjernbillede) ~~Kokkepogens Kammer. Hun farer forfærdet op af Søvn, river Vækkeuret til sig, og kvæler dens Larm~~

~~under Dynen og Pudsen.~~

²⁰
~~21~~ Dagslystet i Familienuset. er kommet ind ad hoveddøren,

(Fjernbillede) Den store Spisestue. Richard kommer ind, ser fremmed paa nogle af sættingene, men genkendende paa andre. Ser sig om og gaar videre.

~~(Halv Fjernbillede) Kokkepigenes Kammer. Hun strækker Armen op langs Væggen og river fortrydeligt... (forts)~~
~~(Nærbillede) ...Lørdagens Kalenderblad af. (3 Sprog)~~
~~(Halv Fjernbillede - forts) ... hvorpaa hun igen lægger sig velbehageligt med Pudsen.~~

²²
~~21~~ Dagslystet i Familienuset.

(Fjernbillede) Hallen Richard kommer fra Stuerne. Han genkender en af de gamle Lenestole og... (forts)

²³ 22

(Nærbillede) ... stryger Haanden kærtegnende ned ad dens Ryg. Saa ser han paa Uret... (forts)

~~24~~ 23

(Nærbillede) Uret; det er 6.

~~25~~ 34

(Nærbillede - forts) ... lægger sin Frakke og Hat ...

~~26~~ 25

(Fjernbillede - forts) ... paa en Stol i Nærheden, og sætter sig tilrette i Lenestolen. Afbl.

Tekst (Opbl) Ovenpaa sover Husets Beboere - men nedenunder fyldes Stuerne med Liv. (Afbl.)

^{-27 26}
~~Hallen~~ ~~Familiehuset~~
 (Nærbillede) Opbl. Richard siddende i Lænestolen, med et fjernt Smil, ømt og sorgfuldt paa een Gang. Ombl. til...

^{-26 27}
 (Halv Nærbillede) soft phocus) ... den unge Richard siddende i Stolen, iført Kjole og Hvidt. Han rejser sig.

^{29 28}
 (Halv Nærbillede) Foran ham staar den unge Pige, Elisabet Gram, i Brudedragt. (soft phocus)

^{-30 29}
 (Fjernbillede) De gaar ved hinandens Arm mod Dagligstuen. Døren aabnes af sig selv. (soft phocus)

³¹ ^{Familiehuset.}
 (Fjernbillede - soft phocus) Dagligstuen. Richard og Elisabet kommer ind. I samme Øjeblik er den festlig belyst, og Mennesker nikker til dem fra Stolesæderne, mens de gaar videre mod den lukkede Fløjdør til Spisestuen.

^{men skarpe 32 30} ^{Dagligstuen}
 (Fjernbillede- soft phocus) Spisestuen. Fløjdøren aabner sig af sig selv. Richard og Elisabet kommer ind. I samme nu er Stuen ryddet, festlig belyst, og festklædte Damer og Herrer staar opstillet til Françoise. Dansen begynder, — ^{Dans vals.}
 Richard og Elisabet deltager. Ombl. til...

*Festklædte Mennesker
 sidder ved Døren og
 nikker til dem,
 idet de gaar forbi.*

33 31

(Fjernbillede - soft phocus, men skarpere) Afdansning med
Vala. Ombl. til...

34 32

(Fjernbillede - soft phocus, men saa skarpt som muligt) Nu
er Richard og Elisabet alene paa Gulvet. De andre ser til.
blandt dem er begge gamle Forældre fremtrædende.

35 33

(Halv Nærbillede) alm. phocus) De fire gamle. (forts)

36 34

(Halv Nærbillede) Richard og Elisabet dansende alene.

35

(Halv Nærbillede) ^{de gamle} Herrerne ser til, forrest Marie og Johannes.

38

~~(Halv Nærbillede) Damer ser til.~~

39 36

(Halv Nærbillede) Den gamle Pige, Thora, med en Bakke, ser
til fra en Krog.

40 37

(Halv Nærbillede - forts.) De fire gamle. Ombl. til...

41 38

(Halv Nærbillede) ... de fire gamle udenfor Havelaagen, ser
op mod ...

42

~~(Halv Nærbillede) ... Landsueren, hvor de nysgifte sidder.~~

43 39

(Halv Nærbillede) Landsueren fra den modsatte Side, de Gamle
bag den. Marie, Elisabets Søster, kommer hurtigt med en

glømt Flaid, som hun giver Richard idet hun staar op paa
Trinbrættet. Hun giver ham Haanden og kysser Søsteren, staar
saa ned, og gaar hen til Johannes Kroq som staar mellem de nærmeste.
(Nærbillede) Marie tager hans Arm. ~~44~~ 40
45 41
(Fjernbillede) Landauerer kører, der vinkes til Afsked. Afbl.

46 42
(Halv Nærbillede) Opbl. Direktør Lindberg siddende paa en
Stol. Ser paa nogen, og tager en Cigar af en Eske som
rækkes ham. Ombl. til...

47 43
(Halv Nærbillede, men fjernerø.) Lindberg og gamle Torp i
et elegant udstyret Kontorværelse. Gamle Torp sidder ved
Skrivebordet; han tænder sig selv en Cigar, taler saa. (forts)

Tekst. Ja, Lindberg, naar min Søn kommer hjem fra sin Bryllupsrejse,
saa faar De en ny Meddirektør - jeg træder tilbage.

48 44
(Halv Nærbillede - forts) Lindberg ser paa ham som om han
sagde: Har De virkelig besluttet det? Torp ser spørgende paa
ham: Synes De ikke om den Ordning? Lindbergs Udtryk giver
Svaret: Jo, han er en meget dygtig Mand. Og de bliver siddende
de i deres egne Tanker over Cigaren. Afbl.

(Nærbild.) Opbl. Thora ser ud gennem et Vindue. ~~45~~ 46

(Fjernbillede) Opbl. Udenfor Richards nye Hjem. Landauerer
kører op for Porten, Richard og Elisabet staar ud og gaar op.

47

(Halv Fjernbillede) ~~En gammel~~ ^{Dagligstue hos Richard} Thora, ~~den gamle Pige,~~ gaer ud, lidt efter lukker ^{hun} og venter. Richard og Elisabet kommer ind, ~~møttages varmt~~ af Thora.

51

(Fjernbillede) Dagligstuen. Richard og Elisabet kommer ind.

52 48

(Halv Nærbillede) De tager Stuen forventningsfuldt i Betragtning, og omfavner hinanden. Afbl.

53 49

(Halv Nærbillede) Opbl. Lindberg talende, med Papirer i Haanden. Ombl. til...

54 50

(Halv Nærbillede, men fjernere) ... Lindberg i Kontoret, hvor Richard har indtaget Faderens Plads. Richard tager Papirerne, og Lindberg sætter sig ved hans Side. Afbl.

55

~~Fjernbillede~~

(Halv Nærbillede) Opbl. Grams Dagligstue, Sne ude. Fru Gram sidder med et Haandarbejde. Marie staar i Overtøj ved hendes Side - de ser sammen paa flere stykker Børnetøj, som den gamle Frue har om sig. Ombl. til...

56 51

~~Fjernbillede. Opbl.~~

(Halv Nærbillede) ... Torp og Frue i deres Dagligstue. Torp holder et Etui i haanden og lukker det op. Det indeholder seks Selvskeer. De tager en af Skeerne op og betragter den sammen.

57 52

(Nærbillede) Gravering paa Skeen: GERDA 11/5 1896 Afbl.

56 53

(Nærbillede) Opbl. Elisabet, med en lille Datter, iført Daabskjole paa Armen. Ombl. til...

57 54 *Spiritue*

(Halv Nærbillede) ... Elisabet staaende i Dagligstuen hos Ricard med Barnet, omgivet af Richard og Marie. Gamle Torps kommer til, sammen med Grams og andre Gæster. Gram tager et Etui fra Gavebordet foran dem, det indeholder Perler. Han fæster Perlerne om Barnets Hals. Richard gaar frem, ser det, men forsøger at skjule sit Mishag, Ombl. til... *fjern sig uset.*

55
Dagligstue 60 *Richard kommer ind, lidt efter*

(Halv Nærbillede) ... samme Billede, men Elisabet staar sine hænder ved Bordet med Barnet. Richard kommer ind ad den aabne Den som skimten, lukker den og gaar frem til Elisabet. Han *Ricard* løsner Perlebaandet fra Barnets Hals og kaster det paa Bordet. Elisabet misbilliger hans Optreden. Han tager Barnet kærligt op til sig. Afbl.

58 56

(Nærbillede) Opbl. En Kjole der fremvises, glattende Hænder. Ombl. til...

62 57

(Halv Nærbillede - ikke for nær) ... Elisabet og Marie siddende i en Kjoleforretning, Marie med en Hund paa Skødet. Chefen staar hos dem, to Ekspeditricer viser Kjoler frem. Elisabet forelsker sig i en særlig pragtfuld Kjole, spørger tilsidst om Prisen. De viser sig at være alt for dyr. Men under Maries luksuselskende Paavirkning giver hun alligevel efter og faar den lagt tilside. Afbl.

~~(Halv Fjernbillede) Stranden set fra Land. Midt i Billedet de tre, i Baggrunden Badende, Sejlsbaade paa Vandet. Et Bud kommer fra Forgrunden trækkende med sin Cykle, gaar ned til dem.~~

~~(Halv Fjernbillede) Gryden forfra. Budet rækker Richard et Telegram. Der staar paa hans Kasket: STRAND HOTEL. Budet gaar.~~

~~(Nærbillede) Richard læser Telegrammet. (forts)~~

Tekst

~~KOM SNAREST TIL KØBENHAVN~~

~~LINDBERG~~

~~(Nærbillede - fortsat) Richard ser op. Elisabet kommer ind i Billedet bag hans Skulder, trænger ind paa ham. Han beroliger hende, men er selv urolig. Afbl.~~

63-58

(Halv Fjernbillede) Opbl. Kontoret. Lindberg gaar utaalmodigt op og ned ad Gulvet, ser mod Uret og ryger stærkt mens han gaar. Richard kommer hastigt. De begynder straks en ivrig, men bekymret Samtale. (Forts)

64-59

(Nærbillede) Lindberg taler og siger:

Tekst

Ja, Banken har nægtet os Laanet.

65

(Halv Fjernbillede - forstat) Richard sætter sig. Lindberg beskæftiger sig med Bøgerne og Papirerne foran sig mens han taler. Saa rejser Richard sig og staar bøjet over Skrivebordet.

66 60

(Nærbillede) Lindberg siger:

Tekst Ja, der er ingen Udvej, Torp - Firmaet maa standse sine Betalinger.

67 61

(Halv Nærbillede) De ser bekymret paa hinanden. Den af Lindberg udtalte Beslutning fæstner sig langsomt i deres Udtryk. Afbl.

68 62

(Halv Nærbillede) Opbl. Elisabeth siddende ved Bordet i Dagligstuen, med Ansigtet mellem sine Hænder. Saa ser hun op, hun har grædt.

69 63

(Halv Nærbillede) Spisestuen Richard og Gerda sidder ved Spisebordet, ventende. Saa rejser Richard sig og gaar ud af Døren som skimtes.

70 64

(Nærbillede) Gerda tager et Stykke Brød, men lægger det med Overvindelse tilbage i Bakken, venter saa.

71 65 64

(Halv Nærbillede) Richard og Elisabeth kommer stille ind og sætter sig til at spise. Richard skænker Vand i sit Glas.

Elisabet tager forbavset sit Vandglas og ser paa ham.

Richard taler og siger: (forts)

Tekst.

Ja, jeg

~~Jeg~~ har ikke mere Raad til at have Vin paa mit Bord.

~~72~~ 66

(Halv Nærbillede - fortsat) Han drikker af Glasset og spiser ivrigt. Elisabet skænker Vand i sit Glas, saa løfter hun det halvt, *mod sin mund, men sætter det ned igen af skam.* Afbl.

73

(Nærbillede) Men hendes Tanker er andetsteds henne. Ombl. til...

74

(Halv Nærbillede - soft phocus) ... De tre ved det samme Bord. Men Elisabet og Richard løfter glade et Glas mørk Vin mod hinanden. Ombl. til...

75

(Halv Nærbillede - ^o soft phocus, men skarpere) ... de samme tre, men nu sidder Richard spisende som før mens Elisabet ^{løfter} endnu ~~holder~~ ^{mod sin Mund} Glasset med Vinen. Ombl. til...

76

(Halv Nærbillede - alm. phocus) ... Virkeligheden, hvor Elisabet nu i sin vemodige Stemning sætter Glasset fra sig uden at drikke. Afbl.

77

(Halv Nærbillede) Opbl. To Flyttemænd paa et læs, tømmer deres Ølflasker. Ombl. Til,...

78

(Fjernbillede) ... Flyttevognen udenfor Richards Hus. Den kører.

79

(Fjernbillede) Dagligstuen hos Richard, tom. Richard, i Skjortearmer, laaser en Kuffert.

80

(Fjernbillede) Foran, et, mindre anseligt, Hus. Flyttevogn en kører op for Porten.

81

(Fjernbillede) Dagligstuen i det nye Hjem. Elisabet og Thora gaar om og ordner. Flyttemændene kommer med et Skab. Afbl.

~~82~~ 67

(Halv Nærbillede) opbl. Hjørne af en Hatteforretning. Marie staar og prøver et Par smukke Hatte foran Spejlet. Et Par Ekspeditricer omkring hende. Elisabeth sidder paa en Stol i Nærheden.

~~83~~ 68

(Nærbillede) Marie prøvende en pragtfuld Hat. Hun vender sig raadspørgende mod Elisabeth.

~~84~~

(Nærbillede) Elisabeth nikker med et indadvendt Blik.

~~85~~ 75

(Halv Nærbillede - fortsat) Marie vælger Hatten. Elisabeth rejser sig med et Suk. Afbl.

86

(Halv Fjernbillede) Opbl. Et kontorlokale med to Pulte. Paa hver Side af hver Pult sidder en Kontorist, 4 ialt. Richard er een af dem. En af Kontoristerne ser paa Klokken, saa

(Kontorbilledet) sidder med et indadvendt Blik. Omkl. 4...

(Halv Nærbillede) Dagligt Del af en Flyttevogn; Møbler paa Gaden.

(Halv Fjernbillede) Dagligt Del af Richards andet Hjem, næsten tomt - Konvokter.

(Halv Fjernbillede) Spisestuen; Kloset og Thora ordner Flyttemænd.

(Kontorbilledet) To Flyttemænd bliver Baget paa Flyttebæret. Omkl. 4...

(Halv Nærbillede) Elisabeth, ser paa et vægpejs - nikker saa med Hovedet.

(Nærbillede) Opbl. Dagligstuen hos Richard. Han staar ved skrin-
bordet med et Brev-skrin det langsomt op og læser.

15.

Tekst.

... en af Dem accepteret Vexel, stor Kr. 500- Forfalden den 2 Apr. 1900
som godhedsfuldt vedes indfriet paa vort Kontor.

444 77

(Halv Nærbillede) Richard staar et Øjeblik tænkende, saa
stikker han Meddelelsen i Lommen og gaar ind i ...

78
77 Spisenstuen.

(Halv Nærbillede) ... Dagligstuen. Han gaar hen til et
Skab, lukker det op og tager ... (forts)

775 79

(Nærbillede) ... Gerdas Etui med Perlerne ud. Han aabner
Etuiet, ~~han~~ fjernansynet ses: Laurids Berth
København - Danmark

774 80

(Halv Nærbillede) ... tager Perlehalsbaandet ud, ser paa det,
saa stiller han det tomme Etui ind igen og putter Perlerne
i Lommen. Afbl.

775 81

(Halv ~~Nærbillede~~ fjernbillede) Aabne Iris halvt. I Aaahningen glider
Elisabets Ansigt forbi. Derefter glider en fremmed Herres
Ansigt forbi, den modsatte Vej. Det gentages, tilsidst med sa
korte Mellemrum, et de begge mødes samtidigt indenfor Billed-
feltet.

Billedet aabnes helt. Det er paa en Københavnsk Jernbane-
perron. Elisabet og en fremmed Herre gaar frem og tilbage i
modsat Retning paa Perronen.

Nærbillede

772 82

(Fjernbillede) Toget glider ind. Den fremmede Herre Staar op
i Toget, ser ud efter Elisabet.

773 83

(Nærbillede) Elisabet spejder hen ad Perronen, mere og mere
utaalmodig.

Nær 44 84
 (Halv Fjernbillede) Richard kommer løbende i sidste Øjeblik, med høj Hat, og selskabsklædt under Frakken. De skynder sig op i Toget, der sætter sig langsomt i Bevægelse. Ombl. til...

95
 (Fjernbillede) Toget sætter sig langsomt i Bevægelse. Ombl. til...

(Fjernbillede) ...en Perron paa Kystbanen. Toget kommer.

(Halv Fjernbillede) Richard og Elisabet staar ud og gaar ud af Perronen.

46 85
 (Fjernbillede) ...Kroghs Ville udefra. Nogle Gæster lukkes ind, Damerne uden Hat, Herrerne med Silkehatte. Richard og Elisabet ~~kommer~~ gør ind ad haveløben.

Hale 97 86
 (Fjernbillede) Dagligstuen hos Kroghs. Den er fyldt med selskabsklædte Gæster. H

98
 (Halv Fjernbillede) Marie og Johannes staar nærmest ved Døren og tager imod Gæsterne. Saa kommer Richard og Elisabet. De hilser paa Værtfolkene og et Par andre, Johannes følger dem forestillende.

Nær 99 87
 (Halv Fjernbillede) Gæster, derimellem den fremmede Herre fra Perronen. Elisabet og Richard kommer, Johannes forestiller.

Bekst Generalkonsul Falck - Direktør Torp og Frue.

^{100 88}
(Halv Nærbillede) Der hilses; ~~Richard~~ Richard går videre.

⁸⁹
Richard sætter sig ved ~~101~~ en Gruppe Herrer.
(Nærbillede) Opbl. Hænder, der giver Kort. Ombl. til...

¹⁰²
(Halv Nærbillede) ... Herreversellet hos Kroghs. Johannes og Richard spiller L'hombre sammen med to af de andre Herrer. De har deres Glas staaende i Bordets Hjørner. En af Herrerne drikker af sit Glas.

^{103 70}
~~Richard sætter sig ved et Bord, og ser sig om.~~ (se Her sig)
(Halv Nærbillede) Elisabeth og Falck ved et Bord, noget afsides fra de andre Gæster som ses, ogsaa Marie. Alle sidder. ^{(Halv Nærbillede) 92} Falck kurtiserer reserveret, men med en stille Glæde i sit Blik, naar hun ikke ser paa ham. Marie rejser sig og gaar ind i den anden Stue, hvortil Børns skintes.

^{104 93}
(Nærbillede) Der glider en Skygge af Tungsind over Elisabeths Ansigt...

^{105 94}
(Nærbillede)... mens Falck ser vedholdende paa hende.

^{106 95}
(Halv Nærbillede - fortsat) Hun rejser sig undskyldende og gaar, ~~med samme Vej som Marie.~~

^{107 97}
Kabinettet hos Kroghs
(Halv Nærbillede) Marie staar foran Spejlet ~~og ordner sit Haar.~~
og ordner flygtigt sit Haar. Elisabeth kommer ind fra Daglig-

⁹¹
(Halv Nærbillede)
Richard stærkt optaget af
Diskussion

⁹⁶
(Halv Nærbillede)
Richard. Elisabeth kommer og
kigger strændt paa hans
Skulder, men markerer det
ikke; saa gaar hun videre.

stuen, hvortil Døren skimtes. Hun gaar hen til Marie og lægger Haanden over hendes Skulder. Marie holder Haanden mod sit Bryst. Ombl. til... (forts)

108 98

v (Nærbillede) De to Hænder. Maries er besat med kostbare Juveler, Elisabets er uden Smykker. Elisabet trækker sin Haand bort...

109 99

(Halv Nærbillede - forts) ... usigelig vemodig, saa gaar hun mod Døren. Søsteren ser medlidende efter hende og kalder. Men Elisabet svarer ikke og gaar ud. Afbl.

(Halv Nærbillede) Opbl. Toran Richards Port. Falck og Elisabet kommer og standser - Falck lover med at gaa. En Spovogn kører forbi, og en Mand springer af i Farten og gaar hen til dem. Det er Richard. Han og Falck nikker heftigt paa hin anden, saa gaar Falck. Richard kaster et flygtigt Blik efter ham, inden han og Elisabet gaar ind.

101

(Halv Fjernbillede) Spisestuen hos Richard. Han og Elisabet kommer ind, gaar ud af hver sin Dør.

102

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen hos Richard. Han kommer ind; Gerda løber ham indde.

(Halv Nærbillede) Det er Richard. Han og Falck hilser høfligt paa hinanden, saa gaar Falck. Richard kaster et flygtigt Blik efter ham, inden han og Elisabet gaar ind ad Porten. Afsl.

117a. Spisestuen. Stenbald og Richard kommer ind. Richard 117b. Dagligstuen. Richard
118 Richards og Elisabeths Sovkammer
 (Halv Nærbillede) ~~Opbl.~~ Elisabet foran Klædeskabet ~~i hendes~~ og ~~Richards Sovværelse~~. Hun lukker det op og ser paa et Par Kjoler, lidt utilfreds, lægger saa den ene frem. Saa tager hun en lille Halskæde med Medallion

119
 (Fjernbillede) ~~fra Toiletbordet~~, prøver den et øjeblik, men lægger den straks misfornøjet ned igen. Hun tager en Beslutning og gaar ud af Døren.

120 spisestue
 (Halv Fjernbillede) Del af Dagligstuen. Elisabet kommer ind, gaar hen til Skabet hvor hun finder Gerdas Etui frem. Hun ...

(forts)

121 105
 (Nærbillede) ... lukker det op. Det er tomt.

122 106
 (Halv Fjernbillede - forts) Hun bliver forbavset, gaar saa rask ud af Stuen.

123 Dagligstuen
 (Halv Fjernbillede) Richards Herreværelse. Richard sidder og leger med Gerda, da Elisabet kommer ind med det tomme Etui i Haanden og viser ham det. Han rejser sig og fører Gerda ud af Stuen. Saa kaster han et Blik paa det tomme Etui, og tilstaar at det er ham som har fjernet Perlerne.

~~124~~ 108

(Nærbillede) Elisabet ser paa ham med et bittert Præg om sin Mund. Saa fæster hun et erindringsfuldt Blik paa Etuiet. Ombl. til...

~~125~~ 109

(Halv Nærbillede) soft phocus, el. Slør) Ved Gerdas Daab. Richard læser Perlebaandet fra Barnets Hals og kaster det paa Bordet. Ombl. til...

~~126~~ 110

(Halv Nærbillede - alm. phocus) Elisabet med det tomme Etui og Richard. Elisabet kaster i Lede og Bitterhed det tomme Etui paa hans Bord og Gaar. Afbl.

~~127~~ 111

(Fjernbillede) Opbl. Udenfor Kroghs Villa

~~128~~ 112

(Nærbillede) Et Vindue bliver aabnet i øverste Etage og Marie stikker Hovedet ud.

~~129~~ 113

(Nærbillede) Havelaagen. Elisabet kommer i Formiddags - spadseredragt

~~130~~ 114

(Nærbillede - fortsat) Marie trækker sig hurtigt tilbage fra Vinduet, som om hun var bange for at blive set.

~~131~~ 115

(Halv Fjernbillede) En Altan paa Villaens tilstødende Side. Altandøren lukkes op og ...

~~132~~ 116

(Nærbillede) ... Marie stikker Hovedet ud og spejder.

117

(Halv Fjernbillede) Vejen op til Villaen, set fra Altanen.
En Landauer kommer kørende langsomt, man ser kun Kusken.

118

(Halv Fjernbillede - forts) Altandøren lukkes igen.

119

(Halv Nærbillede) Haven. Elisabeth staar og nyder dens Skønhed. Hun bøjer sig over en Rosenbusk og indaander dens Duft; tager en Rose og beholder den i Haanden. Marie kommer og Søstrene omfavner hinanden. Marie fører hende hen til ...

120

(Halv Nærbillede) ... et Bord i Haven, med Bænke og Stole omkring, hvor de sætter sig.

121

(Halv Nærbillede) Havelaagen. Landauereren kører frem. Falck staar ud og giver Kusken Ordre til at vente.

122

(Nærbillede) Bordet i Haven. Elisabeth er ikke mere i godt Humør. Alt hvad hun ser omkring sig, stemmer hendes Sind til Vemod. Marie tager hendes Haand. Hendes Deltagelse er en Indrømmelse af Søsterens Skæbne, mere end en Trøst - hun bliver selv tungsindig.

123

(Halv Fjernbillede) Falck kommer gaaende hen til dem. Marie springer op.

124

(Nærbillede) Elisabet. Hun drejer Hovedet i Forbavselse, nu til den ene, nu til den anden. Saa rækker hun Haanden tøvende frem.

144 125

(Nærbillede) Falck og Elisabet. Han tager hendes Haand og trykker den varmt.

145 126

(Halv Nærbillede) Alle tre. Marie retter en ivrig Henvendelse til Falck. Han vægrer sig, hun bliver ivrigere, han samtykker og giver Tegn mod Havelaagen.

146 127

(Halv Nærbillede) Havelaagen. Husken rækker Haanden ivejret og vender Hestene.

147 128

(Halv Nærbillede) Bordet i Haven. Marie undskylder sig og gaar.

148 129

(Halv Nærbillede) Landauerer kører tilbage.

149 130

(Halv Nærbillede) Ved Bordet. Falck gør en Haandbevægelse mod Bænken. Elisabet sætter sig midt paa den, han bliver staaende.

150 131

(Halv Nærbillede) Havedøren. Marie kommer gaaende imod den, halv glad, halv urolig.

151 132

(Halv Nærbillede) Ved Bordet. Falck gaar mod Bænken, og beder om Tilladelse til at sætte sig ved Elisabets Side. Hun ser hastigt op paa ham - men lige saa hastigt ned igen. Saa gør hun Plads til ham og han sætter sig. Han begynder at tale til hende, paa sin vante Vis, let, indsmigrende, elegant.

152 133

(Nærbillede) Falck talende.

~~150~~ 134

(Nærbillede) Elisabet. Hendes Smil veksler med Pludseligt udtryk af Alvor, som om hun baade frydede sig og led i denne Mands Nærhed, hendes Bryst hæver og sænker sig.

~~151~~ 135

(Nærbillede) Falck talende. Saa rækker han Haanden ud ...

~~152~~ 136

(Halv Nærbillede) ... efter den Rose hun har mellem Fingrene, hun sidder aandsfraværende mens han tager den. Men da han løfter den mod sin Mund, gaar der et Drag af Smerte over hendes Ansigt. Da hun ser, han bemærker det, springer hun op i voldsom Sindsbevægelse, og hun henvender sig til ham med en Følelse af Vrede og Ulykke. Saa gaar hun. Falck staar som lynslagen tilbage.

~~153~~ 137

(Halv Nærbillede) Elisabet gaar mod Huset.

~~154~~ 138
Kabarettet Tebord.

(Halv Nærbillede) Del af Spisestuen med Bord. Døren staar aaben ind til Dagligstuen. Marie ordner de tre Kuverter sammen med en Pige. Pludselig farer hun sammen ved en Lyd fra Dagligstuen. Hun gaar ind gennem den aabne Dør og lukker den efter sig.

~~155~~ 139

(Halv Nærbillede) Dagligstuen, to Døre skimtes. Marie lukker Døren fra Spisestuen, som hun lige er kommet ind ad. Elisabet er paa Vej fra den anden Dør, som hun har lukket. Hun gaar i Ophidselse op og ned ad Gulvet, mens hun retter en Bebrejelse mod Marie. Marie undskylder sig, Elisabet stanser ved en Sofa. Marie nærmer sig hende langsomt.

e

140

(Nærbillede) Elisabet staar stille, med et stenhaardt Udtryk. Marie tør ikke tiltale hende. Saa sætter Elisabet sig. Marie sætter sig frygt-
somt ved hendes Side. Da slynger Elisabet sig ind til hende og hulker
som et Barn.

~~157~~ 141

(Nærbillede) Ved Bordet i Haven. Falck staar i en kort Afstand fra
Bænken, med Rosen i sin Haand. Hans første Forundring er veget for
en forundret lykke. Der er ingen Hovmod i hans Glæde, kun Vished og
Ro. Han kysser Blomsten ærbødigt, som en smuk Kvindes Haand. Afbl.

~~158~~ 142

(Nærbillede) Opbl. Elisabet ved et Bord, med Hagen støttet på
mod sine Hænder, stirrer frem for sig. ~~Foran hende paa~~
~~Bordet staar et Glas med Anemener.~~ Ombl. til...

159

(Halv Fjernbillede) ... Dagligstuen hvor hun sidder.

160

(Halv Fjernbillede) Soveværelset. Den ene Seng staar opredt,
i den anden ligger Richard og sover. Ombl. til...

~~161~~ 143

(Nærbillede) Richard sovende. Han vaagner, ser paa sit
Ur, som hænger over Sengen. (Forts)

~~162~~ 144

(Nærbillede) Uret. Det viser 10 Minutter i 2.

~~163~~ 147

(Nærbillede) Han bliver forundret over at Elisabet endnu
ikke er i Seng. Saa staar han ...

~~164~~ 148

(Halv Fjernbillede) ... ud af Sengen, ifører sig Slobrok
og Hjemmesko, og gaar mod Døren.

~~165~~ 149

(Fjernbillede) Dagligstuen, hvor Elisabet sidder i samme

145
(Nærbillede) Richard drags
trovædet.

146
(Nærbillede) Elisabets
tomme Seng.

Halv

Stilling. Richard kommer ind. Med et beskuksomt Blik anviser hun ham Plads i Sofaen ligeoverfor. Han sætter sig ikke straks, men rører ved hendes Skulder. Hun rejser sig hastigt og gaar op og ned ad Gulvet. (forts)

166 150

(Nærbillede) Richard staar stille og følger hende med Øjnene.

Halv

167 151

(Fjernbillede - forts) Elisabet tager tilsidst Plads i Sofaen og Richard sætter sig paa Stolen overfor.

168 152

(Nærbillede) Elisabet inden hun taler. (forts)

169 153

(Nærbillede) Richard venter.

170 154

(Nærbillede - forts) Saa siger Elisabet:

Tekst Richard ... jeg elsker en anden Mand.

171 155

(Halv Nærbillede) De ser et Øjeblik paa hinanden, saa bøjer Elisabet Hovedet let. Richard rejser sig, men bliver staaende Hans Aandedræt er tungt.

172 156
Barmværelset

(Halv Nærbillede) Gerda i sit Værelse. Hun rejser sig op i Sengen og græder fordi hun har faaet sit Lagen om Halsen.

173 157
Dagligstuen

(Halv Nærbillede) Richard og Elisabet staar overfor hinanden, begge i stor Sindsbevægelse. Han begynder at tale, men

afbrydes af Gerdas Graad. Elisabet skynder sig ud.

Nan ¹⁵⁴ *Barnværelset* **158**
 (Halv Fjornbillede) Elisabet gaar ind til Gerda, ordner
 Sengen og tager sig ømt af Barnet.

Nan ¹⁷⁵ **159**
 (Halv Fjornbilledet) Del af Soveværelset. Richard kommer og
 begynder at klæde sig paa.

Nan ¹⁷⁶ *Barnværelset* **160**
 (Halv Fjornbille) Elisabet faar Gerda til ro, kysser hende
 og gaar ud.

Nan ¹⁷⁷ *Soveværelset* **161**
 (Halv Fjornbillede) Richard er ved at fuldende sin Paa-
 klædning.

Nan ¹⁷⁸ **162**
 (Halv Fjornbillede) Elisabet kommer ind i Dagligstuen, og
 sætter sig træt paa en Stol.

Nan ¹⁷⁹ *Barnværelset* **163**
 (Halv Fjornbillede) Richard gaar varsomt ind i ~~Gerda's~~ Værelse
 Han gaar hen til det sovende Barn og

¹⁸⁰
 (~~Halv Fjornbillede~~) ~~...~~ betragter det med et Blik fuldt af
 Æmhed. Saa bøjer han sig over det og trykker et let Kys paa
 dets Pande. Han bliver staaende et Øjeblik bøjet over Sengen
 for at se om hans Kys har forstyrret dets Søvn. Det har det
 ikke. Saa gaar han ud af Døren til Dagligstuen.

181 164
Dagligstuen

(Halv Fjernbillede) Elisabet sidder som før. Richard kommer ind. Han gaar frem, men bliver pludselig staaende, halvt bortvendt fra Elisabet.

182 165

(Nærbillede) Elisabet siger:

Tekst Du er enig med mig i, Richard, at efter denne Tilstaaelse kan der ikke mere være Tale om et fortsat Samliv imellem os.

183 166

(Halv Nærbillede) Richard nikker. Man kan se at han siger: Ja, jeg er enig med dig.

184 167

(Nærbillede) Elisabet siger:

Tekst Men du maa give mig Lov til at beholde Gerda.

185 168

(Halv Nærbillede) Richard vender sig lynsnart om. Saa nærmer han sig hende, ivrigt protesterende. Overvældet af Sindsbevægelse gaar han frem og tilbage. Men saa sætter han sig for at give sin Protest en intimere og dermed vægtigere Virkning.

Tekst

Du kan ikke først forlade mig, og saa tage Gerda fra mig. Hun bliver her.

186 169

(Nærbillede) Elisabet, siger: Hun brister i Graad; saa retter hun sig op og tørrer sine Øjne - hendes Blik er fyldt med en urokkelig Beslutning.

Tekst Gerda betyder alt for mig - fremfor at skulle undvære hende, vil jeg vedblive at være din Hustru.

187 170
 (Halv Nærbillede) Richard ser langsomt op og stirrer paa hende. Elisabet vaander sig, tilsidst rejser hun sig, men kan ikke gaa uden Afgørelse.

188 171
 (Nærbillede) Richards Ansigt faar et stenhaardt Udtryk, saa gør han en fortvivlet samtykkende Bevægelse og bliver siddende ganske stille, med Ansigtet støttet mod Hænderne. Afbl.

189 172
 (Nærbillede) Leget Opbl. Legetøj. Hænder tager det. Ombl. til ...

190 173
 (Halv Fjernbillede) ^{Nær} ~~Gerdas~~ ^{Barns} ~~Værelse,~~ hendes Song er fjernet. Thora staar og pakker hendes Dukker og Legetøj ned i en Kuffert. (forts)

191 174
 (Halv Nærbillede) ^{gaden udenfor Richards andet Hjem,} Elisabet venter i en Droske udenfor Porten.

192 175
 (Halv Fjernbillede) ^{Nær} ~~Thora~~ ^{Barns} ~~lægger~~ den sidste Genstand ned og er ved at lukke Kufferten, da pludselig Gerda i Hat og Kaabe kommer ind med en glent Sandspand og Skovl. Thora lægget Tingene ned, laaser Kufferten, og ggar ud med Gerda.

193 176
 (Halv Fjernbillede) ^{Dagligt} ~~Richard~~ ^{Hænder} staar midt paa Gulvet i Herreværelset - længe - ...

194 177
 (Nærbillede) ... fuldstændig ubevægelig. Pludselig farer han sammen og ser mod Døren.

175 178

(Halv Fjernbillede - forts) Thora og Gerda kommer ind, men Thora gaar straks ud igen og lukker Døren. Richard styrter hen og ...

176 179

(Nærbillede) ... tager Gerda i sine Arme. Men han maa holde hende tæt ind til sig med den ene Haand, mens han med den anden bag hendes Ryg stjæler sig til at tørre Taarerne som vælder frem i hans Øjne, bort med Lommetørklædet. Saa gaar ..

177 180

(Halv Fjernbillede) ... han hastigt med hende hen til Skrivebordsstolen og sætter hende paa sit Knæ.

178 181

(Halv Fjernbillede) ^{↖ Gaden} Kusken staar ned fra Drosken og gaar ind i Huset.

179 182

(Halv Fjernbillede) Thora venter taalmodigt udenfor ~~Hørs-~~ ^{Dag-} ~~ligstuen~~ ^{ligstuen} ~~værelset~~.

200 183

(Halv Fjernbillede) ^{↖ Børnens værelse} Kusken kommer ind i ~~Gerdes Værelse~~ og tager Kufferten.

201 184

(Halv Fjernbillede) ^{↖ Dagligstuen} Richard sidder endnu med Gerda paa Skødet. Saa ser han mod Døren. Thora stikker Hovedet indenfor et Øjeblik. Pludselig rejser Richard sig ...

202 185

(Nærbillede) ... kryster Barnet ind til sig, og ...

203 186

(Halv Fjernbillede - forts) ... følger det ud. Men han er straks inde igen; han gaar hen til Skrivebordsstolen, og lader sig synke fremover Bordet.

204 187

(Halv Fjernbillede) ^{↖ Gælden} Thora hjælper Gerda ind i Drosken. Pludselig gør Gerda hende opmærksom paa et eller andet, der er glemt. Thora tøver, saa skynder hun sig ind i Huset.

Dagligkum 205
Hochhauschen 188

(Halv Fjernbillede) Richard ligger ud over Bordet som før.

206 189

(Nærbillede) Hans Fod støder mod noget paa Gulvet under Bordet.

207 190

(Halv Nærbillede) Han ser op. Saa bøjer han sig ned og tager Genstanden op. Det er Gerdas Dansedukke, iført et bournonvillesk Balletkostume. Han sidder med Dukken paa Knæet, og ser ubevægelig paa den. Saa ser han mod Døren, uden at forandre Stilling. (forts)

208 191

(Nærbillede) Thora aabner Døren, og gør en Bevægelse, der antyder, at hun skal hente den glemte Dukke. (forts)

209 192

(Nærbillede - fortsat) Men Richard tager Dukken til sig med et angsteligt Udtryk for, at den skulle blive ham frarøvet.

210 193

(Nærbillede) Thora fyldes af Medlidenhed, og gaar atter ud.

211 194

(Nærbillede) Richard kryster Dukken fastere mod sit Bryst. Afb)

212 195

(Fjernbillede) Opbl. Et Landsted med en pragtfuld Have. En Foraarsaften. Seks Personer staar med Ryggen til midt i Haven og ser mod Huset. En lille Pige (Gerda) leger, løber tværs over Haven og hen til en Barnefrøken. Ombl. til...

213 196

(Halv Nærbillede) ... de seks. Det er Generalkonsul Falck og Elisabet, Etatsraad Gram og Frue, Johannes og Marie. Herrerne er i Døplomatfrakke, Damerne Mellemkjoler, alle uden Hatte. Huset beundres, mest af Gram og Frue.

214 197

(Halv Fjernbillede) De gaar alle mod Huset, Falck og Elisabet forrest, ved hinandens Arm, Dernæst Marie og hendes Mor, ogsaa med hinanden under Armen. Tilsidst Gram og Johannes.

215 198

(Halv Nærbillede) Verandatrappen. Alle gaar op. Elisabet og Falck stanser og viger tilside. De gaar ind efter de andre.

199

Højre Del af ~~216~~ Verandaen

(Halv Nærbillede) Del af Dagligstuen, med et Spillebord. Der er gjort klar til L'Hombre. Gram kommer hen til Bordet, han gnider sig i Hænderne og glæder sig til at spille. Han gør en Bevægelse mod de andre, som kommer ind i Billedet. Falck, Johannes og Fru Gram sætter sig med ham ved Bordet. Elisabet og Marie gaar ind ad Døren til Kabinettet og lader Døren staa helt aaben mellem Stuerne.

200

217

Venstre Del af Verandaen

(Halv Nærbillede) Del af Kabinettet. Søstre kommer ind og gaar hen til en lang spinkel Sofa, hvor de sætter sig og begynder en Samtale. Elisabet er meget lykkelig.

Spillebordet 216 201
 (Halv Nærbillede) Dagligstuen. Falck sidder over, han keder sig, saa rejser han sig og gaar mod Kabinettet. *venstre*

Sofaen 214 202
 (Halv Nærbillede) Kabinettet. Falck kommer ind. Han gaar straks hen til *Banken* Sofaen og sætter sig ved Siden af Elisabet. Man ser saa snart han har sat sig, at det er her han længes efter at være. Han lægger et Øjeblik Armen over sin lykkelige Hustrus Skulder, og begynder saa at konversere Damerne.

Spillebordet 220 203
 (Halv Nærbillede) Dagligstuen. Kortene er givet, og de spillende venter. Gram ser meget utaalmodigt mod *venstre, og vinker spøgfuldt* ~~Damen~~ *fruen*

Banken 221 204
 (Halv Nærbillede) Kabinettet. De tre er meget optaget af deres *Falck drejer hurtigt Hovedet mod Høire, rejser sig og gaar.* ~~Samtale. Gram kommer ind og vinker spøgfuldt truende mod Falck.~~
~~Denne springer op og følger med Gram ud.~~

Spillebordet 222 Falck 205
 (Halv Nærbillede) Dagligstuen. ~~De to Herrer~~ sætter sig ved Bordet og Spillet begynder.

206
 (Halv Nærbillede) Damen. *me tager disse Arbejder frem af Syperne, beundrer dem gensidigt.*
 (Halv Nærbillede) Kabinettet. Elisabet staar ved en Chiffoniére *syperne på bordet og beundrer gensidigt dem arbejder* og tager en Dug ud af en af Skufferne. Saa gaar hun med den hen til Sofaen hvor hun sætter sig igen. Søstrene folder den store, smukke Tedug ud. Marie beundrer den.

Spillebordet 224 207
 (Halv Nærbillede) Dagligstuen. Falck sidder over igen. Hans Ansigt faar det samme Udtryk af Kedsomhed. Han kaster et Blik *venstre* mod Kabinettet og rejser sig saa hurtigt. Men Gram griber ham øjeblikkelig i Armen og tvinger ham til at blive. Falck synker...

~~206~~ 208

(Nærbillede) ... tilbage i Stolen med et lidt undseligt, et meget godmodigt Smil. Afbl.
~~at de alle tre gaar ind. De gaar saa mod Huset. Afbl.~~

Dejligt 206
 207 209

(Fjernbillede) Opbl. Høveværelset hos Richard. Gamle Torp bliver vist ind af Pigen, en ny Pige, som straks gaar ud igen. Han gaar lidt omkring i Værelset og ser sig misfornejet omkring. Saa standser han foran ...

227 210

(Nærbillede) ... Bogreolen, og tager, rystende paa Hovedet, en af Bøgerne ud. Han stryger Fingrene over...

228 211

(Stort Nærbillede) ... Guldsnittet, hvor der bliver en mørk Stribe.

229 212

(Nærbillede - forts) Saa sætter han Bogen paa Plade, og kaster et foragteligt Blik mod Døren, hvor Pigen gik ud. Saa gaar han hen ...

230 213

(Fjernbillede) ... til Skrivebordet, tørrende sine Fingre med sit Lommetørklæde.

Richard kommer ind, de hilser og sætter sig.

231 214

(Nærbillede) Torp tager et Brev op af Lommen og rækker Richard det, idet han siger:

Tekst Jeg tænkte, at du havde ikke saa meget at blive efter her i Landet. Jeg har skrevet til en af mine gamle Forbindelser i London. Du kan faa en god Stilling dér.

232 215

(Halv Nærbillede) Richard læser ivrigt i Brevet. Saa rejser han sig henrykt, og takker Faderen varmt. Afbl.

233. 216

(Nærbillede) Opbl. Et Kvindehoved. Man ser kun Haaret, en venstre Haand der støtter mod Hovedet, og en højre Haand, som rykker et Haar ud. Saa ser Kvinden op. Det er Elisabet. Ombl.til

...

skrevet

254 217

(Halv Fjernbillede) ... Elisabet siddende paa en Stol i sit Paaklædningsværelse, iført Frisérkaabe. Hun sidder med udslagent Haar. Hun tager et Haandspejl op og gransker sit Haar i Spejlet. Saa rejser hun sig og gaar med Haandspejlet helt hen til Vinduet, for endnu bedre at se.

255 218

(Fjernbillede) Plænen foran Falcks Villa. Falck sidder med en Avis paa Verandaen. Gerda, som nu er en Pige paa en tolv tretten Aar, gaar og spiller Krokett med sine to brødre paa henholdsvis seks og fem Aar. Mens Georg, den yngste, slaar sine to Slag, gør Harald Gerda opmærksom paa Møderen i det aabne Vindue, og raaber op til hende.

256 219

Zoa Husat ude fra

(Halv Fjernbillede) Elisabet, ~~der~~ vinker til Børnene.

257 220

(Halv Fjernbillede) Børnene, vinker igen.

258 221

(Fjernbillede) Elisabet lukker Vinduet, Børnene spiller videre.

259 222

(Halv Fjernbillede) Verandaen - med Børnene paa Plænen i Baggrunden. Elisabet kommer ud og sætter sig i en Stol ved Siden af Falcks Magelige Liggestol. Han tager sit Cigaretetui op, det er tomt. Saa smækker han det gnavent i. Elisabet bemærker det, hun rejser sig og tilbyder at hente Cigaret-

der, hvorefter hun gaar ind.

223

(Nærkillede) Falck ser op ad Huset, ned ad Haven, op mod Haven - alt med et Udtryk af Lede.

224

(Halv Nærkillede) Elisabeth kommer ud med Cigaretterne. Hun fylder sit Etui, tager en, men lægger den saa med alle Tegn paa Ulyst tilbage. Saa rejser han sig, pindlig berørt, og gaar. Elisabeth bliver siddende og ser efter ham. Afkl.

225

(Nærkillede) Opbl. En Kvindemalke ved Siden af en Snude paa en lille Skodehund. Omkl. til.

226

(Halv Fjernkillede) ... en motor-lytbaad, set bagfra, der sejler, drejende, paa en lille Skovsø; saa saettes Farten. Kvinden sidder med Ryggen til i Bagstavnen. Falck kommer op ~~fra~~ fra Motorrummet og sætter sig hos hende.

227

(Halv Nærkillede) Hun forfra. Hun tager Hunden ned fra sin Skulder og kæler for den. Falcks Vesen er igen den indsmigrende elegante Kædensmands. Hun er skænlige livlig, men lader i dette Øjeblik meget interressent i de smukke Omgivelser.

228

(Nærkillede) Anette.

229

(Halv Narkillede) Falck er aandsfærvende; i hans smilende Blik glimter et Skær af Øjeblikkets Flygtighed. Anette borer pludselig sine smukke dybe Øjne i hans - og saa snart hun har ~~set~~^{naet} den aandsfærvende Hand af hans fjære ~~stirre~~ Stirren, er det kun for at hun skal beundre den dejlige Hund. Falck ser bort; i lidt skuffet Tomhed; Anette væler ivrigt, lidenskabeligt for Hundens. Falck irriteres - saa griber hun efter hendes Haand. Hun løfter Hunden mod hans Skulder. Han slipper Haanden og sidder i egne tavse Tanker. Hbl.

230

(Halv Narkillede) Opbl. Kastaniegren med faldende Blade. Panorering ned til Elisabet ved et Bord i Haven foran Falcks Villa. Hun støtter Albuene mod Bordet og Hagen i sine Hænder; Bordet er dækket med et Lygt Læg Blade. Hbl.

231

(Narb.) Opbl. Falck og Anette. De ser, smilende, dybt i hinandens Øjne. Da han nærmer sig hendes Mund, løftes Hundens Snude mod hans Læber.

232

(Halv Narb.) Anette holder Hundens i den løftede Stilling. Falck springer op, og bliver staaende halvt bortvendt, støttet mod Rælingen. Hbl.

233

(Narkille) Opbl. Elisabets gramser mekanisk; det visne Løv. Hbl.

234

(Nærb.) Opbl. Falcks og Annettes Ben til Kneet. Hunden ligger
ensom ved dens Fødder. Hbl.

235

(Halv Nærbilledet) Opbl. 3 Haver. Elisabet rejser sig hurtigt og gaar. Hbl.

~~(Nærbilledet) Opbl. Baadekro. Baaden legger til, Falck og Annette gaar i Sand.~~

~~(Halv Fjernbilledet) Oplyst Kro i Skoven. Falck og Annette kommer
fra Torget gaar mod Kroen. Hbl.~~

236

(Halv Nærbilledet) Opbl. Elisabets Paaklædningsværelse. Hun sidder i
en Stol og læser, fuldt paaklædt. Det er Nat. Saa ser hun mod Urt.

237

(Nærbilledet) Urt. Det viser 3.

238

(Halv Nærbilledet) Verandaen. Falck kommer fra Haverne og
lukker sig ind i Huset.

237 239

(Halv Fjernbillede) Falcks Paaklædningsværelse. Han kommer ind og lukker Døren forsigtigt. Saa tager han sine Støvler af og sine Hjemmesko paa.

Elisabet kommer ind. Hun vil lægge Armene om hans Hals, han fjerner dem lempeligt.

238 240

(Nærbillede) Elisabet ser vedholdende paa ham, mens hendes Arme synker langsomt ned mod Siden.

239 241

(Halv Fjernbillede - forts) Falck anmoder hende om at sætte sig, men hun bliver staaende. Saa bliver han selv staaende.

240 242

(Nærbillede) Det varer lidt før han faar talt. Han siger:

Tekst Elisabet ... jeg elsker en anden Kvinde.

241 243

(Nærbillede) Han ser op, og fæster Blikket paa hende.

242 244

(Nærbillede) Elisabet staar ubevægelig. Hendes Blik er vedholdende, men det er i dette Øjeblik ikke rettet mod ham, hun stirrer blot frem for sig med et dybt, erindringsfuldt Blik.

243 245

(Halv Nærbillede) Saa gaar hun langsomt ud af Stuen.

244 246
 (Halv Nærbillede) Elisabets Paaklædningsværelse. Hun kommer
 langsomt ind.

245 247
 (Nærbillede) Hendes Haand drejer Nøglen om i Laasen.

246 248
 (Halv Nærbillede) Saa gaar hun hen til Bordet og sætter sig med
 Hagen støttet i Hænderne. Sidder længe ubevægelig.

247 249
 (Halv Nærbillede) Falcks Paaklædningsværelse. Han står og ser
 ud for sig. Saa gaar han ud af Døren.

248
 (Nærbillede) Døren foran Elisabets Paaklædningsværelse. Falck
 kommer, banker paa hendes Dør, venter saa.

249 250
 (Nærbillede) Elisabet som før, ikke en Muskel rører sig i hendes
 Ansigt.

251
 300 . slippes igen
 (Nærbillede) Dørhaandtaget drejes, ~~slippes igen~~.

301 252
 (Nærbillede) Elisabet ser derhen, uden at røre sig.

302
 (Nærbillede) ~~Dørhaandtaget slippes igen~~
 303 253
 (Nærbillede) Falcks Fødder fjerner sig paa Løberen.

304 254
 (Nærbillede) Elisabet. Hun lukker Øjnene i Smerte. Afbl.

Opbl. 305 255
 (Halv Nærbillede) Verandaen, Morgen. Dækket Bord med Morgenkaf-
 fe. Pigen kommer med en Bakke for at tage af Bordet, forbavses.
 Hun lægger Haanden paa Sølvkaffekanden, som er kølnet. Ser saa,

med Bakken i den ene Haand og den anden Haand paa Kanden,
undrende mod Loftet.

(Nærbillede) Opbl. ~~Stuepigen fuldender Borddækningen til~~
~~Morgenkaffen paa Verandaen.~~

306 256

(Halv Fjernbillede) ~~Opbl.~~ Elisabets Paaklædningsværelse,
Dagslys. Falck sidder ved Bordet, Elisabet gaar i en heftig
Sindsstemning op og ned ad Gulvet. Saa sætter hun sig ved ...

307 257

(Nærbillede) ... Bordet, og en tung Rø falder over hendes
Ansigt, mens hun siger:

Tekst Og saa maa du give mig Lov til at beholde begge Drengene.

308 258

(Nærbillede - forts) Elisabet tager Øjnene fra ham, uden at
hendes besluttsomme Udtryk et Øjeblik svækkes.

309 259

(Nærbillede) Falck gør en hurtig, santykkende Bevægelse.

310 260

(Nærbillede - forts) Elisabet ser op paa ham, forbavset.
Saa ser hun fremfor sig med et grundende, brødefuldt Blik.

Afbl.

Ende paa første Del.

ANDEN DEL.

Tekst Efter Forældrenes Død var Elisabet flyttet ind i det gamle Familiehus.

³¹¹ 261
(Nærbillede) Opbl. Hænder, der plukker to Roser. Oml. til...

³¹² 262 *Familiehusets Have*
(Halv Nærbillede) ... Elisabet med de to Roser i ~~Hænder~~.

Hun er graanet, ti Aar er næsten gaaet siden vi har set hende sidst. Saa ser hun op.

³¹³ 263
(Halv Nærbillede) Gerda er blevet en smuk Dame paa et Par og tyve. Hun staar iført en Sommerselskabskjole, og plukker en Blomst til en stor Buket Roser.

264
(Halv Nærbillede) Begge.
Gerda vinker i Baggr.
Blandt dem Marie og
Johannes. Elisabet og Gerda
ser pludselig op.

³¹⁴
(Fjernbillede) En Bil kører op for Havelaagen, Johannes og Marie staar ud og gaar ind i Haven. Bilen kører. Elisabet og Gerda gaar imod den ... *og ser pludselig op.*

³¹⁵
(Halv Fjernbillede) ... de mødes foran Hovedtrappen. En Stuepige kommer ud paa Trappen, spørger om noget. Elisabet siger hende Besked, idet hun gør en opadpegende Bevægelse med Haanden. Pigen gaar ind.

³¹⁶
(Halv Fjernbillede) I Spisestuen er der festlig dækket til Folv. En Stuepige staar og ordner Bordet. Den anden Stu e-

pige kommer ind, staar op paa en af Spisest ustolene foran et højt Skab, og tager fra den øverste Hylde et Antal Champagneglas, som den anden Stuepige tager imod.

317

265

(Fjernbillede) Der er kommet flere selskabsklædte Gæster til i Haven. Saa kører fire store Char-à-bancs, pyntede med Bøgeløv og Blomster, og fulde af unge Studenter i Kjole og Hvidt med Studenterhue paa, op for Daagen.

318

266

(Halv Nærbillede) Ud af den første Vogn staar Harald og Georg.

319

267

(Fjernbillede) I samme Øjeblik staar alle Studenterne ud af Vognene, gaar ind ad Havelaagen og danner Espalier langs Havegangen. Harald og Georg bliver baaret i Guldstol hen til ...

269

(Halv Nærb.)

322. Gæsterne fra
det første, omkring
af Studenterne, og
Kæde blandt blomster
advarer gruppen.
Roserne gribes i luftten

320

268

(Halv Nærbillede) ... det Sted hvor Elisabet staar,

321

(Nærbillede) Elisabet faar Taarer i Øjnene af Glæde, hun omfavner først Harald og fæster en Rose i hans Knaphul. Saa omfavner hun ogsaa Georg, og fæster ogsaa en Rose i hans Knaphul. Afbl.

270

(Halv Nærb.)

Elisabet.

322

(Fjernbillede) Studenterne gaar tilbage til Vognene og er oppe i Sæderne paa et Øjeblik. De andre følger med udenfor Havelaagen.

Gerda Sovvarelse

332

(Nærbillede) Opbl. Gerda, liggende i sin Seng. Hun trækker Vejret hurtigt og besværligt. Ombl. til...

333

(Halv Fjernbillede) ...Gerdas Sovvarelse. Hun rejser sig halvt op og raaber.

334

Elisabets Sovvarelse

(Halv Fjernbillede) ^{lyfter 7} Elisabet farer op af Søvne, og skynder sig op. *springer ud af sengen. Hun tager kimonoen og går ud.*

335

Gerda Værelse bliver mørkt og klager sig.

(Halv Fjernbillede) Gerda ligger i en Feberdøs, Elisabet kommer ind i ~~Kimono~~ og gaar hen til Sengen.

336

(Nærbillede) Hun opdager, at Gerda er meget syg.

337

(Halv Fjernbillede - forts) Harald kommer ind i Pyjamas, han gaar hen til Sengen og tager Gerdas Haand og deler Moderens bekymring. Afbl.

338

(Halv Fjernbillede) Opbl. Samme, men det er Dag. Elisabet sidder ved Gerdas Seng, fuldt paaklædt, og venter ureligt. Gerda ligger sløvt hen og trækker Vejret tungt.

339

Havnen

(Halv Fjernbillede) [✓] Georg kommer hen til Havelaagen og lukker den op for Lægen, en yngre Mand, som har en Haandtaske med. Harald kommer til, hilser paa Lægen, alle gaar mod Huset.

340

(Halv Fjernbillede - forts) Lægen og de to Brødre kommer ind i Gerda's Soveværelse. Elisabet rejser sig. Lægen hilser og gaar hen til den Syge. De to Brødre trækker sig tilbage.

341

(Halv Fjernbillede) Gangen udenfor. Brødrene kommer ud. De gaar et Par Skridt fra Døren, bliver staaende her og venter.

342

(Halv Fjernbillede) ^{Nærbillede} Lægen undersøger Gerda med et Stetoskop. ^{Gerda's Værelse}

343

^{Nærbillede} ~~ker~~. Elisabet staar lidt paa Afstand, følgende alle hans Bevægelser med Øjnene.

^{Nær} (Halv Fjernbillede) ^{Opbl.} ~~344~~ ~~375~~ ³⁴⁴ ³⁷⁵ ^{gri} ^{fra 2 tilbage foran} Gangen. Brødrene kommer langsomt forbi ^{in Dør} ~~Døren~~. Lægen og Elisabet kommer ud. De bliver alle fire staaende lidt borte fra Døren. Lægen er ^{meget} ~~meget~~ bekymret. Elisabet trænger ind paa ham.

345

~~(Nærbillede) Han siger:~~

~~Tekst~~ ~~Deres Datter er meget syg, Frue. Hun har Betændelse i begge Lunger.~~

346

(Halv Fjernbillede - forts) Elisabet ser paa ham med et spørgende Haab i sit Blik. Han træster hende saa godt han kan.

347 276

(Halv Fjernbillede) Gerdas Værelse. Gerda ligger stille med lukkede Øjne. Elisabet kommer sagte ind og ser paa hende. Saa snart hun opdager at Gerda ikke ser hendes Ansigt, bliver det sorgfuldt og bekymret.

348 277

(Nærbillede) Gerda aabner Øjnene langsomt.

349 278

(Nærbillede) I samme Nu smiler Elisabet, og hendes sorgfulde Udtryk er som streget bort.

350 279

(Nærbillede) Gerda lukker Øjnene igen. Afbl.

351 280

Elisabets Sovværelse.

(Halv Fjernbillede) Opbl. ~~Elisabet kommer ind i sit Sovværelse,~~ træt og forvaaget, og begynder at klæde sig af.

352

(Halv fjernbillede) Harald gaar op ad Trappen i Hallen. Lidt efter slukkes Lyset.

Elisabets 353 Sovværelse

(Halv Fjernbillede) Elisabet er i Seng. Pludselig rejser hun sig halvt op og lytter. Saa lægger hun sig roligere ned.

354

Gerdas Værelse 281

(Halv Fjernbillede) Gerda ligger i sin Seng med aabne Øjne, hendes Ansigt er meget blegt. En Sygeplejerske sidder ved Sengen.

355 282

Elisabets Sovværelse

(Halv Fjernbillede) Elisabet ligger urolig i Søvn.

356

283

(Nærbillede) Pludselig lyser hendes Ansigt op i et Smil.

357

284

(Stort Nærbillede) Hendes Smil vokser. Ombl. til...

358

285

(? - soft phocus) ... noget hvidt og ubestemmeligt, i Bevægelse. Det tager straks Form og bliver til en dansende Skikkelse, sløret og flygtende. Den bliver hurtigere mere tydelig, nærmer sig. Det er Gerda. Hun danser en Liveglædens Dans mod en ubestemmelig, skiftende Baggrund. Skønt der ingen anden er at se, tyder hele hendes Udtryk paa at hendes Dans er en Henvendelse, at der er én hun danser for, at der er én hun vil glæde med sin Dans.

Alle hendes Bevægelser og Udtryk analyseres i hurtigt skiftende Indstillinger, snart saa uroligt at det næsten forvirrer, snart pludselig døvelende og klart - altsammen tilsyneladende umotiveret som i Drømme.

Tilsidst hæver Skikkelsen sig op i en bournovilleesk Balletattitude. Men isamme Nu er det ikke Gerda, men hendes glømte Dukke. Den Staar i samme Attitude paa et Gulv, og Richard sidder og ser til. Ombl. til...

359

286

(Stort Nærbillede - alm. Ph.) ... den drømmende Elisabet. Pludselig præger Drømmens Forførdelse hendes sovende Træk. Det er som om hun jager noget bort fra sine Øjne.

360

287

Elisabets Søvnvæbelse.

(Halv Fjernbillede) Hun farer op af Søvn - med store Øjne, fulde af navnløs Uhygge.

361 288

(Halv Fjrnbillede) ^{Gerda's værelse.} Gerda sover. Elisabet kommer ind med Drømmens Rædsel i sine Øjne. Hun kaster først et spørgende Blik paa Sygeplejersken, men bøjer sig saa straks over Sengen for at lytte til Gerdas Aandedræt. Sygeplejersken søger at berolige hende, og Elisabet glider ud af Døren med de samme skæmte Øjne. 362 289

Elisabets Sovværelse.

(Halv Fjernbillede) ^{kommer} Hun ~~gaar~~ tilbage til sit Sovværelse. Men det er som om hun ikke tør nærme sig Sengen nu - hun bliver staaende stille med Angsten i sit Bold, tilsidst kan hun ikke holde Ud at være derinde. Hun gaar ind i ...

363 290

(Halv Fjernbillede) ...Dagligstuen. Der er mørkt. Hun kommer ind og tænder Lyset. Saa flakker hun rundt i Stuen, rastløs, fortvivlet. Saa sætter hun sig, men hendes Blik søger ustandselig mod Loftet.

364 291

(Nærbillede) Tilsidst vokser en fast Beslutning frem i hendes Øjne. Afbl.

365 292

(Nærbillede) Opbl. En Eske med Blanketter hvorpaa staar: TELEGRAM. En Haand tager en Blanket. Ombl. til...

366 293

(Halv Nærbillede) ... Elisabet paa en Telegrafstation. Hun skriver.

Tekst Richard Torp. Bond Street 22 London.

Gerda meget syg. Kom hjem til os.

Elisabet.

307 294
 (Halv Fjernbillede) Elisabet afleverer Telegrammet. Afbl.

308 295
 Gerdas Sovemaal.
 (Halv Nærbillede) Opbl. Den syge Gerda ~~fra~~ slaar om sig i Vildelse. Sygeplejersken har travlt med at ordne Isomslaget paa hendes Hoved.

309 296
 ind
 (Halv Fjernbillede) Lægen kommer, fulgt af de to Brødre, som er dybt nedbøjede.

370 297
 (Halv Fjernbillede) I Dagligstuen gaar Elisabet frem og tilbage i dybeste Fortvivlelse. Stuepigen kommer ind med en lukket Konvolut og gaar saa ud.

371 298
 (Nærbillede) Elisabet aabner Konvolutten og læser paa en blaa Seddel.

Tekst Det meddeles Dem herved, at Richard's Torps Adresse i London er ubekendt.

372 299
 (Halv Nærbillede) Elisabet gaar et Par Skridt frem og støtter sig mod en Stol, hvor hun bliver staaende med et forstenet Udtryk. Afbl.

373 300
 (Halv Fjernbillede) Opbl. Elisabet kommer ind i Gerdas Værelse for at aflæse Sygeplejersken. Saa trækker hun meget forsigtigt Gardinerne fra. Gerda vaagner. Elisabet gaar hen til ...

274 301

(Halv Nærbillede) ... Sengen og sætter sig. Gerda tager hendes Haand og ser paa hende med et svagt Smil. Elisabet overvældes af Forundring og glæde. Hun tør slet ikke tale til Gerda, men hendes Ansigt udstråler endeløs Taknemmelighed. Gerda ligger igen med lukkede Øjne. Men Elisabet kan næsten ikke sidde stille for Lykke over hvad hun har set i hendes Øjne - det første Glimt af Helbredelsen. Saa folder hun Hænderne i Bøn. Afbl.

275 302

(Fjernbillede) Opbl. Vej udenfor Havegården. Elisabet kommer paa Vej mod Huset. Et Automobil kommer kørende. Manden, der kører, hilser og holder.

276 303

(Halv Nærbillede) ~~Gerda~~ Det er Direktør Lindberg, meget graanet nu. Han efterkommer Elisabets Anmodning om at staa ud og komme indenfor.

Gerda's Sorevædet. 277

304

Hun sidder i den stol

(Halv Nærbillede) Gerda er nu i fremadskridende Bedring. Hun taler med Sygeplejersken, som sidder med et Haandarbejde. hun bevæger sig allerede lidt i Sengen, og Hendes Udtryk er livligt.

278 305

(Halv Nærbillede) Lindberg og Elisabet sidder i Haven. Elisabet taler, stilfærdigt, uden at se paa ham. Lindberg svarer:

Tekst Jo, det ved jeg godt - vi spiste Middag sammen i Fiesole for

et Par Maaneder siden; han har trukket sig tilbage fra Forretningen og bosat sig dér.

377 307

(Halv Nærbillede - forts) Elisabet lytter glad. Lindberg skriver Adressen ned og giver hende den. Hun ser paa Adressen og gemmer den paa Brystet. Afbl.

380

(Halv Nærbillede) Opbl. ^{gerdas Værelse} Sygeverrelset, Sengen er tom. Gerda gaar ud, støttet til Sygeplejerskens Arm.

381

(Halv Nærbillede) Elisabet sidder i Haven. Hun skriver et Brev færdigt, lukker det og skriver udenpaa.

(Stort Nærbillede) Haanden skriver:

Signor Richard Torp.

Villa Belbosco

Piesole

Italia.

382

(Nærbillede - forts) Elisabet ser op.

383

(Halv Nærbillede) Gerda kommer ud af ^{Havedøren} Døren, støttet af Sygeplejersken.

384

(Halv Nærbillede - forts) Elisabet putter Brevet paa Brystet og rejser sig. Saa ordner hun Havestolen, hvori Damerne hjælper Gerda tilrette. Afbl.

385

et kendt Maleri

(Nærbillede) Opbl. ~~Murillos Madonnabillede~~. Ombt. til...

386

(Halv Fjernbillede) ... et Hjørne af Salen i Pitti galleriet i Florens, hvor Billedet staar lidt ud paa Gulvet paa et Staffeli. Richard staar foran det - saa gaar han mod Døren.

387

(Fjernbillede) Pittigalleriet udefra. Richard kommer ned ad Trapperne, stiger op i en af de tomme Automobiler og kører.

388

(Fjernbillede) Arnoen. Richard kører over Ponte S. Trinità.

389

(Fjernbillede) Piazza del Duomo. Richard kører bag om Kirken.

390

(Fjernbillede) Han kører over Piazza Vasari, i det fjerne skimtes Taarnet paa Fiesoles Domkirketaarn.

391

(Fjernbillede) Richard kører forbi San. Domenico, ved Foden af Fiesolehøjen.

392

(Fjernbillede) En Villa i Fiesole. Richard kører ind ad Laagen.

393

Richard's

Fiesole

(Fjernbillede) Et Værelse i Villaen. Richard kommer ind og sætter sæk, lidt træt. Saa ser han et Brev paa Bordet.

åbner
Snoetlene for
det ene Lænde,

394 309 7
 (Nærbillede) Richard ser paa Udskriften, forbavses og gransker det nærmere. Saa skærer han Brevet op og læser. Lige I Begyndelsen farer han sammen, men skynder sig at læse videre. (forts)

Tekst

Kære Richard: Jeg skriver til dig, fordi Gerda har ligget for Døden af Lungebetændelse. Jeg sendte et Telegram til dig til London, jeg vidste ikke, at du var bosat i Italien. Nu er Gerda, Gud være lovet, næsten helt rask igen. Men jeg, Richard - siden hun blev syg, pines jeg Dag og Nat af Anger. For mig vil Livet blive svært uden din Tilgivelse.

395 310 8
 (Nærbillede - forts) Richard blader om og læser videre. (forts)

Tekst

Jeg beder ikke om Tilgivelse fordi du mistede mig, men fordi jeg har berøvet dig Glæden ved at se dit Barn vokse op og vise dig den Kærlighed, du havde Ret til at faa. Aa, Richard, skriv blot et Ord til mig.

Din

Elisabet.

396 311 9
 (Nærbillede - forts) Richard sidder ubevægelig. Med et dybt, fast, uigennemtrængeligt Blik, og uden at dette Blik forandres et Sekund, folder han ligesom mekanisk Brevet sammen, lægger det i Konvolutten, og river denne et Par Gange over.

Afbt.

397 312 10

(Fjernbillede) Opbl. En lang Allé. Hensat den gaar fem Mennesker, tre forrest, to bagerst, lige efter hinanden.

398 313 1

(Halv Fjernbillede) Forrest gaar Elisabet med sine to Sønner paa hver Side, bagerst gaar Gerda med en ung Mand, Knud Giersing.

399 314 2

(Fjernbillede) Personerne bagfra. Der er større Afstand mellem de to Grupper.

400 315 12

(Fjernbillede) Personerne forfra. En endnu større Afstand mellem de to Grupper.

401 316 14

(Fjernbillede) Personerne forfra. En meget større Afstand mellem de to Grupper.

402

(Fjernbillede) Den sidste Gruppe alene i det Fjerne.

403

(Halv Fjernbillede) Ved Alléens Udgang. Elisabet vender sig og ser efter Gerda og Knud. Georg ser smilende paa sit Armbaandsur, Harald peger fremad. Saa gaar de videre.

404 318 16

(Halv Fjernbillede) Gerda og Knud finder en Bænk.

405 317 16

(Fjernbillede) Et Vejkryds. I Vinklen en Bænk. I Vinklen paa den anden Side af Bænken staar et Automobil. Elisabet kommer med sine to Sønner, hun er lidt træt, sætter sig paa Bænken. Harald sætter sig hos hende. Georg anvender

319

(Halv Nærbillede) Georg antyder at han gaar hen til Bilen, Elisabet giver ham sin Parasol med. Georg lægger Parasollen i Bilen, sætter sig ved Rattet og kører. Elisabet og Harald rejser sig og raaber noget til ham. Deres Minespil udtrykker en Misbilligelse. Men saa smiler de til hinanden og sætter sig igen.

406 320¹⁸

Nær (Halv Fjernbillede) Gerda og Knud paa Benken.

407

(Nærbillede) De sidder i en romantisk, forventningsfuld Stemning. Pludselig brydes Stemningen.

408

(Halv Fjernbillede) Bilen staar foran dem, og Georg anviser dem med et skælnsk Smil Plads i Vognen. Saa begynder han at vende Vognen.

409 321¹⁹

(Nærbillede) Gerda og Knud tilkaster ham et harmfuldt Blik.

322²⁰

Nær (Halv Fjernbillede) Georg ~~standser atter foran dem~~, anviser dem Plads med overstrømmende Elskverdighed. Gerda ser paa ham med sammenbidte Læber, saa staar hun op. Men da Knud vil op i Vognen til hende, standser Georg og sætter sig ved Gerdas Side, idet han antyder for Knud, at det var ikke Meningen; det er ham, der skal køre.

411

(Halv Nærbillede) Knud staar stadig med sin Hat i Haanden. Han betænker sig et Øjeblik. Saa fæster han et drøbende Blik paa Georg, og smider sin Hat paa Jorden. Derefter springer han op ved Rattet. Georg rejser sig og klapper ham forse-

nende paa Skulderen. Saa staar han ud for at tage Hatten op. I samme Øjeblik kører Knud, et Smil over hele Ansigtet, mens Georg staar slukøret tilbage.

~~412~~ 323 21

(Halv Nærbillede) Den kørende Bil. Georg er langt bagude. Gerda ligger paa Knæ paa Vognsædet, elskværdigt vinkende mod Georg som trasker paa Vejen. Saa springer hun over paa Chaufførsædet, ved Siden af Knud.

Nær

~~413~~ 324 22

(Fjernbillede) Georg trasker barhovedet, med de to Hatter i hver sin Haand. Bilen er langt forude.

Nær

414 325 23

(Halv Fjernbillede) Den kørende Bil, Georg langt borte. Gerda og Knud ser hinanden dybt i Øjnene. Saa kysser de hinanden - indtil Bilen gør et lille Sving til Siden, saa er Knud straks paa sin Post. De ser tilbage. Saa standser Knud Bilen.

Nær

415 326 24

(Halv Fjernbillede) Georg kommer nærmere op til den holdende Bil.

Nær

416 327 25

(Halv Fjernbillede) Benken med Elisabet og Harald. Han ser forbavset paa sit Armbandsur, men pludselig rejser han sig og begynder at le. Elisabet rejser sig ogsaa. Ind i Billedet kommer Bilen kørende og Georg gaaende, omtrent samtidigt.

~~417~~

(Halv Nærbillede) Knud springer ud, modtager sin Hat af

Georg, og giver ham Haanden til Tak. ~~Alle sætter sig leende op i Bilen.~~ Afbl.

418 328
(Nærbillede) Opbl. Elisabet gaaende, med nogen under hver Arm, lykkelig. Ombl. til...

419 329
ved Familienhuset.
(Halv Nærbillede) ... Havgangen, hvor hun gaar med Gerda og Knud. De unge straalere af Lykke, og Elisabet deler den. Men pludselig danner hendes Udtryk en slaende Modsetning til de to: hendes Væsen virker saa underligt fjernt i disse Omgivelser. Og da de ser paa hende og uvilkaarlig standser, fjerner hun sig blot med et svagt Smil og gaar mod Huset. Knud og Gerda ser forundrede efter hende.

420 330
(Halv Nærbillede) Et Kabinet. Elisabet kommer ind, sætter sig ved sit Skrivebord, tager et Ark Brevpapir og en Konvolut frem og ser tankefuld frem for sig. Saa skriver hun de første Linier. Afbl.

421 331
(Halv Fjernbillede) Opbl. Loggiaen i Richards Hus i Fiesole. Der staar et ækket Bord med Morgenkaffe o.s.v. Richard kommer ud i Pyjamas og sætter sig ved Bordet. Han begynder at lave sin Kaffe til. Pigen kommer med et Brev, gaar saa.

422 332
(Nærbillede) Richard ser paa Udskriften og forbavses. Sidder forbavset, men bliver saa næsten bange. Griber Bordkniven og skærer Brevet op. Han læser. (forts)

BREVET

Tekst Kære Richard: Jeg ved at du neppe vil svare paa mit Brev. Men jeg skriver, fordi Gerda er blevet forlovet, med den ældste Søn af Fabrikant Giersing, Knud. Han er Ingeniør og har faaet en god Stilling i Rio de Janeiro.

485 333 31
(Nærbillede - forts) Richard lader Brevet synke mod sit Kne, saa blader han om og læser videre.

Tekst De skal rejse derover straks efter Brylluppet. Jeg vil savne Gerda forferdeligt, og længes endnu mere efter dig Tilgivelse. Aa, send mig blot et Ord, Richard. Blot et Ord.

Din

Elisabet.

484 334 32
(Nærbillede - forts) Richard sidder et Øjeblik ubevægelig. Saa tager han, med et Udtryk af fast Beslutning, Brevet, lægger det i Konvolutten, og fortsætter hurtigt og distrairt sit Maaltid. Afbl.

485
(Nærbillede) Opbl. En Kedel der staar og dampkoger paa Gassen.

426 Familienet
(Fjernbillede) Spisestuen i det spanske Hus. Dørene staar aabne. Bordet er fuldt af smaa og store Pakker. Stuepigen kommer farende ind med Pakker, som hun lægger paa Bordet ved Siden af de andre.

427

(Fjernbillede) Køkkenet. Kedlen koger stadig. Stuepigen kommer farende ind for at slukke. Kokkepigen kommer farende ind for at slukke.

opbl.

428

335

(Fjernbillede) Haven. En Bil kommer. Gerda, og Elisabet ^{og Knud} går ind gennem Haven med Pakker i Haanden. Knud kommer bagefter med Tæmnen fuld af Pakker. *Kommer ud af bilen, alle med pakker i Haanden.*

429

(Fjernbillede) Spisestuen. De tre kommer ind og lægger deres Pakker fra sig. Damerne er udasede. Elisabet ringer. Saa gaar de ud.

336

Et Bord i Haven. Skibet står og dækker Te.
(Halv Fjernbillede) Damerne og Knud sætter sig ved Bordet i Haven. Stuepigen kommer farende med en hvid Dug, som Gerda lægger paa Bordet for at Pigen kan gaa. *De sender pigen bort med pakkerne. Se se op.*

431

(Halv Fjernbillede) Havelaagen. Et Postbud kommer med en stor Trækasse under Armen. *pakke med armen.*

432

(Halv Fjernbillede - forts) De tre ved Bordet. Postbudet kommer, hilser og giver Elisabet ⁴⁰ Adressebreve. De tre rejser sig. Gerda trækker Dugen tilside, saa Postbudet kan sætte Kassen ^{og en lille Pakke} paa Bordet. (Forts) Elisabet rejser Gerda ned ene ^{ad vinduet.} *(forts.)*

433

337

Gerda og Elisabet læser paa hver sin Afsenderkupon.
(Nærbillede) Elisabet læser paa Afsenderkuponen:

434 338 36

(Halv Fjernbillede) Elisabet lægger Adressebrevet paa Bordet for at kvittere i Bogen som Postbudet rækker hende. Gerda beder Knud løbe efter noget, skynder paa ham. Saa kvitterer ogsaa hun i Bogen og rækker den til Postbudet, som hilser og gaar. Gerda og Elisabet ser paa hinanden, saa omfavner de hinanden ømt.

Gerda begynder at løse den grundige Indpakning op paa den lille Pakke. Knud kommer tilbage og lægger et Brækjern paa Bordet, han

~~han~~

Knud og Elisabet ser spændte til.

435 339 37

(Nærbillede) Gerda. Hun tager et Etui ud af Papiret.

436 340 38

(Nærbillede) Gerdas gamle Etui, med det københavnske Firmanavn, nu meget slidt. Hendes Hænder aabner det - det indeholder et pragtfuldt Perlehalsbaand.

437 341 39

(Nærbillede) Gerda - hun stirrer frem for sig, ser saa med straalende Øjne paa sin Mor, men hun beholder perlerne i hænderne.

438 342 40

(Nærbillede) Elisabet. Hun ser frem for sig med et uudgrundeligt Smil. Saa tager hun etuiet fra bordet.

439 343 41

(Nærbillede) Knud smiler uforstaaende, forskende fra den ene til den anden.

440 344 42

(Nærbillede) Knud og Gerda. Hun ser et Øjeblik paa ham med et fremmed Smil, stirrer atter paa Perlerne. Knud peger paa den store Kasse, Gerda nikker at han skal lukke den op, skotter mod Moderen. Knud tager Brækjernet, river kassen op.

441

345

43

(Nærbillede) Elisabet. Hun staar som før, med det samme fjerne Smil. Saa synes hun at vaagne, bliver ivrig og ser mod Kassen.

~~(Halv Nærbillede) Kassen er aabnet, Gerda ser spændt til.~~

442

346

44

(Halv Nærbillede) Alle tre. Kassen er aabnet, Gerda ser spændt til. Saa tager hun Papir og Træld op af Kassen. Og endelig løfter hun op af den en Dukke - den gamle, glemte Dukke. Hendes glade Udtryk formørkes ikke, men viser nærmest Forundring. Men ser at hun ikke har bevaret Erindringen om den fjerne Begivenhed.

I samme Øjeblik Dukken løftes op, gør Elisabet en afværgende Bevægelse med Haanden, Kræfterne svigter hende, hun segner mod Bænken. Knud og Gerda stiller sig paa hæver sin Side af hende.

443

347

45

(Nærbillede) Elisabet sidder ganske stille, Øjnene flakker rundt i et forstenet Ansigt.

444

348

46

(Nærbillede) Dukken.

445 349 ⁴²
 (Halv Nærbillede - forts) Saa springer hun op, hun har
 fattet et fortvivlet Haab. Hun begynder at søge efter et
 Brev i Kassen. Hendes Søgen er vild, hun har alt i Haanden,
 Papir, Træld, Adressebrev. Men da hun er overbevist om at
 der ikke er mere, staar hun et Øjeblik st ille og gaar saa ..

446 350 ⁴⁴
 (Halv Fjernbillede) ... ind i Huset.

447 351 ⁴⁵
 (Halv Fjernbillede) Kabinettet. Elisabet kommer ind og laaser
 Døren. Taarerne vælter frem i hendes Øjne, og hun kaster sig
 ned i en heftig Hulken paa Sofaen.

448 352 ⁵⁰
 (Halv Nærbillede) Haven. Gerda lægger Dukken ned i Kassen, ~~og~~
~~Knud slaar den til~~. Saa gaar ^{hun} ~~Gerda~~ mod Huset.

449 353 ⁵¹
 (Halv Fjernbillede) Kabinettet. Elisabet rejser sig fra
 Sofaen og gaar omkring i Stuen; hendes Smerte giver sig
 Udslag i smaa Bevægelser: hendes Løber skælver, hendes Hæn-
 der søger hinanden, men tør næsten ikke røre ved hinanden.

450 354 ⁵²
 (Halv Nærbillede) Døren udefra. Gerda staar og banker sagte.

451 355 ⁵³
 (Halv Fjernbillede) ^{Kabinettet} Elisabet gaar nu stille og langsomt
 rundt i Værelset. Hendes Udtryk er præget af den rolige
 Lidelse - den lidelse man skal bære. Hun lukker Døren op,
 og Gerda kommer ind. De sætter sig begge i ...

452 356⁵⁷

(Halv Nærbillede) ... Sofaen. Elisabet smyger Armen om Gerdas Liv. Og sa, mens Taarerne strømmer ned ad hendes Kinder, lægger hun Hænderne i sit Skød. Saa dan vil hun sidde rolig, naar hun skal fortælle Gerda om Grunden til sin Sorg. Afbl.

459

357⁵⁷

(Nærbillede) Opbl. Gerda i Brude dragt. Hun staar i sit Sovoverløse. Saa begynder hun at løse Sløret.

358⁵⁸

(Halv Fjernbillede) Familiehuset fra Haven, festligt oplyst; Skygger af dansende i Vinduerne.

359⁵⁷

(Halv Nærbillede) Den aabne Havedør. Harald og Emma kommer ind - ser mod Laagen.

360⁵⁸

(Halv Nærb.) Den ventende Bil.

361⁵⁷

(Halv Nærb.) Emma lægger Hovedet mod Haralds Bryst.

362⁶⁰

(Nærb.) Gerda. Hun fuldender sin Paaklædning til Rejsen. Ser op.

363⁶¹

(Halv Fjernbillede) Gerda's Sovoverløse. Gerda staar og fuldender sin Paaklædning til Rejsen. Elisabet kommer ind. Hun staar et Øjeblik og ser paa Gerda, saa tager hun hende ind...

400

364⁶¹

(Halv Nærbillede) ... til sig. Saa skjuler hun et Øjeblik sit Ansigt i sit Lømmetørklæde. Gerda trøster hende. Elisabet tørrer sine Øjne, mens Gerda kysser hende paa Kinden og stryger ned ad hendes Haar. Gerda ser paa hende og siger noget til hende. Elisabet ser op, ryster paa Hovedet og siger:

Tekst

Nej, lille Gerda, for mig har Lævet ingen Trøst før din Far er kommet hjem og har skænket mig sin Tilgivelse.

401

365⁶²

(Halv Nærbillede - forts) Gerda tager begge hendes Hænder og faar hende til at se op. Saa ser hun hende dybt i Øjnene og siger noget. Der ligger et Løfte i hendes Blik. Elisabet ser paa hende med et bange Smil.

402

366⁶³

(Halv Nærbillede) Bilen ventende foran Havelaagen med Kaffee Kufforter. Chaufføren ser paa Knud, banger Knud.

403

367⁶⁴

(Halv Fjernbillede) Hoveddøren. Gerda og Knud kommer ud, rejseklædte, fulgt af Moderen, Brødrene, Marie, og alle Gæsterne.

404

368⁶⁵

(Halv Fjernbillede) Ved Laagen. Gerda omfavner Moderen - staa op i Bilen med Knud. Elisabet, Brødrene, Marie og Emma gaar med udenfor Havelaagen. Bilen kører. *afg.*

405

(Halv Fjernbillede) De fem udenfor Laagen.

466

(Halv Fjernbillede) Bilen fjerner sig.

467

(Halv Fjernbillede) De fem. Afbl.

468

369

(Halv Fjernbillede) Et Opbl. Et Vejkryds lidt fra Richards Villa i Fiesole. En Vogn kommer og holder. Gerda stiger ud. Vognen kører tilbage med Knud. Gerda gaar mod Villaen.

469

370

68

Fiesole

(Halv Fjernbillede) Et Hjørne af Haven i Fiesole. Tæt Løvhæng til alle Sider. Richard sidder og læser i en Bog. Pigen kommer ind og gør ham en Meddelelse. Richard ser lidt forbavset op uden at rejse sig. Pigen gør en Haandbevægelse mod Løvhængen. Richard giver hende Besked, Richard Pigen gaar.

470

371

69

(Halv Nærbillede) Gerda kommer ind gennem Løvhængen, og gaar henimod Richard. Men inden hun naar ham, stanser hun og ser paa ham med en betaget Stolthed. Og saaledes bliver hun staaende.

471

372

70

(Nærbillede) Saa skifter hendes Udtryk. En granseløs Æmhed, en Blanding af Beundring og Medlidenhed, vælter op i hendes Sind. Og før hun selv ved af det, staar hun og greder ganske stille.

472

373

71

(Halv Nærbillede - forts) Richard nærmer sig hende uforstaaende, men deltagende. Saa ser hun op.

473

374

76

(Nærbillede) I hendes omhedsfyldte Blik kommer der et varsomt, et næsten halvskæmt Udtryk. Hun siger:

Tekst

Jeg hedder Gerda - født Torp.

474

375

77

(Halv Nærbillede - forts) Det giver et Sæt i Richard. Han tager et Skridt tilbage, og hans Aandedræt er hurtigt. (forts)

475

376

77

(Nærbillede) Hans Aandedræt er hurtigt. Saa stiger en overvældende Glæde langsomt frem i hans Ansigt og gennemstraalet hans Træk.

476

377

75

(Halv Nærb. - forts) Han aabner sine Arme for hende. Hun slynger Armene om hans Hals. Saa viger han tilbage og ser paa hende. (Forts)

477

378

76

(Nærbillede) Han ser paa hende, og Glæden over Gensynet efter det aarelange Savn faar hos ham et Udtryk, der tilsidst næsten nærmer sig det grotteske. Graaden, som trænger sig paa, brydes af Smil paa Smil.

478

379

77

(Halv Nærbillede - forts) Saa kysser han hende igen og igen. Tilsidst tager han hendes Haand og fører hende hen til...

479

380

78

(Nærbillede) ...bænken, hvor de sætter sig, og bliver siddende tæt ind til hinanden, berusede af Glæden over at være sammen. Afbl.

480
Elisabets Sovemaleri
(Halv Nærbillede) Opbl. Elisabet sovende i sin Seng.

481
(Stort Nærbillede) Hun smiler. Ombl. til...

482
(? - soft phocus) ... mange dansende, taaget glidende ind i hinanden, saa skarpere. Der er Harald og Emma, der er Georg, der er Marie og Johannes. Saa tynder det ud mellem de dansende - pludselig staar alle og ser til. Richard danser alene med Gerda. Saa fører Richard Gerda hen til Elisabet, og bukker for Elisabet. Hun giver ham Armen. Ombl. til...

483
Halv (Stort Nærbillede - alm. phocus) ...den sovende Elisabet, som gør en nejende Bevægelse i Sengen og Vaagner i et Smil. Saa rejser hun sig op i Sengen og ser sig om i Værelset, med Drømmens Glæde i sine vemodsfyldte Øjne. Afbl.

484 386 84
(Halv Fjernbillede) ~~Opbl.~~ Loggiaen til Richards Hus. Knud og Gerda sidder i Sofaen. Richard kommer, tager Knud ved Armen, trækker ham op af Sofaen og sætter sig selv med Haanden over Gerdas Skulder. Knud sætter sig paa en Stol ved Siden af. Richard klapper ham forsonende paa Skulderen. Saa trækker han Gerda med op og gaar smilende bort med hende.

485 387 85
(Halv Fjernbillede) Richard fører Gerda ned i Haven.

(Halv Nærbillede) Opbl. Richard paa en Bænk i Haven; Frøede, som sidder med en Bog. Men som fører vittt Raat. Hvert Øjeblik fortrykke hans Blikke fra den samme Retning.

(Halv Nærbillede) Knud og Gerda paa en anden Bænk, tæt ved til Næranden i inden Samtale.

(Halv Nærbillede) Richard lægger Bogen i sin Vævre sidstende og ser sig og gaar ned af Billedet.

(Halv Fjernbillede) Knud og Gerda gaar op med Frøede. Richard i sin Vævre sidstende og gaar ned i Haven at oplyse dem. Richard alene

491 388 86

(Halv Fjernbillede) Haven med en Bank. Richard fører Gerda hen til Banken hvor de sætter sig. Saa taler han til hende, lidt vemodigt.

389 87

(Nærbillede) Han siger:

Tekst Der er vist én Ting, du ikke har tænkt over, Gerda. Du kommer til mig, og forlader mig igen. Nu har du forstyrret mit Livs Ensomhed.

492 370 88

(Nærbillede) Gerda ser paa ham. Saa ser hun ned. Hun er dybt bedrøvet.

493 371 89

(Halv Nærbillede) Richard er bange for at hans Ord har gjort en dybere Virkning paa ^{hende} ham end han tilsigtede, og forsøger at gøre det godt igen.

494 372 90

(Nærbillede) Men Gerda bliver mere og mere trist og tankefuld.

495 373 91

(Halv Nærbillede & forts) Tilslidst rejser Richard sig og tager begge hendes Hænder. Men Gerda bliver siddende. Saa ser hun endelig paa ham med store Øjne og rejser sig.

496 374 92

(Nærbillede) Hun siger:

Tekst Hvis du tilgiver Mor, vil hun ikke mere være et ulykkeligt Menneske, og du ikke mere føle dig ensom.

497

375⁹³

(Nærbillede) Richard staar et Øjeblik ubevægelig og ser paa hende.

498

376⁹⁴

(Nærbillede) Hun møder hans Øjne med et fast Blik.

499

377⁹⁵

(Nærbillede) Saa glider der et næsten umærkeligt Smil over Richards Ansigt.

500

378⁹⁶

(Nærbillede) Gerda ser paa ham med et Udtryk der straalere af et stort spørgende Haab.

501

379⁹⁷

(Nærbillede) Richard siger:

Tekst

Da jeg saa min voksne Datter, tilgav jeg din Mor.

502

380⁹⁸

(Halv Nærbillede) Gerda tager næsten undrende et Skridt tilbage, stadig seende paa ham, og stiller ham et nyt Spørgsmaal, hvortil han nikker fast og besluttet. Saa farer hun ham om Halsen. Afbl.

503

i Knud

(Fjernbillede) Opbl. En Kaj fuld af Mennesker som vifter med Lommetørklæder og Hatter.

504

(Fjernbillede) En sejrende Dampers.

505

(Nærbillede) Knud og Gerda paa Skibet, nogenlunde isolerede.

506

(Nærbillede) Richard staar med store, tunge, langtseende Øjne, viftende. Han stryger Lømmetørklædet over Øjnene, vifter igen.

507

(Nærbillede) Knud og Gerda. Hun er forgrædt endnu.

508

(Fjernbillede) Damperen, fjernere.

509

(Fjernbillede) Kajen. Richard er alene tilbage, han vifter langsomt. Afbl.

510 381 99

(Fjernbillede) Opbl. Vejen udenfor Richards Villa i Plesole.
I Bilen som holder paa Vejen er der fuldt op af Rejsesager, Haandkuffertter, Plaider, Overtøj - den er rustet til en lang Rejse. *Alle husets Skodder er lukkede. Gitterporten opsl. Richard sidder i bilen*

511 382 400

(Nærbillede) Richard ~~siddes~~ ved Rattet, tilbagelænet, med Hænderne i sit Skød, mens et stille, mildt Smil spiller om hans Mund. Saa gør han en svag Drejning med Hovedet op mod Huset, og nikker et Par Gange, næsten umærkelig svagt. Saa sætter han ...

512 383 401

(Fjernbillede) ... Vognen ganske langsomt i Bevægelse. Afbl.

513 384 402

(Fjernbillede) Opbl. Filmens første Billede: Et Automobil kommer kørende hen ad Vejen.

514

385 403

(Fjernbillede) Det sovende Hus. Bilen stanser foren Huset. Richard staar ud.

515

386 404

(Fjernbillede) Yderdøren. Richard gaar op ad Trappen. Han læner sig et Øjeblik mod Gelænderet, mens en Erindring præger sig i ham. Saa tager han en Ngle fra sin indre Vestelomme og lukker sig forsigtigt ind.

516

387 405

(Fjernbillede) Hallen. Richard kommer ind fra den aabne Spisestuedør, stryger genkendende Haanden over en af de gamle Lænestole, lægger Hat og Frakke fra sig paa en anden Stol og sætter sig i Lænestolen.

517

388 406

(Halv Nærbillede) Han trækker Vejret smilende, med et langt Pust.

518

389 407

(Halv Nærbillede) Bilen udenfor Huset, med Huset som Baggrund

519

390 408

(Halv Nærbillede) Kokkepigens Kammer. Hun sidder halvt paaklædt paa Sengestokken, ifærd med at snøre sine Støvler.

520

391 409

(Halv Nærbillede) Richard ^{Hallen} Han tager sit Ur frem og kaster et Blik mod Trappen. Saa sætter han sig tilrette igen, med et Smil fuldt af Mildhed.

521

392 410

(Halv Nærbillede) En smaa Bagtrappe, hvorad Kokkepigen kommer ned.

522

(Halv Nærbillede) Køkkenet. Kokkepigen sætter Vand over Gassen.

523 392

(Halv Nærbillede) Stuepigens Kammer. Hun sidder paa en Stol, i Kappe og Forklæde, fuldt paaklædt med Undtagelse af det ene Ben som er bart. Hun sidder og stopper sin Strømpe.

Nærbillede

524 393

(Halv Fjernbillede) Haralds Soveværelse. Han staar i Skjortearmer og barberer sig. Emma, som ligger vaagen i Sengen, taler til ham.

525 394

Georgs Soveværelse. (for gendes)

(Halv Nærbillede) Georg ligger vaagen i sin Seng.

526

(Halv Nærbillede) Richard, siddende stille i Stolen.

Hahn

Hallen.

527 395

(Fjernbillede) Kokkepigen kommer ind og faar Øje paa den fremmede Mand. Hun bliver dødsens angst. Da han sidder med Ryggen til Trappen, beslutter hun sig til at liste sig forbi ham og op, hvilket hun gør.

Georgs Værelse.

(Halv Nærbillede) Georg staar halvpaaclædt ved Vinduet i sit Værelse og ser ud.

529

396

Udenfor Huset

(Halv Nærbillede) Bilen, nedenfor.

530

(Halv Fjernbillede) Gangen foran Haralds Soveværelse. Kokkepigen banker. Harald kommer fuldt paaklædt. Hun fortæller.

397 415
 (Halv Fjernbillede) Hallen. De to Brødre kommer ned ad Trappen og
 går hen til Richard.

398 416
 (Halv Nær billede) De to Brødre foran Richard, opdages at han
 er død. Georg taler.

Tekst. Jeg maa hellere ringe efter Lage.

399 417
 (Halv Nær billede) Georg går ud af Billedet.

400 418
 (Halv Nær billede) Kokkepigen og Stuepigen kommer ned ad
 Trappen.

401 419
 (Halv Fjernb.) Georg går tilbage fra Telefonen. De to Brødre
 staar et Øjeblik stille ved den Fremmedes Lig. Saa går
 Georg mod Hoveddøren og Harald ind i Dagligstuen.

402 420
 (Nær) Hoveddøren. Georg kommer - den er lukket. Han lukker
 den op

403 421
 (Nær) Hoveddøren. Harald kommer den er lukket.

404 422
 (Halv Fjernb.) Hallen. Emma kommer ned ad Trappen i Klino. Brødrene ^{kommer} ~~går~~
 tilbage, først Georg. Alle samles om den Døde. Selgen kommer fra Hoveddøren.

405 423

(Halv Nark.) Søgen undersøges, bekræfter at Døden er indtraadt. Støder under Undersøgelsen paa Nøglen i Richards Vestelomme. Harald og Georg undersøger Nøglen - gjenkender den forunderlig og ser mod Dagligstuen.)

406 424

(Nark.) Havedøren.

407 425

(Halv Nark.) Gruppen om Richard. Alle ser op mod Trappen.

408 426

(Halv Nark.) Trappen. Elisabet kommer ned.

~~547~~ 409 427

mor
(Halv Fjernbillede) De andre. Harald taler til Georg.

Tekst Sørg for at Mor ikke kommer herved. Det er ikke noget for hende.

~~548~~ 410 428

mor
(Halv Fjernbillede) Georg gaar mod Trappen.

~~549~~ 411 429

mor
(Halv Fjernbillede) Georg gaar op til Elisabet. Hun hører paa

ham men vil ned.

~~550~~ 412 430

(Fjernbillede) Elisabet gaar ned. Nøglen gaar fra Haand til Haand, ender hos Løgen. Elisabet kommer hen til de andre. Hun tager Nøglen og ser mod den Døde.

~~551~~ 413 431

(Halv Nærbillede) I samme Øjeblik overvældes hun af en saa heftig Sindsbevægelse, at Sønnen maa støtte hende. Men det gaar snart over.

~~552~~ 414 432

(Halv Fjernbillede) Hun knæler stille ned og bøjer sig over den Dødes Haand. De andre trækker sig andagtsfuldt tilbage og ...

~~553~~ 415 433

(Fjernbillede) ... Stuen er tom paa et Øjeblik.

~~554~~ 416 434

(Nærbillede) Saa løfter Elisabet sit Ansigt. En vemodsfyldt Glæde vokser frem i hendes taarefyldte Øjne, mens hun ser fra Richards Ansigt til Nøglen, og tilbage til Richard igen.

Afbl.

Tekst

TILENDE.

May 1926

Harald:

Hr. Schyberg.

CV. WK.

D E T S O V E N D E H U S .

Billedspil af Gudmundur Kamban.

1.

(Halv Nærbillede) Opbl. En Vej. Et Automobil kører hen ad Vejen, langsomt. Ved Rattet sidder Richard Torp, en tredsindstyveaarig Mand. Ombl. Til...

2.

(Fjernbillede) ... Vejen, set fra den kørende Bil. Den kan følges langt ud i det fjerne. Ombl. Til...

3.

(Nærbillede) ... Richard. Han stirrer ud for sig, der spiller et tankefuldt Smil om hans Mund.

4.

(Fjernbillede) Familiehuset og dets maleriske Beliggenhed, set fra Bilen, der kører langsomt hen imod det.

5.

(Halv Fjernbillede) Huset i meget langsom Panorering. Ombl. til... Nærbilleder af Husets sovende Beboere i langsom Panorering, (soft phocus el. graat Slør) saaledes at de halvt uklare Ansigter fortrænger hinanden i modsat glidende Bevægelse. Ombl. Til... Halv Fjernbillede som Begyndelse, men fast.

6.

(Fjernbillede) Udenfor Huset. Bilen kommer og standser.

7.

(Nærbillede) Richard ved Rattet. Sidder stille og lader Blikket glide mod Huset og dets Omgivelser. Der er en Blanding af en Gensynets Betagethed og dets Vemod i hans Øjne.

8.

(Halv Fjernbillede) Richard staar ud, Laagen er laaset. Han standser lidt, saa svinger han sig ind over det lave Garde, energisk, men uden overdreven Lethed. Han ser smilende mod Gærdet, saa gaar han videre ind i Haven.

9.

(Halv Fjernbillede) Richard kommer gennem Haven, standser ved et stort Æbletræ, og stryger Haanden ned ad Stammen.

10.

(Nærbillede) Et Minde stiger frem for ham. Ombl. Til...

11.

(Halv Nærbillede - soft phocus) ... den unge Richard, henved 29 Aar, staaende ved Æbletræet. (Nærbillede) En slank Ungpigeskikkelse toner frem i Haven, gaar et Par Skridt frem og vinker henimod ham.

12.

(Halv Fjernbillede - soft phocus) Ved Havedøren. Den unge Pige kommer. Hun lukker Døren op og gaar ind. Richard kommer ind i Bill. Ombl. til... (alm.)

13.

(Halv Nærbillede) (alm. phocus) ... den gamle Richard staaende alene foran den lukkede Havedør. Han staar og ser op og ned ad Huset; saa læner han sig mod Trappegelænderet. Et nyt Minde dukker op for ham. Ombl. Til...

14.

(Halv Nærbillede - soft phocus) ... en løvtæt Skov. Han er ung som før, men helt anderledes klædt. Han staar og ser forventningsfuld mod noget usynligt. Den unge Pige, ogsaa helt anderledes klædt, kommer løbende ud af det tætte Løv og slaar Armene om hans Hals. Saa tager hun en Nøgle frem, som hun giver ham.
(forts)

15.

(Nærbillede - soft phocus) Hendes Haand trykker Nøglen i hans.

16.

(Halv Fjernbillede - forts) Hun kysser ham længe og løber hastigt bort. Ombl. til...

17.

(Halv Nærbillede - alm. phocus) ... den gamle Richard. Hans Smil er præget af det levende erindrede Møde. Han stikker Haanden ned i sin indre Vestelomme og tager i Virkeligheden den samme Nøgle frem. Han holder den et Øjeblik i Haanden.

18.

(Nærbillede) Nøglen i hans Haand.

19.

(Halv Nærbillede) Saa stikker han Nøglen i Laasen og lukker sig forsigtigt ind.

20.

(Fjernbillede) Den store Dagligstue i Familiehuset. Richard er kommet ind ad Havedøren, ser sig om og gaar videre.

21.

(Fjernbillede) Hallen i Familiehuset. Richard kommer fra Dagligstuen. Han genkender en af de gamle Lænestole og... (forts)

22.

(Nærbillede) ... stryger Haanden kærtegnende ned ad dens Ryg. Saa ser han paa Uret ... (forts)

23.

(Nærbillede) Uret; det er 6.

24.

(Nærbillede - forts) ... lægger sin Frakke og Hat ...

25.

(Fjernbillede - forts) ... paa en Stol i Nærheden, og sætter sig tilrette i Lænestolen. Afbl.

Tekst: (Opbl.) Ovenpaa sover Husets Beboere - men nedenunder fyldes Stuerne med Liv. (Afbl.)

26.

(Nærbillede) Opbl. Hallen. Richard siddende i Lænestolen, med et fjernt Smil, ømt og sorgfuldt paa een Gang. Ombl. til...

27.

(Halv Nærbillede - soft phocus) ... den unge Richard siddende i Stolen, iført Kjole og Hvidt. Han rejser sig.

28.

(Halv Nærbillede) Foran ham staar den unge Pige, Elisabet Gram, i Brudedragt. (soft phocus)

29.

(Fjernbillede) De gaar ved hinandens Arm mod Dagligstuen. Festklædte Mennesker sidder ved Døren og nikker til dem, idet de gaar forbi. Døren aabnes af sig selv. (soft phocus)

30.

(Fjernbillede - soft phocus men skarpere) Dagligstuen. Fløjdøren aabner sig af sig selv. Richard og Elisabet kommer ind. I samme nu er Stuen ryddet, festlig belyst, og festklædte Damer og Her- rer danser Vals. Richard og Elisabet deltager. Ombl. til...

31.

(Fjernbillede - soft phocus, men saa skarpt som muligt) Nu er Richard og Elisabet alene paa Gulvet. De andre ser til, blandt dem er begges gamle Forældre fremtrædende.

32.

(Halv Nærbillede - alm. phocus) De fire gamle. (forts)

33.

(Halv Nærbillede) Richard og Elisabet dansende alene.

34.

(Halv Nærbillede) Herrer og Damer ser til, forrest Marie og Johannes.

35.

(Halv Nærbillede) Den gamle Pige, Thora, med en Bakke, ser til fra en Krog.

36.

(Halv Nærbillede - forts.) De fire gamle. Ombl. til...

37.

(Halv Nærbillede) ... de fire gamle udenfor Havelaagen, ser op mod ...

38.

(Halv Nærbillede) Landauerer, de Gamle bag den. Marie, Elisabets Søster, kommer hurtigt med en glemt Plaid, som hun giver Richard idet hun staar op paa Trinbrættet. Hun giver ham Haanden og kys- ser Søsteren, staar saa ned - og gaar hen til Johannes Krog, som

staar mellem de nærmeste.

39.

(Nærbillede) Marie tager hans Arm.

40.

(Fjernbillede) Landaueren kører, der vinkes til Afsked. Afbl.

41.

(Nærbillede) Opbl. Direktør Lindberg siddende paa en Stol. Ser paa nogen, og tager en Cigar af en Æske som rækkes ham. Ombl. til...

42.

(Halv Nærbillede, men fjernere) Lindberg og gamle Torp i et elegant udstyret Kontorværelse. Gamle Torp sidder ved Skrivebordet; han tænder sig selv en Cigar, taler saa. (forts)

Tekst: Ja, Lindberg, naar min Søn kommer hjem fra sin Bryllupsrejse, saa faar De en ny Meddirektør - jeg træder tilbage.

43.

(Halv Nærbillede - forts) Lindberg ser paa ham som om han sagde: Har De virkelig besluttet det? Torp ser spørgende paa ham: Synes De ikke om den Ordning? Lindbergs Udtryk giver Svaret: Jo, han er en meget dygtig Mand. Og de bliver siddende i deres egne Tanker over Cigaren. Afbl.

44.

(Nærbillede) Opbl. Thora ser ud gennem et Vindue.

45.

(Fjernbillede) Udenfor Richards nye Hjem. Landaueren kører op for Porten. Richard og Elisabet staar ud og gaar op.

46.

(Halv Fjernbillede) Dagligstue hos Richard. Thora gaar ud; lidt efter lukker hun Richard og Elisabet ind.

47.

(Halv Nærbillede) De tager Stuen forventningsfuldt i Betragtning, og omfavner hinanden. Afbl.

48.

(Halv Nærbillede) Opbl. Lindberg talende, med Papirer i Haanden.
Ombl. til...

49.

(Halv Nærbillede, men fjernere) ... Lindberg i Kontoret, hvor
Richard har indtaget Faderens Plads. Richard tager Papirerne,
og Lindberg sætter sig ved hans Side. Afbl.

50.

(Halv Fjernbillede) Opbl. ... Torp og Frue i deres Dagligstue.
Torp holder et Etui i Haanden og lukker det op. Det indeholder
seks Sølvskeer. De tager en af Skeerne op og betragter den
sammen.

51.

(Nærbillede) Gravering paa Skeen: GERDA 11/5 1896. Afbl.

52.

(Nærbillede) Opbl. Elisabet, med en lille Datter, iført Daabs-
kjole paa Armen. Ombl. til...

53.

(Halv Nærbillede) ... Elisabet staaende i Spisestuen hos Richard
med Barnet, omgivet af Richard og Marie. Gamle Torps kommer til,
sammen med Grams og andre Gæster. Gram tager et Etui fra Gave-
bordet foran dem, det indeholder Perler. Han fæster Perlerne om
Barnets Hals. Richard gaar frem, ser det, men forsøger at skjule
sit Mishag, fjerner sig uset.

54.

(Halv Nærbillede) ... Dagligstue. Richard kommer ind, lidt efter
Elisabet med Barnet. Richard løsner Perlebaandet fra Barnets
Hals og kaster det paa Bordet. Elisabet misbilliger hans Optræ-
den. Han tager Barnet kærligt op til sig. Afbl.

55.

(Nærbillede) Opbl. En Kjole der fremvises, glattende Hænder.
Ombl. til...

56.

(Halv Nærbillede - ikke for nær) ... Elisabet og Marie siddende i en Kjoleforretning, Marie med en Hund paa Skødet. Chefen staar hos dem, to Ekspeditricer viser Kjoler frem. Elisabet forelsker sig i en særlig pragtfuld Kjole, spørger tilsidst om Prisen. De viser sig at være alt for dyre. Men under Maries luksuselskende Paavirkning giver hun alligevel efter og faar den lagt tilside. Afbl.

57.

(Halv Fjernbillede) Opbl. Kontoret. Lindberg gaar utaalmodigt op og ned ad Gulvet, ser mod Uret og ryger stærkt mens han gaar. Richard kommer hastigt. De begynder straks en ivrig, men bekymret Samtale. (Forts)

58.

(Nærbillede) Lindberg taler og siger:
Tekst: Ja, Banken har nægtet os Laanet.

59.

(Nærbillede) Lindberg siger:
Tekst: Ja, der er ingen Udvej, Torp - Firmaet maa standse sine Betalinger.

60.

(Halv Nærbillede) De ser bekymret paa hinanden. Den af Lindberg udtalte Beslutning fæstner sig langsomt i deres Udtryk. Afbl.

61.

(Halv Nærbillede) Opbl. Elisabet siddende ved Bordet i Dagligstuen, med Ansigtet mellem sine Hænder. Saa ser hun op, hun har grædt.

62.

(Halv Nærbillede) Spisestuen. Richard og Gerda sidder ved Spisebordet, ventende. Saa rejser Richard sig og gaar ud af Døren som skimtes.

63.

(Nærbillede) Gerda tager et Stykke Brød, men lægger det med Over-

vindelse tilbage i Bakken, venter saa.

64.

(Halv Nærbillede) Richard og Elisabet kommer stille ind og sætter sig til at spise. Richard skænker Vand i sit Glas. Elisabet tager forbavset sit Vandglas og ser paa ham. Richard taler og siger:

(forts)

Tekst: Ja, jeg har ikke mere Raad til at have Vin paa mit Bord.

65.

(Halv Nærbillede - fortsat) Han drikker af Glasset og spiser ivrigt. Elisabet skænker Vand i sit Glas, saa løfter hun det mod sin Mund, men sætter det ned uden at drikke. Afbl.

66.

(Halv Nærbillede) Opbl. Hjørne af en Hatteforretning. Marie staar og prøver et Par smukke Hatte foran Spejlet. Et Par Ekspeditricer omkring hende. Elisabet sidder paa en Stol i Nærheden.

67.

(Nærbillede) Marie prøvende en pragtfuld Hat. Hun vender sig raadspørgende mod Elisabet.

68.

(Nærbillede) Elisabet sidder med et indadvendt Blik. Ombl. til...

69.

(Halv Nærbillede) Bagerste Del af en Flyttevogn; Møbler paa Gaden.

70.

(Halv Fjernbillede) Dagligstue i Richards andet Hjem, næsten tomt - han ordner.

71.

(Halv Fjernbillede) Spisestuen; Elisabet og Thora ordner, Flyttemænd kommer ind med et Skab.

72.

(Nærbillede) To Flyttemænd drikker Bajere paa Flyttelæsset. Ombl. til...

73.

(Nærbillede) Elisabet, synes at vaagne - nikker saa mod Marie.

74.

(Halv Nærbillede - fortsat) Marie vælger Hatten. Elisabet rejser sig med et Suk. Afbl.

75.

(Nærbillede) Opbl. Dagligstuen hos Richard. Han staar ved Skrivebordet med et Brev - skærer det langsomt op og læser.

Tekst: ... en af Dem accepteret Vexel, stor Kr. 500, forfalden den 2 Apr. 1900, som godhedsfuldt bedes indfriet paa vort Kontor.

76.

(Halv Nærbillede) Richard staar et Øjeblik tænkende, saa stikker han Meddelelsen i Lommen og gaar ind i ...

77.

(Halv Nærbillede) ... Spisestuen. Han gaar hen til et Skab, lukker det op og tager ... (forts)

78.

(Nærbillede) ... Gerdas Etui med Perlerne ud. Han aabner Etuiet, Firmanavnet ses: Laurits Berth

København - Danmark.

79.

(Halv Nærbillede) ... tager Perlehalsbaandet ud, ser paa det, saa stiller han det tomme Etui ind igen og putter Perlerne i Lommen. Afbl.

80.

(Halv Nærbillede) Aabne Iris halvt. I Aabningen glider Elisabets Ansigt forbi. Derefter glider en fremmed Herres Ansigt forbi, den modsatte Vej. Det gentages, tilsidst med saa korte Mellemlum, at de begge mødes samtidigt indenfor Billedfeltet. Billedet aabnes helt. Det er paa en københavnsk Jernbaneperron. Elisabet og en fremmed Herre gaar frem og tilbage i modsat Retning paa Perronen.

81.

(Nærbillede) Den fremmede Herre staar op i Toget, ser ud efter

Elisabet.

82.

(Nærbillede) Elisabet spejder hen ad Perronen, mere og mere utaalmødig.

83.

(Halv Nærbillede) Richard kommer løbende i sidste Øjeblik, med høj Hat, og selskabsklædt under Frakken. De skynder sig op i Toget, der sætter sig langsomt i Bevægelse. Ombl. til...

84.

(Fjernbillede) ... Kroghs Villa udefra. Nogle Gæster lukkes ind, Damerne uden Hat, Herrerne med Silkehatte. Richard og Elisabet gaar ind ad Havelaagen.

85.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen hos Kroghs. Den er fyldt med selskabsklædte Gæster. Marie og Johannes staar nærmest ved Døren og tager imod Gæsterne. Saa kommer Richard og Elisabet. De hilser paa Værtsfolkene og et Par andre, Johannes følger dem forestillende.

86.

(Halv Nærbillede) Gæster, derimellem den fremmede Herre fra Perronen. Elisabet og Richard kommer, Johannes forestiller.
Tekst: Generalkonsul Falck - Direktør Torp og Frue.

87.

(Halv Nærbillede) Der hilses; Richard gaar videre.

88.

Richard sætter sig ved en Gruppe Herrer.

89.

(Halv Nærbillede) Elisabet og Falck sætter sig ved et Bord, noget afsides fra de andre Gæster som ses, ogsaa Marie. Alle sidder.

90.

(Halv Nærbillede) Richard stærkt optaget af Diskussion.

91.

(Halv Nærbillede) Falck kurtiserer reserveret, men med en stille Glød i sit Blik, naar hun ikke ser paa ham. Marie rejser sig og gaar.

92.

(Nærbillede) Der glider en Skygge af Tungsind over Elisabets Ansigt...

93.

(Nærbillede) ... mens Falck ser vedholdende paa hende.

94.

(Halv Nærbillede - fortsat) Hun rejser sig undskyldende og gaar.

95.

(Halv Nærbillede) Richard. Elisabet kommer og lægger Haanden paa hans Skulder, han mærker det ikke; saa gaar hun videre.

96.

(Halv Nærbillede) Kabinettet hos Kroghs. Marie staar foran Spejlet og ordner flygtigt sit Haar. Elisabet kommer ind fra Dagligstuen, hvortil Døren skimtes. Hun gaar hen til Marie og lægger Haanden over hendes Skulder. Marie holder Haanden mod sit Bryst. Ombl. til... (forts)

97.

(Nærbillede) De to Hænder. Maries er besat med kostbare Juveler, Elisabets er uden Smykker. Elisabet trækker sin Haand bort...

98.

(Halv Nærbillede - forts) ... usigelig vemodig, saa gaar hun mod Døren. Søsteren ser medlidende efter hende og kalder. Men Elisabet svarer ikke og gaar ud. Afbl.

99.

(Halv Nærbillede) Opbl. Foran Richards Port. Falck og Elisabet kommer og standser - Falck tøver med at gaa. En Sporvogn kører forbi, en Mand springer af i Farten og gaar hen til dem. Det er Richard. Han og Falck hilser høfligt paa hinanden, saa gaar

Falck. Richard kaster et flygtigt Blik efter ham, inden han og Elisabet gaar ind.

100.

(Halv Fjernbillede) Spisestuen hos Richard. Han og Elisabet kommer ind, gaar ud af hver sin Dør.

101.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen hos Richard. Han kommer ind; Gerda løber ham imøde.

102.

(Halv Nærbillede) Richards og Elisabets Sovekammer. Elisabet foran Klædeskabet. Hun lukker det op og ser paa et Par Kjoler, lidt utilfreds, lægger saa den ene frem. Saa tager hun en lille Halskæde med Medallion fra Toiletbordet, prøver den et Øjeblik, men lægger den straks misfornøjet ned igen. Hun tager en Beslutning og gaar ud af Døren.

103.

(Halv Nærbillede) Del af Spisestuen. Elisabet kommer ind, gaar hen til Skabet, hvor hun finder Gerdas Etui frem. Hun ... (forts)

104.

(Nærbillede) ... lukker det op. Det er tomt.

105.

(Halv Nærbillede - forts) Hun bliver forbavset, gaar saa rask ud af Stuen.

106.

(Halv Nærbillede) Dagligstuen. Richard sidder og leger med Gerda, da Elisabet kommer ind med det tomme Etui i Haanden og viser ham det. Han rejser sig og fører Gerda ud af Stuen. Saa kaster han et Blik paa det tomme Etui, og tilstaar at det er ham som har fjernet Perlerne.

107.

(Nærbillede) Elisabet ser paa ham med et bittert Præg om sin Mund. Saa fæster hun et erindringsfuldt Blik paa Etuiet. Ombl. til...

108.

(Halv Nærbillede - soft phocus, el. Slør) Ved Gerdas Daab. Richard løser Perlebaandet fra Barnets Hals og kaster det paa Bordet. Ombl. til...

109.

(Halv Nærbillede - alm. phocus) Elisabet med det tomme Etui og Richard. Elisabet kaster i Lede og Bitterhed det tomme Etui paa hans Bord og Gaar. Afbl.

110.

(Fjernbillede) Opbl. Udenfor Kroghs Villa.

111.

(Nærbillede) Et Vindue bliver aabnet i øverste Etage og Marie stikker Hovedet ud.

112.

(Nærbillede) Havelaagen. Elisabet kommer i Formiddagsspadsere- dragt..

113.

(Nærbillede - fortsat) Marie trækker sig hurtigt tilbage fra Vinduet, som om hun var bange for at blive set.

114.

(Halv Fjernbillede) En Altan paa Villaens tilstødende Side. Altandøren lukkes op og ...

115.

(Nærbillede) ... Marie stikker Hovedet ud og spejder.

116.

(Halv Fjernbillede) Vejen op til Villaen, set fra Altanen. En Landauer kommer kørende langsomt, man ser kun Kusken.

117.

(Halv Fjernbillede - forts) Altandøren lukkes igen.

118.

(Halv Nærbillede) Haven. Elisabet staar og nyder dens Skønhed. Hun bøjer sig over en Rosenbusk og indaander dens Duft; tager en Rose og beholder den i Haanden. Marie kommer og Søstrene

omfavner hinanden. Marie fører hende hen til ...

119.

(Halv Nærbillede) ... et Bord i Haven, med Bænke og Stole omkring, hvor de sætter sig.

120.

(Halv Nærbillede) Havelaagen. Landauerer kører frem. Falck staar ud og giver Kusken Ordre til at vente.

121.

(Nærbillede) Bordet i Haven. Elisabet er ikke mere i godt Humør. Alt hvad hun ser omkring sig, stemmer hendes Sind til Vemod. Marie tager hendes Haand. Hendes Deltagelse er en Indrømmelse af Søsterens Skæbne, mere end en Trøst - hun bliver selv tungsindig.

122.

(Halv Fjernbillede) Falck kommer gaaende hen til dem. Marie springer op.

123.

(Nærbillede) Elisabet. Hun drejer Hovedet i Forbavselse, nu til den ene, nu til den anden. Saa rækker hun Haanden tøvende frem.

124.

(Nærbillede) Falck og Elisabet. Han tager hendes Haand og trykker den varmt.

125.

(Halv Nærbillede) Alle tre. Marie retter en ivrig Henvendelse til Falck. Han vægrer sig, hun bliver ivrigere, han samtykker og giver Tegn mod Havelaagen.

126.

(Halv Nærbillede) Havelaagen. Kusken rækker Haanden iveau og vender Hestene.

127.

(Halv Nærbillede) Bordet i Haven. Marie undskylder sig og gaar.

128.

(Halv Nærbillede) Landauerer kører tilbage.

129.

(Halv Nærbillede) Ved Bordet. Falck gør en Haandbevægelse mod Bænken. Elisabet sætter sig midt paa den, han bliver staaende.

130.

(Halv Nærbillede) Havedøren. Marie kommer gaaende imod den, halv glad, halv urolig.

131.

(Halv Nærbillede) Ved Bordet. Falck gaar mod Bænken, og beder om Tilladelse til at sætte sig ved Elisabets Side. Hun ser hastigt op paa ham - men lige saa hastigt ned igen. Saa gør hun Plads til ham og han sætter sig. Han begynder at tale til hende, paa sin vante Vis, let, indsmigrende, elegant.

132.

(Nærbillede) Falck talende.

133.

(Nærbillede) Elisabet. Hendes Smil veksler med pludseligt Udtryk af Alvor, som om hun baade frydede sig og led i denne Mands Nærhed, hendes Bryst hæver og sænker sig.

134.

(Nærbillede) Falck talende. Saa rækker han Haanden ud ...

135.

(Halv Nærbillede) ... efter den Rose hun har mellem Fingrene, hun sidder aandsfraværende mens han tager den. Men da han løfter den mod sin Mund, gaar der et Drag af Smerte over hendes Ansigt. Da hun ser, han bemærker det, springer hun op i voldsom Sindsbevægelse, og hun henvender sig til ham med en Følelse af Vrede og Ulykke. Saa gaar hun. Falck staar som lynslagen tilbage.

136.

(Halv Nærbillede) Elisabet gaar mod Huset.

137.

(Halv Nærbillede) Del af Kabinettet med Tebord. Døren staar aaben ind til Dagligstuen. Marie ordner de tre Kuverter sammen

med en Pige. Pludselig farer hun sammen ved en Lyd fra Dagligstuen. Hun gaar ind gennem den aabne Dør og lukker den efter sig.

138.

(Halv Nærbillede) Dagligstuen, to Døre skimtes. Marie lukker Døren fra Spisestuen, som hun lige er kommet ind ad. Elisabet er paa Vej fra den anden Dør, som hun har lukket. Hun gaar i Ophidselse op og ned ad Gulvet, mens hun retter en Bebrejdelse mod Marie. Marie undskylder sig, Elisabet stanser ved en Sofa. Marie nærmer sig hende langsomt.

139.

(Nærbillede) Elisabet staar stille, med et stenhaardt Udtryk. Marie tør ikke tiltale hende. Saa sætter Elisabet sig. Marie sætter sig frygtsomt ved hendes Side. Da slynger Elisabet sig ind til hende og hulker som et Barn.

140.

(Nærbillede) Ved Bordet i Haven. Falck staar i en kort Afstand fra Bænken, med Rosen i sin Haand. Hans første Forundring er vejet for en forundret Lykke. Der er ingen Hovmod i hans Glæde, kun Vished og Ro. Han kysser Blomsten ærbødigt, som en smuk Kvindes Haand. Afbl.

141.

(Nærbillede) Opbl. Elisabet ved et Bord, med Hagen støttet mod sine Hænder, stirrer frem for sig. Ombl. til...

142.

(Nærbillede) Richard sovende. Han vaagner, ser paa sit Ur, som hænger over Sengen. (Forts)

143.

(Nærbillede) Uret. Det viser 10 Minutter i 2.

144.

(Nærbillede) Richard drejer Hovedet.

145.

(Nærbillede) Elisabets tomme Seng.

146.

(Nærbillede) Han bliver forundret over at Elisabet endnu ikke er i Seng. Saa staar han ...

147.

(Halv Fjernbillede) ... ud af Sengen, ifører sig Slobrok og Hjemmesko, og gaar mod Døren.

148.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen, hvor Elisabet sidder i samme Stilling. Richard kommer ind. Med et beslutsomt Blik anviser hun ham Plads i Sofaen ligeoverfor. Han sætter sig ikke straks, men rører ved hendes Skulder. Hun rejser sig hastigt og gaar op og ned ad Gulvet. (forts)

149.

(Nærbillede) Richard staar stille og følger hende med Øjnene.

150.

(Halv Fjernbillede - forts) Elisabet tager tilsidst Plads i Sofaen og Richard sætter sig paa Stolen overfor.

151.

(Nærbillede) Elisabet inden hun taler. (forts)

152.

(Nærbillede) Richard venter.

153.

(Nærbillede - forts) Saa siger Elisabet:

Tekst: Richard ... jeg elsker en anden Mand.

154.

(Halv Nærbillede) De ser et Øjeblik paa hinanden, saa bøjer Elisabet Hovedet let. Richard rejser sig, men bliver staaende. Hans Aandedræt er tungt.

155.

(Halv Nærbillede) Gerda i Barneværelset. Hun rejser sig op i Sengen og græder, fordi hun har faaet sit Lagen om Halsen.

156.

(Halv Nærbillede) Dagligstuen, Richard og Elisabet staar overfor

hinanden, begge i stor Sindsbevægelse. Han begynder at tale, men afbrydes af Gerdas Graad. Elisabet skynder sig ud.

157.

(Halv Nærbillede) Barneværelset. Elisabet gaar ind til Gerda, ordner Sengen og tager sig ømt af Barnet.

158.

(Halv Nærbillede) Del af Soveværelset. Richard kommer og begynder at klæde sig paa.

159.

(Halv Nærbillede) Barneværelset. Elisabet faar Gerda til Ro, kysser hende og gaar ud.

160.

(Halv Nærbillede) Soveværelset. Richard er ved at fuldende sin Paaklædning.

161.

(Halv Nærbillede) Elisabet kommer ind i Dagligstuen, og sætter sig træt paa en Stol.

162.

(Halv Nærbillede) Barneværelset. Richard gaar varsomt ind. Han gaar hen til det sovende Barn og betragter det med et Blik fuldt af Ømhed. Saa bøjer han sig over det og trykker et let Kys paa dets Pande. Han bliver staaende et Øjeblik bøjet over Sengen for at se om hans Kys har forstyrret dets Søvn. Det har det ikke. Saa gaar han ud af Døren til Dagligstuen.

163.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen. Elisabet sidder som før. Richard kommer ind. Han gaar frem, men bliver pludselig staaende, halvt bortvendt fra Elisabet.

164.

(Nærbillede+ Elisabet siger:

Tekst: Du er enig med mig i, Richard, at efter denne Tilstaaelse kan der ikke mere være Tale om et fortsat Samliv imellem os.

165.

(Nærbillede) Richard nikker. Man kan se at han siger: Ja, jeg er enig med dig.

166.

(Nærbillede) Elisabet siger:

Tekst: Men du maa give mig Lov til at beholde Gerda.

167.

(Halv Nærbillede) Richard vender sig lynsnart om. Saa nærmer han sig hende, ivrigt protesterende. Overvældet af Sindsbevægelse gaar han frem og tilbage. Men saa sætter han sig for at give sin Protest en intimere og dermed vægtigere Virkning.

Tekst: Du kan ikke først forlade mig, og saa tage Gerda fra mig. Hun bliver her.

168.

(Nærbillede) Elisabet. Hun brister i Graad; saa retter hun sig op og tørrer sine Øjne - hendes Blik er fjernt men fuldt af urokkelig Beslutning.

Tekst: Gerda betyder alt for mig - fremfor at skulle undvære hende, vil jeg vedblive at være din Hustru.

169.

(Halv Nærbillede) Richard ser langsomt op og stirrer paa hende. Elisabet vaander sig, tilsidst rejser hun sig, men kan ikke gaa uden Afgørelse.

170.

(Nærbillede) Richards Ansigt faar et stenhaardt Udtryk, saa gør han en fortvivlet samtykkende Bevægelse og bliver siddende ganske stille, med Ansigtet støttet mod Hænderne. Afbl.

171.

(Nærbillede) Opbl. Legetøj. Hænder tager det. Ombl. til...

172.

(Halv Nærbillede) Barneværelset. Gerdas Seng er fjernet.

Thora staar og pakker hendes Dukker og Legetøj ned i en Kuffert. (forts)

173.

(Halv Nærbillede) Gaden udenfor Richardts andet Hjem. Elisabet venter i en Droske udenfor Porten.

174.

(Halv Nærbillede) Barneværelset. Thora lægger den sidste Genstand ned og er ved at lukke Kufferten, da pludselig Gerda i Hat og Kaabe kommer ind med en glemmt Sandspand og Skovl. Thora lægger Tingene ned, laaser Kufferten, og gaar ud med Gerda.

175.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen. Richard staar midt paa Gulvet - længe - ...

176.

(Nærbillede) ... fuldstændig ubevægelig. Pludselig farer han sammen og ser mod Døren.

177.

(Halv Fjernbillede - forts) Thora og Gerda kommer ind, men Thora gaar straks ud igen og lukker Døren. Richard styrter hen og ...

178.

(Nærbillede) ... tager Gerda i sine Arme. Men han maa holde hende tæt ind til sig med den ene Haand, mens han med den anden bag hendes Ryg stjæler sig til at tørre Taarerne som vælder frem i hans Øjne, bort med Lommetørklædet. Saa gaar ...

179.

(Halv Fjernbillede) ... han hastigt med hende hen til Skrivebordsstolen og sætter hende paa sit Knæ.

180.

(Halv Fjernbillede) Gaden. Kusken staar ned fra Drosken og gaar ind i Huset.

181.

(Halv Fjernbillede) Thora venter taalmodigt udenfor Dagligstuen.

182.

(Halv Fjernbillede) Barneværelset. Kusken kommer ind og tager Kufferten.

183.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen. Richard sidder endnu med Gerda paa Skødet. Saa ser han mod Døren. Thora stikker Hovedet indenfor et Øjeblik. Pludselig rejser Richard sig ...

184.

(Nærbillede) ... kryster Barnet ind til sig, og ...

185.

(Halv Fjernbillede - forts) ... følger det ud. Men han er straks inde igen; han gaar hen til Skrivebordsstolen, og lader sig synke fremover Bordet.

186.

(Halv Fjernbillede) Gaden. Thora hjælper Gerda ind i Drosken. Pludselig gør Gerda hende opmærksom paa et eller andet, der er glemt. Thora tøver, saa skynder hun sig ind i Huset.

187.

(Halv Fjernbillede) Dagligstuen. Richard ligger ud over Bordet som før.

188.

(Nærbillede) Hans Fod støder mod noget paa Gulvet under Bordet.

189.

(Halv Nærbillede) Han ser op. Saa bøjer han sig ned og tager Genstanden op. Det er Gerdas Dansedukke, iført et bournonvillesk Balletkostume. Han sidder med Dukken paa Knæet, og ser ubevægelig paa den. Saa ser han mod Døren, uden at forandre Stilling.
(forts)

190.

(Nærbillede) Thora aabner Døren, og gør en Bevægelse, der antyder, at hun skal hente den glemte Dukke. (forts)

191.

(Nærbillede - fortsat) Men Richard tager Dukken til sig med et angsteligt Udtryk for, at den skulle blive ham frarøvet.

192.

(Nærbillede) Thora fyldes af Medlidenhed, og gaar atter ud.

193.

(Nærbillede) Richard kryster Dukken fastere mod sit Bryst. Afbl.

194.

(Fjernbillede) Opbl. Et Landsted med en pragtfuld Have. En For-
aarsaften. Seks Personer staar med Ryggen til midt i Haven og
ser mod Huset. En lille Pige (Gerda) leger, løber tværs over
Haven og hen til en Barnefrøken. Ombl. til...

195.

(Halv Nærbillede) ... de seks. Det er Generalkonsul Falck og
Elisabet, Etatsraad Gram og Frue, Johannes og Marie. Herrerne
er i Diplomatfrakke, Damerne Mellemkjoler, alle uden Hatte.
Huset beundres, mest af Gram og Frue.

196.

(Halv Fjernbillede) De gaar alle mod Huset, Falck og Elisabet
forrest, ved hinandens Arm, dernæst Marie og hendes Mor, ogsaa
med hinanden under Armen. Tilsidst Gram og Johannes.

197.

(Halv Nærbillede) Verandatrappen. Alle gaar op. Elisabet og
Falck gaar ind efter de andre.

198.

(Halv Nærbillede) Højre Del af Verandaen, med et Spillebord. Der
er gjort klar til l'Hombre. Gram kommer hen til Bordet, han gni-
der sig i Hænderne og glæder sig til at spille. Han gør en Bevæ-
gelse mod de andre, som kommer ind i Billedet. Falck, Johannes,
og Fru Gram sætter sig med ham ved Bordet.

199.

(Halv Nærbillede) Venstre Del af Verandaen. Søstrene kommer og
gaar hen til en Bænk, hvor de sætter sig og begynder en Samtale.
Elisabet er meget lykkelig.

200.

(Halv Nærbillede) Spillebordet. Falck sidder over, han keder sig,
saa rejser han sig og gaar mod venstre.

201.

(Halv Nærbillede) Søstrene. Falck kommer. Han gaar straks hen til Bænken og sætter sig ved Siden af Elisabet. Man ser saa snart han har sat sig, at det er her han længes efter at være. Han lægger et Øjeblik Armen over sin lykkelige Hustrus Skulder, og begynder saa at konversere Damerne.

202.

(Halv Nærbillede) Spillebordet. Kortene er givet, og de spillende venter. Gram ser meget utaalmodigt mod venstre, og vinker spøgefuldt truende.

203.

(Halv Nærbillede) Bænken. De tre er meget optaget af deres Samtale. Falck drejer hurtigt Hovedet mod højre, rejser sig og gaar.

204.

(Halv Nærbillede) Spillebordet. Falck sætter sig ved Bordet og Spillet begynder.

205.

(Halv Nærbillede) Damerne tager deres Arbejder frem af Syposerne, beundrer dem gensidigt.

206.

(Halv Nærbillede) Spillebordet. Falck sidder over igen. Hans Ansigt faar det samme Udtryk af Kedsomhed. Han kaster et Blik mod venstre og rejser sig saa hurtigt. Men Gram griber ham øjeblikkelig i Armen og tvinger ham til at blive. Falck synker ..

207.

(Nærbillede) ... tilbage i Stolen med et lidt undseligt, et meget godmodigt Smil. Afbl.

208.

(Fjernbillede) Opbl. Dagligstuen hos Richard. Gamle Torp bliver vist ind af Pigen, en ny Pige, som straks gaar ud igen. Han gaar lidt omkring i Værelset og ser sig misfornøjet omkring. Saa standser han foran ...

209.

(Nærbillede) ... Bogreolen, og tager, rystende paa Hovedet, en af Bøgerne ud. Han stryger Fingrene over ...

210.

(Stort Nærbillede) ... Guldsnittet, hvor der bliver en mørk Stribe.

211.

(Nærbillede - forts) Saa sætter han Bogen paa Plads, og kaster et foragteligt Blik mod Døren, hvor Pigen gik ud. Saa gaar han hen ...

212.

(Fjernbillede) ... til Skrivebordet, tørrende sine Fingre med sit Lommetørklæde.

Richard kommer ind, de hilser og sætter sig.

213.

(Nærbillede) Torp tager et Brev op af Lommen og rækker Richard det, idet han siger:

Tekst: Jeg tænkte, at du havde ikke saa meget at blive efter her i Landet. Jeg har skrevet til en af mine gamle Forbindelser i London. Du kan faa en god Stilling der.

214.

(Halv Nærbillede) Richard læser ivrigt i Brevet. Saa rejser han sig henrykt, og takker Faderen varmt. Afbl.

215.

(Nærbillede) Opbl. Et Kvindehoved. Man ser kun Haaret, en venstre Haand, der støtter mod Hovedet, og en højre Haand, som rykker et Haar ud. Saa ser Kvinden op. Det er Elisabet. Ombl. til...

216.

(Halv Fjernbillede) ... Elisabet siddende paa en Stol i sit Paaklædningsværelse, iført Friserkaabe. Hun sidder med udslaget Haar. Hun tager et Haandspejl op og gransker sit Haar i Spejlet. Saa rejser hun sig og gaar med Haandspejlet helt hen

til Vinduet, for endnu bedre at se.

217.

(Fjernbillede) Plænen foran Falcks Villa. Falck sidder med en Avis paa Verandaen. Gerda, som nu er en Pige paa en tolv tretten Aar, gaar og spiller Krokett med sine to Brødre paa henholdsvis seks og fem Aar. Mens Georg, den yngste, slaar sine to Slag, gør Harald Gerda opmærksom paa Moderen i det aabne Vindue, og raaber op til hende.

218.

(Halv Fjernbillede) Huset udefra. Elisabet vinker til Børnene.

219.

(Halv Fjernbillede) Børnene, vinker igen.

220.

(Fjernbillede) Elisabet lukker Vinduet, Børnene spiller videre.

221.

(Halv Fjernbillede) Verandaen - med Børnene paa Plænen i Baggrunden. Elisabet kommer ud og sætter sig i en Stol ved Siden af Falcks magelige Liggestol. Han tager sit Cigaretetui op, det er tomt. Saa smækker han det gnavent i. Elisabet bemærker det, hun rejser sig og tilbyder at hente Cigaretter, hvorefter hun gaar ind.

222.

(Nærbillede) Falck ser op ad Huset, ned ad Haven, op mod Himlen - alt med et Udtryk af Lede.

223.

(Halv Nærbillede) Elisabet kommer ud med Cigaretterne. Han fylder sit Etui, tager en, men lægger den saa med alle Tegn paa Ulyst tilbage. Saa rejser han sig, pinlig berørt, og gaar. Elisabet bliver siddende og ser efter ham. Afbl.

224.

(Nærbillede) Opbl. En Kvindenakke ved Siden af en Snude paa en lille Skødehund. Ombl. til...

225.

(Halv Fjernbillede) ... en Motor-Lystbaad, set bagfra, der sejler, drejende, paa en lille Skovsø; saa sagtnes Farten. Kvinden sidder med Ryggen til i Bagstavnen. Falck kommer op fra Motorrummet og sætter sig hos hende.

226.

(Halv Nærbillede) Forfra. Hun tager Hunden ned fra sin Skulder og kæler for den. Falcks Væsen er igen den indsmigrende elegante Verdensmands. Hun er straalende livlig, men lader i dette Øjeblik meget interesseret i de smukke Omgivelser.

227.

(Nærbillede) Annette.

228.

(Halv Nærbillede) Falck er aandsfraværende, i hans smilende Blik glimter et Skær af Øjeblikkets Flygtighed. Annette borer pludselig sine smukke dybe Øjne i hans - og saa snart hun har vakt den aandsfraværende Mand af hans fjerne Stirren, er det kun for at han skal beundre den dejlige Hund. Falck ser bort, i lidt skuffet Tomhed; Annette kæler ivrigt, lidenskabeligt for Hunden. Falck irriteres - saa griber han efter hendes Haand. Hun løfter Hunden mod hans Skulder. Han slipper Haanden og sidder i egne tavse Tanker. Afbl.

229.

(Halv Nærbillede) Opbl. Kastaniegren med faldende Blade. Panoreering ned til Elisabet ved et Bord i Haven foran Falcks Villa. Hun støtter Albuerne mod Bordet og Hagen i sine Hænder; Bordet er dækket med et tykt Lag Blade. Afbl.

230.

(Nærbillede) Opbl. Falck og Annette. De ser, smilende, dybt i hinandens Øjne. Da han nærmer sig hendes Mund, løftes Hundens Snude mod hans Læber.

231.

(Halv Nærbillede) Annette holder Hunden i den løftede Stilling.

Falck springer op, og bliver staaende halvt bortvendt, støttet mod Rælingen. Afbl.

232.

(Nærbillede) Opbl. Elisabet gramser mekanisk i det visne Løv. Afb.

233.

(Nærbillede) Opbl. Falcks og Annettes Ben til Knæet. Hunden ligger ensom ved deres Fødder. Afbl.

234.

(Halv Nærbillede) Opbl. I Haven. Elisabet rejser sig tungt og gaar. Afbl.

235.

(Halv Nærbillede) Opbl. Elisabets Paaklædningsværelse. Hun sidder i en Stol og læser, fuldt paaklædt. Det er Nat. Saa ser hun mod Uret.

236.

(Nærbillede) Uret. Det viser 3.

237.

(Halv Nærbillede) Verandaen. Falck kommer fra Haven og lukker sig ind i Huset.

238.

(Halv Fjernbillede) Falcks Paaklædningsværelse. Han kommer ind og lukker Døren forsigtigt. Saa tager han sine Støvler af og sine Hjemmesko paa.

Elisabet kommer ind. Hun vil lægge Armene om hans Hals, han fjerner dem lempeligt.

239.

(Nærbillede) Elisabet ser vedholdende paa ham, mens hendes Arme synker langsomt ned mod Siden.

240.

(Halv Fjernbillede - forts) Falck anmoder hende om at sætte sig, men hun bliver staaende. Saa bliver han selv staaende.

241.

(Nærbillede) Det varer lidt før han faar talt. Han siger:

Tekst: Elisabet ... jeg elsker en anden Kvinde.

242.

(Nærbillede) Han ser op, og fæster Blikket paa hende.

243.

(Nærbillede) Elisabet staar ubevægelig. Hendes Blik er vedholdende, men det er i dette Øjeblik ikke rettet mod ham, hun stirrer blot frem for sig med et dybt, erindringsfuldt Blik.

244.

(Halv Nærbillede) Saa gaar hun langsomt ud af Stuen.

245.

(Halv Nærbillede) Elisabets Paaklædningsværelse. Hun kommer langsomt ind.

246.

(Nærbillede) Hendes Haand drejer Nøglen om i Laasen.

247.

(Halv Nærbillede) Saa gaar hun hen til Bordet og sætter sig med Hagen støttet i Hænderne. Sidder lange ubevægelig.

248.

(Halv Nærbillede) Falcks Paaklædningsværelse. Han staar og ser ud for sig. Saa gaar han ud af Døren.

249.

(Nærbillede) Elisabet som før, ikke en Muskel rører sig i hendes Ansigt.

250.

(Nærbillede) Dørhaandtaget drejes, slippes igen.

251.

(Nærbillede) Elisabet ser derhen, uden at røre sig.

252.

(Nærbillede) Falcks Fødder fjerner sig paa Løberen.

253.

(Nærbillede) Elisabet. Hun lukker Øjnene i Smerte. Afbl.

254.

(Halv Nærbillede) Opbl. Verandaen. Morgen. Dækket Bord med Morgen-

kaffe. Pigen kommer med en Bakke for at tage af Bordet, forbavses. Hun lægger Haanden paa Sølvkaffekanden, som er kølnet. Ser saa, med Bakken i den ene Haand og den anden Haand paa Kanden, undrende mod Loftet.

255.

(Halv Fjernbillede) Elisabets Paaklædningsværelse, Dagslys. Falck sidder ved Bordet, Elisabet gaar i en heftig Sindsstemning op og ned ad Gulvet. Saa sætter hun sig ved ...

256.

(Nærbillede) ... Bordet, og en tung Ro falder over hendes Ansigt, mens hun siger:

Tekst: Og saa maa du give mig Lov til at beholde begge Drengene.

257.

(Nærbillede - forts) Elisabet tager Øjnene fra ham, uden at hendes beslutsomme Udtryk et Øjeblik svækkes.

258.

(Nærbillede) Falck gør en hurtig, samtykkende Bevægelse.

259.

(Nærbillede - forts) Elisabet ser op paa ham, forbavset. Saa ser hun fremfor sig med et grundende, brødefuldt Blik. Afbl.

Ende paa første Del.

ANDEN DEL.

Tekst: Efter Forældrenes Død var Elisabet flyttet ind i det gamle Familiehus.

260.

(Nærbillede) Opbl. Hænder, der plukker to Roser. Ombl. til...

261.

(Halv Nærbillede) ... Elisabet med de to Roser i Familiehusets Have. Hun er graanet, ti Aar er næsten gaaet siden vi har set hende sidst. Saa ser hun op.

262.

(Halv Nærbillede) Gerda er blevet en smuk Dame paa et Par og tyve. Hun staar iført en Sommerselskabskjole, og plukker en Blomst til en stor Buket Roser.

263.

(Halv Nærbillede) Begge. Gæster skimtes i Baggr. Blandt dem Marie og Johannes. Elisabet og Gerda ser pludselig op.

264.

(Fjernbillede) Der er kommet flere sleksbasklædte Gæster til i Haven. Saa kører fire store Char-a-bancs, pyntede med Bøgeløv og Blomster, og fulde af unge Studenter i Kjole og Hvidt med Studenterhue paa, op for Laagen.

265.

(Halv Nærbillede) Ud af den første Vogn staar Harald og Georg.

266.

(Fjernbillede) I samme Øjeblik staar alle Studenterne ud af Vognene, gaar ind ad Havelaagen og danner Espalier langs Havegangen. Harald og Georg bliver baaret i Guldstol hen til ...

267.

(Halv Nærbillede) ... det Sted, hvor Elisabet staar. Elisabet faar Taarer i Øjnene af Glæde.

268.

(Halv Nærbillede) Gerda gaar frem med Roserne, omringes af Stu-

denterne, og kaster til sidst Blomster udover Gruppen. Roserne gribes i Luften.

269.

(Hel Nærbillede) Elisabet omfavner først Harald og fæster en Rose i hans Knaphul. Saa omfavner hun ogsaa Georg, og fæster ogsaa en Rose i hans Knaphul. Afbl.

270.

(Halv Fjernbillede) Elisabets Soveværelse. Elisabet farer op af Søvne, lytter, og springer ud af Sengen. Hun tager Kimono paa og gaar ud.

271.

(Halv Fjernbillede) Gerdas Værelse. Gerda ligger uroligt og klager sig. Elisabet kommer ind og gaar hen til Sengen.

272.

(Nærbillede) Hun opdager, at Gerda er meget syg.

273.

(Halv Fjernbillede)- forts) Harald kommer ind i Pyjamas, han gaar hen til Sengen og tager Gerdas Haand og deler Moderens Bekymring. Afbl.

274.

(Halv Nærbillede) Opbl. Gangen. Brødrene gaar frem og tilbage foran en Dør. Lægen og Elisabet kommer ud. De bliver alle fire staaende lidt borte fra Døren. Lægen er meget bekymret. Elisabet ser paa ham med et spørgende Haab i sit Blik. Han trøster hende saa godt han kan.

275.

(Halv Fjernbillede) Gerdas Værelse. Gerda ligger stille med lukkede Øjne. Elisabet kommer sagte ind og ser paa hende. Saa snart hun opdager at Gerda ikke ser hendes Ansigt, bliver det sorgfuldt og bekymret.

276.

(Nærbillede) Gerda aabner Øjnene langsomt.

277.

(Nærbillede) I samme Nu smiler Elisabet, og hendes sorgfulde Udtryk er som strøget bort.

278.

(Nærbillede) Gerda lukker Øjnene igen. Afbl.

279.

(Halv Fjernbillede) Opbl. Elisabets Soveværelse. Elisabet kommer ind, træt og forvaaget, og begynder at klæde sig af.

280.

(Halv Fjernbillede) Gerdas Værelse. Gerda ligger i sin Seng med aabne Øjne, hendes Ansigt er meget blegt. En Sygeplejerske sidder ved Sengen.

281.

(Halv Fjernbillede) Elisabets Soveværelse. Elisabet ligger urolig i Søvn.

282.

(Nærbillede) Pludselig lyser hendes Ansigt op i et Smil.

283.

(Stort Nærbillede) Hendes Smil vokser. Ombl. til...

284.

(? - soft phocus) ... noget hvidt og ubestemmeligt, i Bevægelse. Det tager straks Form og bliver til en dansende Skikkelse, sløret og flygtende. Den bliver hurtigere mere tydelig, nærmer sig. Det er Gerda. Hun danser en Livsglædens Dans mod en ubestemmelig, skiftende Baggrund. Skønt der ingen anden er at se, tyder hele hendes Udtryk paa at hendes Dans er en Henvendelse, at der er en hun danser for, at der er en hun vil glæde med sin Dans.

Alle hendes Bevægelser og Udtryk analyseres i hurtigt skiftende Indstillinger, snart saa uroligt at det næsten forvirrer, snart pludselig dvælende og klart - altsammen tilsyneladende umotiveret som i Drømme.

Til sidst hæver Skikkelsen sig op i en bournonvillesk Ballet-attitude. Men i samme Nu er det ikke Gerda, men hendes glemte

Dukke. Den staar i samme Attitude paa et Gulv, og Richard sidder og ser til. Ombl. til...

285.

(Stort Nærbillede - alm. Ph.) ... den drømmende Elisabet. Pludselig præger Drømmens Forfærdelse hendes sovende Træk. Det er som om hun jager noget bort fra sine Øjne.

286.

(Halv Fjernbillede) Elisabets Soveværelse. Hun farer op af Søvne - med store Øjne, fulde af navnløs Uhygge.

287.

(Halv Fjernbillede) Gerdas Værelse. Gerda sover. Elisabet kommer ind med Drømmens Rædsel i sine Øjne. Hun kaster først et spørgende Blik paa Sygeplejersken, men bøjer sig saa straks over Sengen for at lytte til Gerdas Aandedræt. Sygeplejersken søger at berolige hende, og Elisabet glider ud af Døren med de samme skræmte Øjne.

288.

(Halv Fjernbillede) Elisabets Soveværelse. Hun kommer tilbage. Men det er som om hun ikke tør nærme sig Sengen nu - hun bliver staaende stille med Angsten i sit Blod, tilsidst kan hun ikke holde ud at være derinde. Hun gaar ind i ...

289.

(Halv Fjernbillede) ... Dagligstuen. Der er mørkt. Hun kommer ind og tænder Lyset. Saa flakker hun rundt i Stuen, rastløs, fortvivlet. Saa sætter hun sig, men hendes Blik søger ustandselig mod Loftet.

290.

(Nærbillede) Tilsidst vokser en fast Beslutning frem i hendes Øjne. Afbl.

291.

(Nærbillede) Opbl. En Æske med Blanketter hvorpaa staar: TELEGRAM. En Haand tager en Blanket. Ombl. til...

292.

(Halv Nærbillede) ... Elisabet paa en Telegrafstation. Hun skriver:

Tekst: Richard Torp. Bond Street 22 London.

Gerda meget syg. Kom hjem til os.

Elisabet.

293.

(Halv Fjernbillede) Elisabet afleverer Telegrammet. Afbl.

294.

(Halv Nærbillede) Opbl. Gerdas Soveværelse. Den syge Gerda slaar om sig i Vildelse. Sygeplejersken har travlt med at ordne Isomslaget paa hendes Hoved.

295.

(Halv Fjernbillede) Lægen kommer ind, fulgt af de to Brødre, som er dybt nedbøjede.

296.

(Halv Fjernbillede) I Dagligstuen gaar Elisabet frem og tilbage i dybeste Fortvivlelse. Stuepigen kommer ind med en lukket Konvolut og gaar saa ud.

297.

(Nærbillede) Elisabet aabner Konvolutten og læser paa en blaa Seddel.

Tekst: Det meddeles Dem herved, at Richard Torps Adresse i London er ubekendt.

298.

(Halv Nærbillede) Elisabet gaar et Par Skridt frem og støtter sig mod en Stol, hvor hun bliver staaende med et forstenet Udtryk. Afbl.

299.

(Halv Fjernbillede) Opbl. Elisabet kommer ind i Gerdas Værelse for at afløse Sygeplejersken. Saa trækker hun meget forsigtigt Gardinerne fra. Gerda vaagner. Elisabet gaar hen til ...

300.

(Halv Nærbillede) ... Sengen og sætter sig. Gerda tager hendes Haand og ser paa hende med et svagt Smil. Elisabet overvældes af Forundring og Glæde. Hun tør slet ikke tale til Gerda, men hendes Ansigt udstraaler endeløs Taknemmelighed. Gerda ligger igen med lukkede Øjne. Men Elisabet kan næsten ikke sidde stille for Lykke over, hvad hun har set i hendes Øjne - det første Glimt af Helbredelsen. Saa folder hun Hænderne i Bøn. Afbl.

301.

(Fjernbillede) Opbl. Vejen udenfor Havegården. Elisabet kommer paa Vej mod Huset. Et Automobil kommer kørende. Manden, der kører, hilser og holder.

302.

(Halv Nærbillede) Det er Direktør Lindberg, meget graanet nu. Han efterkommer Elisabets Anmodning om at staa ud og komme indenfor.

303.

(Halv Nærbillede) Gerdas Soveværelse. Gerda er nu i fremadskridende Bedring. Hun sidder i en Stol og taler med Sygeplejersken, som sidder med et Haandarbejde.

304.

(Halv Nærbillede) Lindberg og Elisabet sidder i Haven. Elisabet taler, stilfærdigt, uden at se paa ham. Lindberg svarer:

Tekst: Jo, det ved jeg godt - vi spiste Middag sammen i Fiesole for et Par Maaneder siden; han har trukket sig tilbage fra Forretningen og bosat sig der.

305.

(Halv Nærbillede - forts) Elisabet lytter glad. Lindberg skriver Adressen ned og giver hende den. Hun ser paa Adressen og gemmer den paa Brystet. Afbl.

306.

(Fjernbillede) Opbl. Et Værelse i Richards Villa i Fiesole. Richard kommer ind og aabner Skodderne for det ene Vindue, og sæt-

ter sig, lidt træt. Saa ser han et Brev paa Bordet.

307.

(Nærbillede) Richard ser paa Udskriften, forbavses og gransker det nærmere. Saa skærer han Brevet op og læser. Lige i Begyndelsen farer han sammen, men skynder sig at læse videre. (forts)

Tekst: Kære Richard: Jeg skriver til dig, fordi Gerda har ligget for Døden af Lungebetændelse. Jeg sendte et Telegram til dig til London, jeg vidste ikke, at du var bosat i Italien. Nu er Gerda, Gud være lovet, næsten helt rask igen. Men jeg, Richard - siden hun blev syg, pines jeg Dag og Nat af Anger. For mig vil Livet blive svært uden din Tilgivelse.

308.

(Nærbillede - forts) Richard blader om og læser videre. (forts)

Tekst: Jeg beder ikke om Tilgivelse fordi du mistede mig, men fordi jeg har berøvet dig Glæden ved at se dit Barn vokse op og vise dig den Kærlighed, du havde Ret til at faa. Aa, Richard, skriv blot et Ord til mig.

Din

Elisabet.

309.

(Nærbillede - forts) Richard sidder ubevægelig. Med et dybt, fast, uigennemtrængeligt Blik, og uden at dette Blik forandres et Sekund, folder han ligesom mekanisk Brevet sammen, lægger det i Konvolutten, og river denne et Par Gange over. Afbl.

310.

(Fjernbillede) Opbl. En lang Alle. Henad den gaar fem Mennesker, tre forrest, to bagerst, lige efter hinanden.

311.

(Halv Fjernbillede) Forrest gaar Elisabet med sine to Sønner paa hver Side, bagerst gaar Gerda med en ung Mand, Knud Gier-sing.

312.

(Fjernbillede) Personerne bagfra. Der er større Afstand mellem de to Grupper.

313.

(Fjernbillede) Personerne forfra. En endnu større Afstand mellem de to Grupper.

314.

(Fjernbillede) Personerne forfra. En meget større Afstand mellem de to Grupper. Elisabet vender sig og ser efter Gerda og Knud. Georg ser smilende paa sit Armbaandsur, Harald peger fremad. Saa gaar de ud af Billedet.

315.

(Halv Nærbillede) Et Vejkryds. I Vinklen en Bænk. I Vinklen paa den anden Side af Bænken staar et Automobil. Elisabet kommer med sine to Sønner, hun er lidt træt, sætter sig paa Bænken. Harald sætter sig hos hende.

316.

(Halv Nærbillede) Gerda og Knud finder en Bænk.

317.

(Halv Nærbillede) Georg antyder, at han gaar hen til Bilen. Georg sætter sig ved Rattet og kører. Elisabet og Harald rejser sig og raaber noget til ham. Deres Minespil udtrykker en Misbilligelse. Men saa smiler de til hinanden og sætter sig igen.

318.

(Halv Nærbillede) Gerda og Knud paa Bænke. De sidder i en romantisk, forventningsfuld Stemning. Pludselig brydes Stemningen. Bilen staar foran dem, og Georg anviser dem med et skælmsk Smil Plads i Vognen. Saa begynder han at vende Vognen.

319.

(Nærbillede) Gerda og Knud tilkaster ham et harmfuldt Blik.

320.

(Halv Nærbillede) Georg har vendt Bilen, staar ud og anviser dem Plads med overstrømmende Elskværdighed. Gerda ser paa ham

med sammenbidte Læber, saa staar hun op. Men da Knud vil op i Vognen til hende, standser Georg ham og sætter sig ved Gerdas Side, idet han antyder for Knud, at det var ikke Meningen; det er ham, der skal køre. Knud staar stadig med sin Hat i Haanden. Han betænker sig et Øjeblik. Saa fæster han et drøbende Blik paa Georg, og smider sin Hat paa Jorden. Derefter springer han op ved Rattet. Georg rejser sig og klapper ham forsonende paa Skulderen. Saa staar han ud for at tage Hatten op. I samme Øjeblik kører Knud, et Smil over hele Ansigtet, mens Georg staar slukøret tilbage.

321.

(Halv Nærbillede) Den kørende Bil. Georg er langt bagude. Gerda ligger paa Knæ paa Vognsædet, elskværdigt vinkende mod Georg som trasker paa Vejen. Saa springer hun over paa Chaufførsædet, ved Siden af Knud.

322.

(Nærbillede) Georg trakser barhovedet, med de to Hatte i hver sin Haand. Bilen er langt forude.

323.

(Halv Nærbillede) Den kørende Bil, Georg langt borte. Gerda og Knud ser hinanden dybt i Øjnene. Saa kysser de hinanden - indtil Bilen gør et lille Sving til Siden, saa er Knud straks paa sin Post. De ser tilbage. Saa standser Knud Bilen.

324.

(Halv Nærbillede) Georg kommer nærmere op til den holdende Bil.

325.

(Halv Nærbillede) Bænken med Elisabet og Harald. Han ser forbavset paa sit Armbaandsur, men pludselig rejser han sig og begynder at le. Elisabet rejser sig ogsaa. Ind i Billedet kommer Bilen kørende og Georg gaaende, omtrent samtidigt. Knud springer ud, modtager sin Hat af Georg, og giver ham Haanden til Tak. Afbl.

326.

(Nærbillede) Opbl. Elisabet gaaende, med nogen under hver Arm,

lykkelig. Ombl. til...

327.

(Halv Nærbillede) ... Havegangen ved Familiehuset, hvor hun gaar med Gerda og Knud. De unge straalere af Lykke, og Elisabet deler den. Men pludselig danner hendes Udtryk en slaaende Modsatning til de to; hendes Væsen virker saa underligt fjernt i disse Omgivelser. Og da de ser paa hende og uvilkaarlig standser, fjerner hun sig blot med et svagt Smil og gaar mod Huset. Knud og Gerda ser forundrede efter hende.

328.

(Halv Nærbillede) Et Kabinet. Elisabet kommer ind, sætter sig ved sit Skrivebord, tager et Ark Brevpapir og en Konvolut frem og ser tankefuld frem for sig. Saa skriver hun de første Linier. Afbl.

329.

(Halv Fjernbillede) Opbl. Loggiaen i Richards Hus i Fiesole. Der staar et dækket Bord med Morgenkaffe o.s.v. Richard kommer ud i Pyjamas og sætter sig ved Bordet. Han begynder at lave sin Kaffe til. Pigen kommer med et Brev, gaar saa.

330.

(Nærbillede) Richard ser paa Udskriften og forbavses. Sidder forbavset, men bliver saa næsten bange. Griber Bordkniven og skærer Brevet op. Han læser. (forts)

Tekst: Kære Richard: Jeg ved at du neppe vil svare paa mit Brev. Men jeg skriver, fordi Gerda er blevet forlovet, med den ældste Søn af Fabrikant Giersing, Knud. Han er Ingeniør og har faaet en god Stilling i Rio de Janeiro.

331.

(Nærbillede - forts) Richard lader Brevet synke mod sit Knæ, saa blader han om og læser videre.

Tekst: De skal rejse derover straks efter Brylluppet. Jeg vil savne Gerda forfærdeligt, og længes endnu mere efter din

Tilgivelse. Aa, send mig blot et Ord, Richard. Blot et Ord.

Din

Elisabet.

332.

(Nærbillede - forts) Richard sidder et Øjeblik ubevægelig. Saa tager han, med et Udtryk af fast Beslutning, Brevet, lægger det i Konvolutten, og fortsætter hurtigt og distrait sit Maaltid. Afbl.

333.

(Fjernbillede) Opbl. Haven. En Bil kommer. Gerda, og Elisabet og Knud kommer ud af Bilen, alle med Pakker i Haanden.

334.

(Halv Nærbillede) Et Bord i Haven. Stuepigen staar og dækker til Te. Damerne og Knud sætter sig ved Bordet. De sender Pigen bort med Pakkerne. De ser op. Et Postbud kommer med Pakker under Armen. Postbudet hilser og giver Elisabet to Adressebreve. De tre rejser sig. Gerda trækker Dugen tilside, saa Postbudet kan sætte Kasse og en lille Pakke paa Bordet. Elisabet rækker Gerda det ene Adressebrev. (forts)

335.

(Nærbillede) Gerda og Elisabet læser paa hver sin Afsenderkupon.

Tekst: Richard Torp / Villa Belbosco / Fiesole / Italia.

336.

(Halv Fjernbillede) Elisabet lægger Adressebrevet paa Bordet for at kvittere i Bogen som Postbudet rækker hende. Saa kvitterer ogsaa hun i Bogen og rækker den til Postbudet, som hilser og gaar. Gerda og Elisabet ser paa hinanden, saa omfavner de hinanden ømt. Gerda begynder at løse den grundige Indpakning op paa den lille Pakke. Knud og Elisabet ser spændte til.

337.

(Nærbillede) Gerda. Hun tager et Etui ud af Papiret.

338.

(Nærbillede) Gerdas gamle Etui, med det københavnske Firmanavn, nu meget slidt. Hendes Hænder aabner det - det indeholder et pragtfuldt Perlehalsbaand.

339.

(Nærbillede) Gerda - hun stirrer frem for sig, lægger Etuiet og ser med straalende Øjne paa sin Mor, mens hun beholder Perlerne i Haanden.

340.

(Nærbillede) Elisabet. Hun ser frem for sig med et uudgrundeligt Smil. Saa tager hun Etuiet fra Bordet.

341.

(Nærbillede) Knud smiler uforstaaende, forskende fra den ene til den anden.

342.

(Nærbillede) Knud og Gerda. Hun ser et Øjeblik paa ham med et fremmed Smil, stirrer atter paa Perlerne. Knud peger paa den store Kasse, Gerda nikker, at han skal lukke den op, skotter mod Moderen. Knud river Kassen op.

343.

(Nærbillede) Elisabet. Hun staar som før, med det samme fjerne Smil. Saa synes hun at vaagne, bliver ivrig og ser mod Kassen.

344.

(Halv Nærbillede) Alle tre. Kassen er aabnet, Gerda ser spændt til. Saa tager hun Papir og Træld op af Kassen. Og endelig løfter hun op af den en Dukke - den gamle, glemte Dukke. Hendes glade Udtryk formørkes ikke, men viser nærmest Forundring. Men ser at hun ikke har bevaret Erindringen om den fjerne Begivenhed.

I samme Øjeblik Dukken løftes op, gør Elisabet en afværgende Bevægelse med Haanden, Kræfterne svigter hende, hun segner mod Bænken. Knud og Gerda stiller sig paa hver sin Side af hende.

345.

(Nærbillede) Elisabet sidder ganske stille, Øjnene flakker rundt

i et forstenet Ansigt.

346.

(Nærbillede) Dukken.

347.

(Halv Nærbillede - forts) Saa springer hun op, hun har fattet et fortvivlet Haab. Hun begynder at søge efter et Brev i Kassen. Hendes Søgen er vild, hun har alt i Haanden, Papir, Træld, Adressebrev. Men da hun er overbevist om at der ikke er mere, staar hun et Øjeblik stille og gaar saa ...

348.

(Halv Fjernbillede) ... ind i Huset.

349.

(Halv Fjernbillede) Kabinettet. Elisabet kommer ind og laaser Døren. Taarerne vælter frem i hendes Øjne, og hun kaster sig ned i en heftig Hulken paa Sofaen.

350.

(Halv Nærbillede) Haven. Gerda lægger Dukken ned i Kassen. Saa gaar hun mod Huset.

351.

(Halv Fjernbillede) Kabinettet. Elisabet rejser sig fra Sofaen og gaar omkring i Stuen; hendes Smerte giver sig Udslag i smaa Bevægelser: hendes Læber skælver, hendes Hænder søger hinanden, men tør næsten ikke rører ved hinanden.

352.

(Halv Nærbillede) Døren udefra. Gerda staar og banker sagte.

353.

(Halv Fjernbillede) Kabinettet. Elisabet gaar nu stille og langsomt rundt i Værelset. Hendes Udtryk er præget af den rolige Lidelse - den Lidelse man skal bære. Hun lukker Døren op, og Gerda kommer ind. De sætter sig begge i ...

354.

(Halv Nærbillede) ... Sofaen. Elisabet smyger Armen om Gerdas Liv. Og saa, mens Taarerne strømmer ned ad hendes Kinder, lægger

hun Hænderne i sit Skød. Saadan vil hun sidde rolig, naar hun skal fortælle Gerda om Grunden til sin Sorg. Afbl.

355.

(Nærbillede) Opbl. Gerda i Brudedragt. Hun staar i sit Soveværelse. Saa begynder hun at løsne Sløret.

356.

(Halv Fjernbillede) Familiehuset fra Haven, festlig oplyst; Skygger af dansende i Vinduerne.

357.

(Halv Nærbillede) Den aabne Havedør. Harald og Emma kommer ud - ser mod Laagen.

358.

(Halv Nærbillede) Den ventende Bil.

359.

(Halv Nærbillede) Emma lægger Hovedet mod Haralds Bryst.

360.

(Nærbillede) Gerda. Hun fuldender sin Paaklædning til Rejsen. Ser op.

361.

(Halv Fjernbillede) Elisabet kommer ind. Hun staar et Øjeblik og ser paa Gerda, saa tager hun hende ind...

362.

(Halv Nærbillede) ... til sig. Saa skjuler hun et Øjeblik sit Ansigt i sit Lommetørklæde. Gerda trøster hende. Elisabet tørrer sine Øjne, mens Gerda kysser hende paa Kinden og stryger ned ad hendes Haar. Gerda ser paa hende og siger noget til hende. Elisabet ser op, ryster paa Hovedet og siger:

Tekst: Nej, lille Gerda, for mig har Livet ingen Trøst før din Far er kommet hjem og har skænket mig sin Tilgivelse.

363.

(Halv Nærbillede - forts) Gerda tager begge hendes Hænder og faar hende til at se op. Saa ser hun hende dybt i Øjnene og siger noget. Der ligger et Løfte i hendes Blik. Elisabet ser paa

hende med et bange Smil.

364.

(Halv Nærbillede) Bilen ventende foran Havelaagen med 5 Kufferter. Chaufføren ser paa Uret, bruger Hornet.

365.

(Halv Fjernbillede) Hoveddøren. Gerda og Knud kommer ud, rejseklædte, fulgt af Moderen, Brødrene, Marie, og alle Gæsterne.

366.

(Halv Fjernbillede) Ved Laagen. Gerda omfavner Moderen - staar op i Bilen med Knud. Elisabet, Brødrene, Marie og Emma gaar med udenfor Havelaagen. Bilen kører. Afbl.

367.

(Halv Fjernbillede) Opbl. Et Vejkryds lidt fra Richards Villa i Fiesole. En Vogn kommer og holder. Gerda stiger ud. Vognen kører tilbage med Knud. Gerda gaar mod Villaen.

368.

(Halv Fjernbillede) Et Hjørne af Haven i Fiesole. Tæt Løvhæng til alle Sider. Richard sidder og læser i en Bog. Pigen kommer ind og gør ham en Meddelelse. Richard ser lidt forbavset op uden at rejse sig. Pigen gør en Haandbevægelse mod Løvhænget. Richard giver hende Besked, Pigen gaar.

369.

(Halv Nærbillede) Gerda kommer ind gennem Løvhænget, og gaar henimod Richard. Men inden hun naar ham, stanser hun og ser paa ham med en betaget Stolthed. Og saaledes bliver hun staaende.

370.

(Nærbillede) Saa skifter hendes Udtryk. En granseløs Ømhed, en Blanding af Beundring og Medlidenhed, vælder op i hendes Sind. Og før hun selv ved af det, staar hun og græder ganske stille.

371.

(Halv Nærbillede - forts) Richard nærmer sig hende uforstaaende, men deltagende. Saa ser hun op.

372.

(Nærbillede) I hendes ømhedsfyldte Blik kommer der et varsomt, et næsten halvskræmt Udtryk. Hun siger:

Tekst: Jeg hedder Gerda - født Torp.

373.

(Halv Nærbillede - forts) Det giver et Sæt i Richard. Han tager et Skridt tilbage, og hans Aandedræt er hurtigt. (forts)

374.

(Nærbillede) Hans Aandedræt er hurtigt. Saa stiger en overvældende Glæde langsomt frem i hans Ansigt og gennemstraaler hans Træk.

375.

(Halv Nærbillede - forts) Han aabner sine Arme for hende. Hun slynger Armene om hans Hals. Saa viger han tilbage og ser paa hende. (Forts)

376.

(Nærbillede) Han ser paa hende, og Glæden over Gensynet efter det aarelange Savn faar hos ham et Udtryk, der tilsidst næsten nærmer sig det groteske. Graaden, som trænger sig paa, brydes af Smil paa Smil.

377.

(Halv Nærbillede - forts) Saa kysser han hende igen og igen. Tilsidst tager han hendes Haand og fører hende hen til...

378.

(Nærbillede) ... Bænken, hvor de sætter sig, og bliver siddende tæt ind til hinanden, berusede af Glæden over at være sammen.

Afbl.

379.

(Nærbillede) Opbl. Richard paa en Bæk i Haven i Fiesole, han sidder med en Bog. Men han faar intet læst. Hvert Øjeblik forstyrres hans Tanker fra den samme Retning.

380.

(Nærbillede) Knud og Gerda paa en anden Bæk, tæt ind til hinanden, i intim Samtale.

381.

(Nærbillede) Richard lægger Bogen, men bliver siddende ganske stille.

382.

(Nærbillede) Knud og Gerda rejser sig og gaar ud af Billedet.

383.

(Halv Fjernbillede) Knud og Gerda gaar op mod Huset. Richard kommer ind i Billedet, men de gaar videre uden at opdage ham. Til sidst gaar Richard alene.

384.

(Halv Fjernbillede) Loggiaen til Richards Hus. Knud og Gerda sidder i Sofaen. Richard kommer, tager Knud ved Armen, trækker ham op af Sofaen og sætter sig selv med Haanden over Gerdas Skulder. Knud sætter sig paa en Stol ved Siden af. Richard klapper ham forsonende paa Skulderen. Saa trækker han Gerda med op og gaar smilende bort med hende.

385.

(Halv Fjernbillede) Richard fører Gerda ned i Haven.

386.

(Halv Fjernbillede) Haven med en Bænk. Richard fører Gerda hen til Bænken, hvor de sætter sig. Saa taler han til hende, lidt vemodigt.

387.

(Nærbillede) Han siger:

Tekst: Der er vist en Ting, du ikke har tænkt over, Gerda, Du kommer til mig, og forlader mig igen. Nu har du forstyrret mit Livs Ensomhed.

388.

(Nærbillede) Gerda ser paa ham. Saa ser hun ned. Hun er dybt bedrøvet.

389.

(Halv Nærbillede) Richard er bange for at hans Ord har gjort en dybere Virkning paa hende end han tilsigtede, og forsøger at

gøre det godt igen.

390.

(Nærbillede) Men Gerda bliver mere og mere trist og tankefuld.

391.

(Halv Nærbillede - forts) Til sidst rejser Richard sig og tager begge hendes Hænder. Men Gerda bliver siddende. Saa ser hun endelig paa ham med store Øjne og rejser sig.

392.

(Nærbillede) Hun siger:

Tekst: Hvis du tilgiver Mor, vil hun ikke mere være et ulykkeligt Menneske, og du ikke mere føle dig ensom.

393.

(Nærbillede) Richard staar et Øjeblik ubevægelig og ser paa hende.

394.

(Nærbillede) Hun møder hans Øjne med et fast Blik.

395.

(Nærbillede) Saa glider der et næsten umærkeligt Smil over Richards Ansigt.

396.

(Nærbillede) Gerda ser paa ham med et Udtryk, der straalere af et stort spørgende Haab.

397.

(Nærbillede) Richard siger:

Tekst: Da jeg saa min voksne Datter, tilgav jeg din Mor.

398.

(Halv Nærbillede) Gerda tager næsten undrende et Skridt tilbage, stadig seende paa ham, og stiller ham et nyt Spørgsmaal, hvortil han nikker fast og besluttet. Saa farer hun ham om Halsen. Afbl.

399.

(Fjernbillede) Opbl. Vejen udenfor Richards Villa i Fiesole. I Bilen, som holder paa Vejen, er der fuldt op af Rejsesager,

Haandkufferter, Plaider, Overtøj - den er rustet til en lang Rejse. Alle Husets Skodder er lukkede. Gitterporten ogsaa. Richard sidder i Bilen.

400.

(Nærbillede) Richard ved Rattet, tilbagelænet, med Hænderne i sit Skød, mens et stille, mildt Smil spiller om hans Mund. Saa gør han en svag Drejning med Hovedet op mod Huset, og nikker et Par Gange, næsten umærkelig svagt. Saa sætter han ...

401.

(Fjernbillede) ... Vognen ganske langsomt i Bevægelse. Afbl.

402.

(Fjernbillede) Opbl. Filmens første Billede: Et Automobil kommer kørende hen ad Vejen.

403.

(Fjernbillede) Det sovende Hus. Bilen stanser foran Huset. Richard staar ud.

404.

(Fjernbillede) Yderdøren. Richard gaar op ad Trappen. Han læner sig et Øjeblik mod Gelænderet, mens en Erindring præger sig i ham. Saa tager han en Nøgle fra sin indre Vestelomme og lukker sig forsigtigt ind.

405.

(Fjernbillede) Hallen. Richard kommer ind fra den aabne Spisestuedør, stryger genkendende Haanden over en af de gamle Lænestole, lægger Hat og Frakke fra sig paa en anden Stol og sætter sig i Lænestolen.

406.

(Halv Nærbillede) Han trækker Vejret smilende, med et langt Pust.

407.

(Halv Nærbillede) Bilen udenfor Huset, med Huset som Baggrund.

408.

(Halv Nærbillede) Kokkepigens Kammer. Hun sidder halvt paaklædt paa Sengestokken, ifærd med at snøre sine Støvler.

409.

(Halv Nærbillede) Richard i Hallen. Han tager sit Ur frem og kaster et Blik mod Trappen. Saa sætter han sig tilrette igen, med et Smil fuldt af Mildhed.

410.

(Halv Nærbillede) Stuepigens Kammer. Hun sidder paa en Stol, i Kappe og Forklæde, fuldt paaklædt med Undtagelse af det ene Ben som er bart. Hun sidder og stopper sin Strømpe.

411.

(Halv Nærbillede) Haralds Soveværelse. Han staar i Skjortearmer og barberer sig. Emma, som ligger vaagen i Sengen, taler til ham.

412.

(Halv Nærbillede) Georgs Soveværelse (før Gerdas) Georg ligger vaagen i sin Seng.

413.

(Halv Fjernbillede) Hallen. Kokkepigen kommer ind og faar Øje paa den fremmede Mand. Hun bliver dødsens angst. Da han sidder med Ryggen til Trappen, beslutter hun sig til at liste sig forbi ham og op, hvilket hun gør.

414.

(Halv Nærbillede) Udenfor Huset. Bilen.

415.

(Halv Fjernbillede) Hallen. De to Brødre kommer ned ad Trappen og gaar hen til Richard.

416.

(Halv Nærbillede) De to Brødre foran Richard, opdager at han er død. Georg taler.

Tekst: Jeg maa hellere ringe efter Læge.

417.

(Halv Nærbillede) Georg gaar ud af Billedet.

418.

(Halv Nærbillede) Kokkepigen og Stuepigens kommer ned ad Trappen.

419.

(Halv Fjernbillede) Georg gaar tilbage fra Telefonen. De to Brødre staar et Øjeblik stille ved den fremmedes Lig. Saa gaar Georg mod Hoveddøren og Harald ind i Dagligstuen.

420.

(Nærbillede) Hoveddøren. Georg kommer - den er lukket. Han lukker den op.

421.

(Nærbillede) Hoveddøren. Harald kommer den er lukket.

422.

(Halv Fjernbillede) Hallen. Emma kommer ned ad Trappen i Kimono. Brødrene kommer tilbage, først Georg. Alle samles om den Døde. Lægen kommer fra Hoveddøren.

423.

(Halv Nærbillede) Lægen undersøger, bekræfter at Døden er indtraadt, støder under Undersøgelsen paa Nøglen i Richards Vestelomme. Harald og Georg undersøger Nøglen - genkender den forundret og ser mod Dagligstuen.

424.

(Nærbillede) Hoveddøren.

425.

(Halv Nærbillede) Gruppen om Richard. Alle ser op mod Trappen.

426.

(Halv Nærbillede) Trappen. Elisabet kommer ned.

427.

(Halv Nærbillede) De andre. Harald taler til Georg.

Tekst: Sørg for at Mor ikke kommer herved. Det er ikke noget for hende.

428.

(Halv Nærbillede) Georg gaar mod Trappen.

429.

(Halv Nærbillede) Georg gaar op til Elisabet. Hun hører paa ham men vil ned.

430.

(Fjernbillede) Elisabet gaar ned. Nøglen gaar fra Haand til Haand, ender hos Lægen. Elisabet kommer hen til de andre. Hun tager Nøglen og ser mod den Døde.

431.

(Halv Nærbillede) I samme Øjeblik overvældes hun af en saa heftig Sindsbevægelse, at Sønnerne maa støtte hende. Men det gaar snart over.

432.

(Halv Fjernbillede) Hun knæler stille ned og bøjer sig over den Dødes Haand. De andre trækker sig andagtsfuldt tilbage og ...

433.

(Fjernbillede) ... Stuen er tom paa et Øjeblik.

434.

(Nærbillede) Saa løfter Elisabet sit Ansigt. Et vemodsfyldt Glæde vokser frem i hendes taarefyldte Øjne, mens hun ser fra Richards Ansigt til Nøglen, og tilbage til Richard igen. Afbl.

Tekst:

TILENDE.

Nr. D-Ns, 1876

1876/c

SOVENDE HUS, DET (DK, Gudmundur
Kamban, 1926)

"DAS SCHLAFENDE HAUS"

von GUDMUNDUR KAMBAN

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Ein Weg. Ein Automobil fährt den Weg entlang, langsam. Am Steuer sitzt Richard Torp, ein 60 jähriger Mann.

Umbl. zur ...

2.

(Fernaufnahme) ... Der Weg, von dem fahrenden Automobil aus gesehen. Er ist bis in weite Fernen hin zu verfolgen. Umbl. Zur ...

3.

(Nahaufnahme) ... Richard. Er starrt vor sich hin, ein gedankenvolles Lächeln spielt um seinen Mund.

4.

(Fernaufnahme) Das Haus der Familie und seine malerische Umgebung, vom Auto aus gesehen, das langsam auf die Villa zu fährt.

5.

(Halbe Fernaufnahme) Das Haus in sehr langsamer Panorierung. Umbl. zu den ... Nahaufnahmen der schlafenden Bewohner des Hauses in langsamer Panorierung (soft focus oder grauer Schleier) so dass die halb unklaren Gesichter einander in entgegengesetzt gleitender Bewegung verdrängen. Umbl. zur ... Halb-Fernaufnahme wie am Anfang, aber fest.

6.

(Fernaufnahme) Vor dem Hause. Das Auto fährt vor, hält an.

7.

(Nahaufnahme) Richard am Steuer. Sitzt still und lässt den Blick über das Haus und die Umgebung schweifen. In seinen Augen liegt eine Mischung von dem Zauber und der Wehmut des Wiedersehens.

8.

(Halb-Fernaufnahme) Richard steigt aus, die Gartenpforte ist geschlossen. Er bleibt einen Augenblick stehen, dann schwingt er sich über den

niedrigen Zaun, energisch, aber ohne übertriebene Leichtigkeit. Er sieht lächelnd nach dem Zaun zurück, geht dann weiter in den Garten hinein.

9

(Halb-Fernaufnahme) Richard kommt durch den Garten, bleibt vor einem grossen Apfelbaum stehen und streicht mit der Hand an dem Stamm herunter.

10.

(Nahaufnahme) Eine Erinnerung steigt vor ihm auf. Umbl. zur ...

11.

(Halb-Nahaufnahme - soft phocus) ...der junge Richard, etwa 29 Jahre alt, an dem Apfelbaum stehend. (Nahaufnahme) Eine schlanke Jungmädchengestalt wird im Garten sichtbar, geht ein Paar Schritte vor und winkt ihm zu.

12.

(Halb-Fernaufnahme - soft phocus) An der Gartentür. Das junge Mädchen kommt. Sie schliesst die Tür auf und geht hinein. Richard kommt in das Bild. Umbl. zur (gewöhnl.)

13.

(Halb-Nahaufnahme - gewöhl. phocus) ... Der alte Richard steht allein vor der geschlossenen Gartentür. Er steht und sieht an dem Hause hinauf und hinunter; dann lehnt er sich gegen das Treppengeländer. Eine neue Erinnerung taucht vor ihm auf. Umbl. zur ...

14.

(Halb-Nahaufnahme - soft phocus) ... ein dicht belaubter Wald. Er ist jung wie vorher, aber ganz anders gekleidet. Er steht da und sieht erwartungsvoll etwas Unsichtbarem entgegen. Das junge Mädchen, auch anders gekleidet, kommt durch das dichte Blättergewirr gelaufen und schlingt die Arme um seinen Hals. Dann zieht sie einen Schlüssel her-

aus, den sie ihm gibt. (forts.)

15.

(Nahaufnahme - soft phocus) Ihre Hand drückt den Schlüssel in seine.

16.

(Halb-Fernaufnahme. forts.) Sie küsst ihn lange und läuft dann schnell weg. Umbl. zur ...

17.

(Halb-Nahaufnahme - gewönl. phocus) ... der alte Richard. Sein Lächeln trägt das Gepräge der eben in der Erinnerung erlebten Begegnung. Er steckt die Hand in seine innere Westentasche und zieht jetzt in Wirklichkeit denselben Schlüssel heraus. Er hält ihn einen Augenblick in der Hand.

18.

(Nahaufnahme) Der Schlüssel in seiner Hand.

19.

(Halb-Nahaufnahme) Dann steckt er den Schlüssel in das Schloss und schliesst vorsichtig auf.

20.

(Fernaufnahme) ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Das grosse Wohnzimmer im Hause. Richard ist durch die Gartentür eingetreten, sieht sich um und geht weiter.

21.

(Fernaufnahme) Die Halle des Hauses. Richard kommt aus der Wohnstube. Er erkennt einen der alten Lehnstühle und ... (forts.)

22.

(Nahaufnahme) ... streicht mit der Hand liebkosend über dessen Rücklehne. Sieht dann auf die Uhr ... (forts.)

23.

(Nahaufnahme) Die Uhr; es ist 6.

24.

(Nahaufnahme - forts.) ... er legt Mantel und Hut ...

25.

(Fernaufnahme - forts.) ... auf einen Stuhl, der in der Nähe steht und setzt sich in den Lehnstuhl. Abbl.

Text: Aufbl.

Oben schlafen die Bewohner des Hauses, aber unten füllen die Zimmer sich mit Leben.

Abbl.

26.

(Nahaufnahme) Aufbl. Die Halle. Richard sitzt im Lehnstuhl mit einem abwesenden, gleichzeitig zärtlichen und kummervollen Lächeln. Umbl. zur ...

27.

(Halb-Nahaufnahme - soft phocus) ,, , der junge Richard sitzt im Stuhle, im Frack und weisser Binde. Er erhebt sich.

28.

(Halb-Nahaufnahme) Vor ihm steht das junge Mädchen, Elisabeth Gran, im Brautkleide. (soft phocus)

29.

(Fernaufnahme) Sie gehen Arm in Arm nach dem Wohnzimmer hinüber. Festlich gekleidete Menschen sitzen nahe an der Tür und nicken ihnen zu, als sie vorüber gehen. Die Tür öffnet sich von selbst. (soft phocus)

30.

(Fernaufnahme - soft phocus)
aber schärfer) Wohnzimmer. Die Flügeltür öffnet sich von selbst. Richard und Elisabeth kommen herein. In demselben Moment ist die Stube ausgeräumt, festlich beleuchtet, und Damen und Herren in Festkleidern tanzen Walzer. Richard und Elisabeth nehmen am Tanze teil. Umbl. zur ...

31.

(Fernaufnahme - soft phocus, aber so scharf als möglich) Richard und Elisabeth tanzen jetzt allein. die anderen sehen zu. Unter ihnen treten besonders die alten Eltern von beiden hervor.

32.

(Halb-Nahaufnahme - gewöhnl. phocus) Die vier Alten. (forts.)

33.

(Halb-Nahaufnahme) Richard und Elisabeth, allein tanzend.

34.

(Halb-Nahaufnahme) Herren und Damen sehen zu, im Vordergrund Marie und Johannes.

35.

(Halb-Nahaufnahme) Das alte Mädchen, Thora, mit einem Tablett, sieht von einer Ecke des Zimmers aus zu.

36.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Die vier Alten. Umbl. zur ...

37.

(Halb-Nahaufnahme) ... Die vier Alten draussen vor der Gartenpforte, blicken auf zu dem ...

38.

(Halb-Nahaufnahme) Landauer, hinter dem sie stehen. Marie, Elisabeths Schwester, kommt schnell mit einem vergessenen Plaid, das sie Richard gibt, indem sie auf das Trittbrett steigt. Sie reicht ihm die Hand und küsst die Schwester, springt dann herunter, - und geht auf Johannes Erog zu, der zwischen den Nächsten steht.

39.

(Nahaufnahme) Marie nimmt seinen Arm.

40.

(Fernaufnahme) Der Landauer fährt, man winkt zum Abschied. Abbl.

41.

(Nahaufnahme) Aufbl. Direktor Lindberg sitzt auf einem Stuhl. Er sieht jemand an und nimmt dabei eine Cigarre aus einer Kiste, die ihm angeboten wird. Umbl. zur ...

42.

(Halb-Nahaufnahme, aber entfernter) Lindberg und der alte Topr in einem elegant ausgestatteten Kontorzimmer. Der alte Topr sitzt am Schreib-

tisch; er zündet sich eine Cigarre an, redet dann. (forts.)

Text:

Ja, Lindberg, wenn mein Sohn von der Hochzeitsreise zurückkehrt, so bekommen Sie einen neuen Mitdirektor - ich trete zurück.

43.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Lindberg sieht ihn an, als wollte er sagen: Haben Sie das wirklich beschlossen? Torp sieht ihn fragend an: Gefällt Ihnen dieses Arrangement nicht? Lindbergs Gesichtsausdruck gibt die Antwort: Doch, er ist ein sehr tüchtiger Mensch. Und sie bleiben sitzen und versinken über der Cigarre in ihre eigenen Gedanken. Abbl.

44.

(Nahaufnahme) Aufbl. Thora sieht aus einem Fenster heraus.

45.

(~~Fernaufnahme~~) Vor Richards neuem Heim. Der Landauer fährt vor dem Portal vor. Richard und Elisabeth steigen aus und gehen hinauf.

46.

(Halb-Fernaufnahme) Die Wohnstube bei Richard. Thora geht aus dem Zimmer; gleich darauf lässt sie Richard und Elisabeth eintreten.

47.

(Halb-Nahaufnahme) Sie betrachten erwartungsvoll das Zimmer und umarmen einander. Abbl.

48.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Lindberg, redend, mit Papieren in der Hand. Umbl. zur ...

49.

(Halb-Nahaufnahme, aber ferner) ... Lindberg im Kontor, wo Richard den Platz des Vaters eingenommen hat. Richard nimmt die Papiere und Lindberg setzt sich neben ihn. Abbl.

50.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Torp und Frau in ihrer Wohnstube. Torp

hält ein Etui in der Hand und öffnet es. Es enthält sechs silberne Löffel. Sie nehmen einen der Löffel heraus und betrachten ihn zusammen.

51.

(Nahaufnahme) Die Gravierung des Löffels: Gerda II / 5 1896. Abbl.

52.

(Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeth, auf dem Arm ihr Töchterchen im Taufkleide. Umbl. zur ...

53.

(Halb-Nahaufnahme) ... Elisabeth steht im Speisezimmer das Kind auf dem Arme, neben ihr Richard und Marie. Der alte Torp kommt dazu, zusammen mit Grams und anderen Gästen. Gram nimmt ein Etui vom Gabentisch vor dem sie stehen. Es enthält eine Perlenkette. Er legt die Kette dem Kinde um den Hals. Richard tritt vor, sieht es, versucht aber sein Unbehagen zu verbergen, entfernt sich unbemerkt.

54.

(Halb-Nahaufnahme) ... Wohnzimmer. Richard kommt herein, etwas nach ihm Elisabeth mit dem Kinde. Richard l \ddot{u} sst die Perlenkette vom Halse des Kindes und wirft sie auf den Tisch. Elisabeth misbilligt sein Benehmen. Er nimmt das Kind z \ddot{a} rtlich auf den Arm. Abbl.

55.

(Nahaufnahme) Aufbl. Ein Kleid, das gezeigt wird. Gl \ddot{a} ttende H \ddot{a} nde.

Umbl. zur ...

56.

(Halb-Nahaufnahme - nicht zu nah) ... Elisabeth und Marie, die in einem Kleidergeschäft sitzen, Marie mit einem Hund auf dem Schoß. Der Besitzer des Ladens steht neben ihnen, zwei Verk \ddot{a} uferinnen zeigen ihnen Kleider. Elisabeth verliebt sich in ein besonders pr \ddot{a} chtiges Kleid, fragt schliesslich nach dem Preise. Es zeigt sich, dass es allzu teuer ist; aber unter dem Einfluss der luxusliebenden Marie gibt sie doch nach und l \ddot{a} sst es f \ddot{u} r sich zur \ddot{u} cklegen. Abbl.

57.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Das Kontor. Lindberg geht ungeduldig im Zimmer auf und ab, sieht auf die Uhr und raucht stark beim Gehen. Richard kommt eilig. Sie beginnen sofort ein eifriges, aber bekümmertes Gespräch. (Forts.)

58.

(Nahaufnahme) Lindberg spricht und sagt:

Text:

Ja, die Bank hat uns die Anleihe verweigert.

59.

(Nahaufnahme) Lindberg sagt:

Text:

Es gibt keinen Ausweg, Torp, - die Firma muss ihre Zahlungen einstellen.

60.

(Halb-Nahaufnahme) Sie sehen sich bekümmert an. Der von Lindberg ausgesprochene Entschluss prägt sich allmählich in ihrem Gesichtsausdruck aus. Abbl.

61.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeth sitzt am Tische ihres Wohnzimmers, das Gesicht in den Händen verborgen. Dann sieht sie auf; sie hat geweint.

62.

(Halb-Nahaufnahme) Das Esszimmer. Richard und Gerda sitzen am Esstisch wartend. Dann erhebt sich Richard und geht aus der sichtbar werdenden Tür.

63.

(Nahaufnahme) Gerda nimmt ein Stück Brot, legt es jedoch mit Selbstüberwindung in den Brotkorb zurück, wartet.

64.

(Halb-Nahaufnahme) Richard und Elisabeth kommen still herein und

setzen sich zum Essen hin. Richard schenkt sich Wasser in sein Glas. Elisabeth nimmt erstaunt ihr Wasserglas in die Hand und sieht ihn an. Richard redet, sagt:

Text:

Ja, ich bin nicht mehr in den Verhältnissen, Wein auf meinem Tische zu haben.

65.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Er trinkt aus dem Glase und isst eifrig. Elisabeth schenkt sich Wasser ein, hebt das Glas an den Mund, setzt es aber nieder ohne zu trinken. Abbl.

66.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Eine Ecke in einem Hutgeschäft. Marie steht da und probiert ein Paar schöne Hüte vor dem Spiegel auf. Einige Verkäuferinnen bedienen sie. Elisabeth sitzt auf einem Stuhl in der Nähe.

67.

(Nahaufnahme) Marie probiert einen prachtvollen Hut. Sie wendet sich um Rat fragend nach Elisabeth um.

68.

(Nahaufnahme) Elisabeth sitzt mit in sich gekehrtem Blick da. Umbl.
zur ...

69.

(Halb-Nahaufnahme) Der hinterste Teil eines Möbelwagens; Möbel auf der Strasse.

70.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer in Richards neuem Heim, fast leer - re räumt ein.

71.

(Halb-Fernaufnahme) Esszimmer; Elisabeth und Thora räumen ein, die Packer kommen mit einem Schrank herein.

72.

(Nahaufnahme) Zwei Packer sitzen auf dem umherstehenden Hausgerät

Hausgerät und trinken Bier, Umbl. zur ...

73.

(Nahaufnahme) Elisabeth scheint zu erwachen - nickt dann Marie zu.

74.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Marie wählt den Hut. Elisabeth erhebt sich mit einem Seufzer. Abbl.

75.

(Nahaufnahme) Aufbl. Wohnzimmer bei Richard. Er steht am Schreibtisch, einen Brief in der Hand, schneidet ihn langsam auf und liest.

Text:

... ein von Ihnen acceptierter Wechsel, auf 500 Kronen lautend, verfallen am 2. April 1900. Es wird höflichst gebeten, ihn auf unserem Kontor einlösen zu wollen.

76.

(Halb-Nahaufnahme) Richard steht einen Augenblick nachdenklich, dann steckt er den Brief in die Tasche und geht nach dem ...

77.

(Halb-Nahaufnahme) ... Esszimmer. Er geht an einen Schrank, schliesst ihn auf und nimmt ... (forts.)

78.

(Nahaufnahme) ... Gerdas Etui mit den Perlen heraus. Er öffnet das Etui, der Name des Firmastempels wird sichtbar: Laurits Berth
Kopenhagen - Dänemark.

79.

(Halb-Nahaufnahme) ... nimmt das Perlenhalsband heraus, betrachtet es, legt das leere Etui zurück und steckt die Perlen in die Tasche. Abbl.

80.

(Halb-Nahaufnahme) Iris halb öffnen. In der Oeffnung gleitet Elisabeths Gesicht vorüber. Danach gleitet das Gesicht eines fremden Her-

ren vorüber, in entgegengesetzter Richtung. Das wiederholt sich, zuletzt mit so kurzen Zwischenräumen, dass beide auf dem Bildfelde zusammentreffen. Das Bild wird ganz geöffnet. Es wird ein Kopenhagener Eisenbahnperron sichtbar. Elisabeth und ein fremder Herr gehen in entgegengesetzter Richtung auf dem Perron auf und ab.

81.

(Nahaufnahme) Der fremde Herr steigt in den Zug ein, sieht sich nach Elisabeth um.

82.

(Nahaufnahme) Elisabeth sieht spähend den Perron entlang, immer ungeduldiger.

83.

(Halb-Nahaufnahme) Richard kommt im letzten Augenblick gelaufen, im Gesellschaftsanzug, den man unter dem Mantel sieht und mit Cylinder. Sie steigen eilig ein, der Zug setzt sich langsam in Bewegung. Umbl. zur

84. ...

(Fernaufnahme) ... Die Krogh'sche Villa von aussen. Einige Gäste werden eingelassen, die Damen ohne Hut, die Herren im Cylinder. Richard und Elisabeth gehen durch die Gartentür.

85.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer bei Kroghs. Es ist voll von festlich gekleideten Gästen. Marie und Johannes stehen nahe an der Tür und empfangen die Gäste. Richard und Elisabeth kommen herein. Sie begrüßen die Wirte und einige andere, Johannes führt sie herum und stellt vor.

86.

(Halb-Nahaufnahme) Gäste, unter ihnen der fremde Herr vom Perron. Elisabeth und Richard kommen, Johannes stellt vor.

Text: Generalkonsul Falck - Direktor Torp und Gattin.

87.

(Halb-Nahaufnahme) Man grüsst, Richard geht weiter.

88.

Richard setzt sich zu einer Gruppe von Herren.

89.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeth und Falck setzen sich an einen Tisch etwas abseits von den übrigen Gästen, die aber sichtbar bleiben, ebenso Marie. Alle sitzen.

90.

(Halb-Nahaufnahme) Richard stark von einer Diskussion gefesselt.

91.

(Halb-Nahaufnahme) Falck macht Elisabeth zurückhaltend den Hof; nur wenn sie ihn nicht ansieht, kommt eine verhaltene Glut in seinen Blick. Marie steht auf und geht.

92.

(Nahaufnahme) Ein Schatten von Schwermut gleitet über Elisabeths Gesicht

93.

(Nahaufnahme) ... während Falck sie unverwandt ansieht.

94.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Sie erhebt sich mit einer Entschuldigung und Geht.

95.

(Halb-Nahaufnahme) Richard. Elisabeth tritt zu ihm und legt die Hand auf seine Schulter; er merkt es nicht. Sie geht weiter.

96 $\frac{1}{2}$

(Halb-Nahaufnahme) Kabinett bei Kroghs. Marie steht vor dem Spiegel und bringt ihr Haar flüchtig in Ordnung. Aus dem Wohnzimmer, dessen Tür zu sehen ist, kommt Elisabeth herein. Sie geht zu Marie und legt ihr die Hand auf die Schulter. Marie ergreift die Hand und hält sie gegen ihre Brust. Umbl. zur ...

97.

(Nahaufnahme) Die beiden Hände. Maries ist mit kostbaren Ringen geschmückt. Elisabeths ist ohne Schmuck. Elisabeth zieht ihre Hand fort....

98.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) ... unsagbar wehmütig, dann geht sie zur Tür.

Die Schwester sieht ihr mitleidig nach und ruft. Aber Elisabeth antwortet nicht und geht. Abbl.

99.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Vor Richards Haustür. Falck und Elisabeth kommen und bleiben stehen - Falck zögert zu gehen. Eine elektrische Bahn fährt vorbei, ein Mann springt während der Fahrt ab und kommt auf die beiden zu. Es ist Richard. Er und Falck grüssen sich höflich, dann geht Falck. Richard sendet ihm einen flüchtigen Blick nach, bevor er mit Elisabeth in's Haus geht.

100.

(Halb-Fernaufnahme) Esszimmer bei Richard. Er und Elisabeth treten ein, gehen dann jedes zu einer andern Tür heraus.

101.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer bei Richard. Er tritt ein; Gerda läuft ihm entgegen.

102.

(Halb-Nahaufnahme) Richards und Elisabeths Schlafzimmer. Elisabeth vor ihrem Kleiderschrank. Sie schliesst ihn auf, sieht unzufrieden auf die wenigen Kleider, nimmt dann eins heraus. Dann holt sie eine kleine Kette mit Medaillon vom Toilettentische, probiert sie, legt sie aber gleich wieder missvergnügt hin. Sie fasst einen Entschluss und geht aus der Tür.

103.

(Halb-Nahaufnahme) Ein Teil des Esszimmers. Elisabeth kommt herein, geht zu dem Schrank, aus dem sie Gerdas Etui herausnimmt. Sie ... (forts.)

104.

(Nahaufnahme) ... öffnet es. Es ist leer.

105.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Sie gerät in Erstaunen, geht dann schnell aus dem Zimmer.

106.

(Halb-Nahaufnahme) Wohnzimmer. Richard sitzt da und spielt mit Gerda, als Elisabeth hereinkommt, das leere Etui in der Hand, das sie ihm zeigt. Er erhebt sich und führt Gerda aus dem Zimmer. Dann wirft er einen Blick auf das leere Etui und gesteht, dass er die Perlen genommen hat.

I07.

(Nahaufnahme) Elisabeth sieht ihn an, einen bitteren Zug um den Mund. Dann heftet den Blick erinnerungsvoll auf das Etui. Umbl. Zur ...

I08.

(Halb-Nahaufnahme - soft phocus oder Schleier) Gerdas Taufe. Richard löst die Perlenkette vom Halse des Kindes und wirft sie auf den Tisch. Umbl. zur ...

I09.

(Halb-Nahaufnahme - gewöhnl. phocus) Elisabeth mit dem leeren Etui und Richard. Elisabeth wirft das leere Etui mit müdem, bitteren Ausdruck auf seinen Tisch und geht. Abbl.

I10.

(Fernaufnahme) Aufbl. Vor Kroghs Villa.

I11.

(Nahaufnahme) ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ Ein Fenster in der obersten Etage wird geöffnet, und Marie steckt den Kopf heraus.

I12.

(Nahaufnahme) Gartenpforte. Elisabeth im Strassenkleide kommt ...

I13.

(Nahaufnahme - forts.) Marie zieht sich schnell vom Fenster zurück, als fürchte sie, gesehen zu werden.

I14.

(Halb-Fernaufnahme) Ein Altan auf der anstossenden Seite der Villa. Die Altantür wird geöffnet und ...

I15.

(Nahaufnahme) ... Marie steckt den Kopf heraus und späht hinaus.

I16.

(Halb-Fernaufnahme) Der Weg, der zu der Villa führt, vom Altan aus gesehen. Ein Landauer kommt langsam gefahren, man sieht nur den Kutscher.

I17.

(Halb-Fernaufnahme - forts.) Die Altantür wird wieder zugemacht.

I18.

(Halb-Nahaufnahme) Der Garten. Elisabeth steht und genießt seine Schön-

heit. Sie beugt sich über einen Rosenstrauch und atmet dessen Duft ein; nimmt eine Rose und behält sie in der Hand. Marie kommt, und die Schwestern umarmen einander. Marie führt sie zu einem ...

119.

(Halb-Nahaufnahme) ... Tisch, der im Garten steht, umgeben von einer Bank und Stühlen. Sie setzen sich.

120.

(Halb-Nahaufnahme) Die Gartenpforte. Der Landauer fährt vor; Falck steigt aus und befiehlt dem Kutscher zu warten.

121.

(Nahaufnahme) Der Tisch im Garten. Elisabeth ist nicht mehr guter Laune. Alles was sie um sich herum sieht, stimmt ihren Sinn wehmütig. Marie nimmt ihre Hand, doch ist ihre Teilnahme mehr ein Zugeden des Schicksals der Schwester, als ein Trost. - Sie wird selbst schwermütig.

122.

(Halb-Fernaufnahme) Falck kommt auf sie zu gegangen. Marie springt auf.

123.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Sie wendet den Kopf vor Erstaunen bald nach der einen, bald nach der anderen Seite. Reicht ihm dann zögernd die Hand.

124.

(Nahaufnahme) Falck und Elisabeth. Er ergreift ihre Hand und drückt sie warm.

125.

(Halb-Nahaufnahme) Alle drei. Marie wendet sich eifrig an Falck. Er weigert sich, sie redet noch eifriger, er willigt ein und macht ein Zeichen nach der Gartenpforte hin.

126.

(Halb-Nahaufnahme) Die Gartenpforte. Der Kutscher hebt die Hand und wendet die Pferde.

127.

(Halb-Nahaufnahme) Der Tisch im Garten. Marie entschuldigt sich und geht.

128.

(Halb-Nahaufnahme) Der Landauer fährt weg.

129.

(Halb-Nahaufnahme) Am Tische. Falck macht eine Handbewegung nach der Bank hin. Elisabeth setzt sich mitten auf dieselbe, er bleibt stehen.

130.

(Halb-Nahaufnahme) Die Gartentür. Marie geht nach der Tür, halb froh, halb unruhig.

131.

(Halb-Nahaufnahme) Am Tische. Falck geht zu der Bank und bittet um die Erlaubnis, sich neben Elisabeth setzen zu dürfen. Sie sieht schnell zu ihm auf, aber ebenso schnell wieder zur Erde. Dann macht sie Platz, und er setzt sich. Er beginnt auf sie einzureden, in seiner gewohnten Manier: leicht, schmeichelnd, elegant.

132.

(Nahaufnahme) Falck redend.

133.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Auf ihrem Antlitz wechseln Lächeln und plötzlicher Ernst, als verursache ihr die Gegenwart dieses Mannes zugleich Freude und Leid. Ihre Brust hebt und senkt sich.

134.

(Nahaufnahme) Falck redend. Dann streckt er die Hand aus ...

135.

(Nahaufnahme) ... nach der Rose, die sie zwischen den Fingern hält. Sie sitzt geistesabwesend da, während er die Rose nimmt. Aber als er dieselbe an die Lippen drückt, fliegt ein schmerzlicher Zug über ihr Gesicht. Als sie sieht, dass er es bemerkt hat, springt sie in starker Erregung auf und wendet sich ihm mit einem Ausdruck von Zorn und Unglück zu. Dann geht sie. Falck bleibt wie erstarrt zurück.

136.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeth geht dem Hause zu.

137.

(Halb-Nahaufnahme) Teil des Kabinetts mit Teetisch. Die Tür nach dem Wohnzimmer steht offen. Marie und ein Mädchen legen drei Gedecke auf. Plötzlich fährt Marie bei einem Geräusch aus dem Wohnzimmer zusammen. Sie geht durch die offene Tür, die sie hinter sich zumacht, hinüber.

138.

(Halb-Nahaufnahme) Wohnzimmer, zwei Türen sind zu sehen. Marie schliesst die Tür des Zimmers aus dem sie kommt. Elisabeth tritt aus der anderen Tür ein. Sie geht aufgeregt im Zimmer hin und her, wobei sie Marie Vorwürfe macht. Marie entschuldigt sich, Elisabeth bleibt neben dem Sofa stehen. Marie nähert sich ihr langsam.

139.

(Nahaufnahme) Elisabeth steht still, mit einem steinharten Ausdruck im Gesicht. Marie wagt nicht, sie anzureden. Dann setzt sich Elisabeth; Marie setzt sich ängstlich neben sie. Da wirft sich Elisabeth in Maries Arme und schluchzt wie ein Kind.

140.

(Nahaufnahme) Der Tisch im Garten. Falck steht etwas abseits von der Bank, die Rose in der Hand. Seine erste Verwunderung hat einem erstaunten Glücksgefühl Platz gemacht. Es ist kein Hochmut in seiner Freude, nur Gewissheit und Ruhe. Er küsst die Blume ehrfürchtig wie die Hand einer schönen Frau. Abbl.

141.

(Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeth an einem Tisch, das Kinn in die Hände gestützt, starrt vor sich hin. Umbl. zur ...

142.

(Nahaufnahme) Richard schlafend. Er erwacht, sieht auf seine Uhr, die über dem Bett hängt. (forts.)

143.

(Nahaufnahme) Die Uhr. Sie zeigt 10 Minuten vor 2.

144.

(Nahaufnahme) Richard wendet den Kopf.

145.

(Nahaufnahme) Elisabeths leeres Bett.

146.

(Nahaufnahme) Er wundert sich, dass Elisabeth noch nicht im Bett ist. Dann steht er ...

147.

(Halb-Fernaufnahme) ... aus seinem Bett auf, zieht Schlafrock und Morgen-

schuhe an und geht zur Türe.

I48.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer, wo Elisabeth in derselben Stellung sitzt. Richard kommt herein. Mit einem entschlossenen Blick weist sie ihm einen Platz auf dem Sofa an. Er setzt sich nicht gleich, sondern berührt sie an der Schulter. Sie erhebt sich hastig und geht im Zimmer auf und ab. (forts.)

I49.

(Nahaufnahme) Richard bleibt stehen und folgt ihr mit den Blicken.

I50.

(Halb-Fernaufnahme - forts.) Elisabeth nimmt schliesslich auf dem Sofa Platz und Richard setzt sich auf den Stuhl ihr gegenüber.

I51.

(Nahaufnahme) Elisabeth, bevor sie zu sprechen beginnt. (forts.)

I52.

(Nahaufnahme) Richard wartet.

I53.

(Nahaufnahme - forts.) Dann sagt Elisabeth:

Text:

Richard, ich liebe einen anderen Mann.

I54.

(Halb-Nahaufnahme) Sie sehen sich einen Augenblick an, dann senkt Elisabeth leicht das Haupt. Richard steht auf, bleibt aber stehen. Er atmet schwer.

I55.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda im Kinderzimmer. Sie setzt sich im Bettchen auf und weint, weil das Laken sich um ihren Hals gewickelt hat.

I56.

(Halb-Nahaufnahme) Wohnzimmer. Richard und Elisabeth stehen sich gegenüber, beide in grosser Gemütsbewegung. Er beginnt zu reden, wird aber durch Gerdas Weinen unterbrochen. Elisabeth eilt aus dem Zimmer.

I57.

(Halb-Nahaufnahme) Kinderzimmer. Elisabeth tritt an Gerdas Bett, ordnet Laken und Kissen und nimmt sich zärtlich des Kindes an.

I58.

(Halb-Nahaufnahme) Teil des Schlafzimmers. Richard kommt herein und

beginnt sich anzuziehen.

I59.

(Halb-Nahaufnahme) Kinderzimmer. Elisabeth beruhigt Gerda, küsst sie und geht aus dem Zimmer.

I60.

(Halb-Nahaufnahme) Schlafzimmer. Richard ist dabei, sich fertig anzuziehen.

I61.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeth kommt in's Wohnzimmer und setzt sich müde auf einen Stuhl.

I62.

(Halb-Nahaufnahme) Kinderzimmer. Richard kommt vorsichtig herein. Er geht an das Bettchen und betrachtet das schlafende Kind mit zärtlichem Blick. Dann beugt er sich darüber und drückt einen leichten Kuss auf die Kinderstirn. Er bleibt noch einen Moment über das Bett gebeugt stehen, um zu sehen ob sein Kuss Gerda nicht geweckt hat. Es ist nicht geschehen. Dann geht er aus der Türe nach dem Wohnzimmer.

I63.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer. Elisabeth sitzt in derselben Stellung wie vorher. Richard tritt ein. Er geht auf sie zu, bleibt aber plötzlich stehen, halb von ihr abgewendet.

I64.

(Nahaufnahme) Elisabeth sagt:

Text:

Du wirst mir beistimmen, Richard, dass nach diesem Geständnis ein weiteres Zusammenleben zwischen uns ausgeschlossen ist.

I65.

(Nahaufnahme) Richard nickt. Man kann sehen, dass er sagt: Ja, darin stimme ich dir bei.

I66.

(Nahaufnahme) Elisabeth sagt:

Text:

Aber du musst mir Gerda lassen.

I67.

(Halb-Nahaufnahme) Richard wendet sich blitzschnell um. Dann nähert er

sich ihr, indem er heftig protestiert. Von Bewegung überwältigt geht er hin und her. Dann setzt er sich, um seinen Worten eine intimere und dadurch gewichtigere Wirkung zu geben.

Text:

Du kannst mich doch nicht verlassen und mir auch noch Gerda nehmen wollen. Sie bleibt hier.

I68.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Sie bricht in Tränen aus; dann richtet sie sich auf und trocknet ihre Augen. Ihr Blick ist fern, aber erfüllt von einem unerschütterlichen Entschluss.

Text:

Gerda ist mein Alles! Ehe ich auf sie verzichte, bleibe ich lieber deine Frau!

I69.

(Halb-Nahaufnahme) Richard sieht langsam auf, - starrt sie an. Elisabeth stöhnt, erhebt sich schliesslich, kann sich jedoch nicht entschliessen ohne Entscheidung zu gehen.

I70.

(Nahaufnahme) Richards Gesicht nimmt einen steinharten Ausdruck an. Dann macht er eine verzweifelt zustimmende Bewegung und bleibt ganz still sitzen, das Gesicht in den Händen vergraben. Abbl.

I71.

(Nahaufnahme) Aufbl. Spielzeug. Hände nehmen es. Umbl. zur ...

I72.

(Halb-Nahaufnahme) Kinderzimmer. Gerdas Bett ist weg, Thora steht und packt Puppen und Spielzeug in einen Koffer. (forts.)

I73.

(Halb-Nahaufnahme) Die Strasse vor Richards neuem Heim. Elisabeth wartet in einer Droschke vor dem Portal.

I74.

(Halb-Nahaufnahme) Kinderzimmer. Thora legt das letzte Stück in den Koffer, und ist dabei ihn zuzuschliessen, als plötzlich Gerda in Hut und Mantel hereinkommt, mit einem vergessenen Sandeimer und einer Schippe. Thora legt auch das noch in den Koffer, schliesst ihn und geht mit Gerda hinaus.

I75.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer. Richard steht mitten im Zimmer - lange....

I76.

(Nahaufnahme) ... vollständig unbeweglich. Plötzlich fährt er zusammen und sieht nach der Tür.

I77.

(Halb-Fernaufnahme) forts.) Thora und Gerda kommen herein, aber Thora geht gleich wieder und schliesst die Tür hinter sich. Richard stürzt auf Gerda zu und ...

I78.

(Nahaufnahme) ... nimmt sie in seine Arme. Er kann sie aber nur mit der einen Hand fest an sich pressen, denn mit der anderen trocknet er sich verstohlen die Tränen ab, die aus seinen Augen hervorstürzen. Dann geht

I79.

(Halb-Fernaufnahme) ... er schnell mit ihr zum Schreibtischstuhl und setzt sie auf seine Knie.

I80.

(Halb-Fernaufnahme) Die Strasse. Der Kutscher steigt vom Bocke und geht in das Haus herein.

I81.

(Halb-Fernaufnahme) Thora wartet geduldig vor der Türe des Wohnzimmers.

I82.

(Halb-Fernaufnahme) Kinderzimmer. Der Kutscher kommt herein und nimmt den Koffer.

I83.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer. Richard sitzt noch immer mit Gerda auf dem Schoss. Dann sieht er nach der Tür. Thora steckt einen Augenblick den Kopf herein. Plötzlich erhebt sich Richard ...

I84.

(Nahaufnahme) ... drückt das Kind an sich und ...

I85.

(Halb-Fernaufnahme - forts.) ... geht mit ihm hinaus. Aber er kommt sofort zurück, geht zum Schreibtischstuhl und lässt sich halb über

die Schreibtischplatte fallen.

I86.

(Halb-Fernaufnahme) Die Strasse. Thora hilft Gerda in die Droschke. Plötzlich macht Gerda sie auf irgend etwas aufmerksam, was vergessen worden ist. Thora zögert, eilt dann ins Haus.

I87.

(Halb-Fernaufnahme) Wohnzimmer. Richard liegt über dem Tisch wie vorher.

I88.

(Nahaufnahme) Sein Fuss stösst gegen etwas, das auf dem Boden unter dem Tische liegt.

I89.

(Halb-Nahaufnahme) Er sieht hin; dann bückt er sich und hebt den Gegenstand auf. Es ist Gerdas Tanzpuppe, in einem bournonvill'schen Ballettkostum. Er sitzt mit der Puppe auf den Knien und sieht regungslos auf sie nieder. Dann blickt er nach der Tür ohne die Stellung zu verändern. (forts.)

I90.

(Nahaufnahme) Thora öffnet die Tür und macht eine Bewegung, die andeutet, dass sie käme um die Puppe zu holen. (forts.)

I91.

(Nahaufnahme - forts.) Aber Richard hält die Puppe fest, mit einem Ausdruck, als hätte er Angst, sie könnte ihm geraubt werden.

I92.

(Nahaufnahme) Thora ist von Mitleid erfüllt und geht wieder.

I93.

(Nahaufnahme) Richard presst die Puppe fester an seine Brust. Abbl.

I94.

(Fernaufnahme) Aufbl. Ein Landhaus mit herrlichem Garten. Ein Frühlingsabend. Sechs Personen stehen mit dem Rücken zum Zuschauer mitten im Garten und sehen nach dem Hause. Ein kleines Mädchen, (Gerda) spielt, läuft quer durch den Garten auf ein Kinderfräulein zu. Umbl. zur

I95.

(Halb-Nahaufnahme) ... die sechs. Es sind Generalkonsul Falck und Eli-

sabeth, Etatsrat Gram und Frau, Johannes und Marie. Die Herren sind im Gehrock, die Damen in Nachmittagskleidern, alle ohne Hut. Das Haus wird bewundert, am meisten von Gram und seiner Frau.

196.

(Halb-Fernaufnahme) Sie gehen alle nach dem Hause, Falck und Elisabeth Arm in Arm voran, danach Marie und ihre Mutter, auch untergefasst. Zuletzt Gram und Johannes.

197.

(Halb-Nahaufnahme) Die Verandatreppe. Alle gehen hinauf. Elisabeth und Falck gehen hinter den anderen.

198.

(Halb-Nahaufnahme) Der rechte Teil der Veranda, mit einem Spieltisch. Es ist alles zum l'hombre vorbereitet. Gram kommt an den Tisch, er reibt sich die Hände und freut sich auf das Spiel. Er macht eine Bewegung, zu den anderen hin, die in's Bild kommen. Falck, Johannes und Frau Gram setzen sich mit ihm an den Tisch.

199.

(Halb-Nahaufnahme) Der linke Teil der Veranda. Die Schwestern kommen, sie gehen auf eine Bank zu, auf die sie sich setzen. Sie beginnen ein Gespräch; Elisabeth ist sehr glücklich.

200.

(Halb-Nahaufnahme) Der Spieltisch. Falck ist überzählig, er langweilt sich, erhebt sich dann und geht nach der linken Seite hinüber.

201.

(Halb-Nahaufnahme) Die Schwestern. Falck kommt. Er geht sofort auf die Bank zu und setzt sich neben Elisabeth. Man sieht, sobald er sich gesetzt hat, dass er sich geseht hat, hier zu sein. Er legt einen Augenblick den Arm um die Schulter seiner glücklichen Frau und beginnt eine Unterhaltung mit den Damen.

202.

(Halb-Nahaufnahme) Der Spieltisch. Die Karten sind verteilt und die Spielenden warten. Gram sieht ungeduldig nach links und winkt

spasshaft drohend hinüber.

203.

(Halb-Nahaufnahme) Die Bank. Die drei sind von ihrem Gespräch sehr in Anspruch genommen. Falck wendet den Kopf schnell nach rechts, erhebt sich und geht.

204.

(Halb-Nahaufnahme) Der Spieltisch. Falck setzt sich an den Tisch und das Spiel beginnt.

205.

(Halb-Nahaufnahme) Die Damen nehmen ihre Handarbeiten aus den Arbeitsbeuteln und bewundern sie gegenseitig.

206.

(Halb-Nahaufnahme) Der Spieltisch. Falck ist wieder überzählig. Sein Gesicht nimmt wieder denselben gelangweilten Ausdruck an. Er wirft einen Blick nach links und steht dann schnell auf. Aber Gram ergreift ihn sofort am Arm und zwingt ihn zu bleiben. Falck sinkt ...

207.

(Nahaufnahme) ... in den Stuhl zurück, mit einem etwas genierten, sehr gutmütigen Lächeln. Abbl.

208.

(Fernaufnahme) Aufbl. Das Wohnzimmer bei Richard. Der alte Torp wird vom Mädchen hereingeführt, einem neuen Mädchen, das gleich wieder hinausgeht. Er geht ein bisschen im Zimmer umher und sieht sich missvergnügt um. Bleibt dann vor ...

209.

(Nahaufnahme) ... dem Bücherregal stehen und nimmt kopfschüttelnd eines der Bücher heraus. Er wischt mit dem Finger darüber

210.

(Grossaufnahme) ... Der Goldschnitt, auf dem ein dunkler Streifen sichtbar wird.

211.

(Nahaufnahme - forts.) Dann stellt er das Buch an seinen Platz zurück, und wirft einen verächtlichen Blick nach der Tür, durch die das Mädchen herausgegangen ist. Dann geht er hinüber ...

212.

(Fernaufnahme) ... zum Schreibtisch, indem er sich die Finger an einem Taschentuche abwischt.

Richard tritt ein, die beiden begrüßen sich und nehmen Platz.

213.

(Nahaufnahme) Torp nimmt einen Brief aus der Tasche und reicht ihn Richard, indem er sagt:

Text:

Ich habe mir gedacht, dass dich jetzt nichts mehr hier im Lande halten würde. Deshalb habe ich an einen meiner alten Geschäftsfreunde in London geschrieben. Du kannst dort eine gute Stellung bekommen.

214.

(Halb-Nahaufnahme) Richard liest eifrig den Brief. Er erhebt sich dann voller Freude und dankt dem Vater herzlich. Abbl.

215.

(Nahaufnahme) Aufbl. Ein Frauenkopf. Man sieht nur das Haar, eine linke Hand, die gegen den Kopf gestützt wird und eine rechte Hand, die ein Haar ausreisst. Dann blickt die Frau hoch. Es ist Elisabeth. Umbl. zur...

216.

(Halb-Fernaufnahme) ... Elisabeth sitzt im Frisiermantel auf einem Stuhl in ihrem Ankleidezimmer. Ihr Haar ist offen. Sie nimmt einen Handspiegel und untersucht ihre Haare im Spiegel. Dann erhebt sie sich und geht mit dem Handspiegel dicht ans Fenster, um noch besser sehen zu können.

217.

(Fernaufnahme) Der Rasenplatz vor Falcks Villa. Falck sitzt mit einer Zeitung auf der Veranda. Gerda, die jetzt ein 12 - 13 jähriges Mädchen ist, spielt mit ihren 6 und 5 jährigen Brüdern Krocket. Während Georg, der jüngste, seine zwei Schläge macht, lenkt Harald Gerdas Aufmerksamkeit auf die Mutter am offenen Fenster und ruft zu ihr hinauf.

218.

(Halb-Fernaufnahme) Das Haus von aussen. Elisabeth winkt den Kindern zu.

219.

(Halb-Fernaufnahme) Die Kinder winken zurück.

220.

(Fernaufnahme) Elisabeth schliesst das Fenster, die Kinder spielen weiter.

221.

(Halb-Fernaufnahme) Die Veranda. Im Hintergrund die Kinder auf dem Rasenplatze. Elisabeth kommt und setzt sich auf einen Stuhl, neben Falcks bequemen Liegestuhl. Er zieht sein Cigarettenetui heraus, es ist leer. Er lässt es mürrisch zuschnappen. Elisabeth bemerkt es, sie steht auf und bietet sich an, ihm Cigaretten zu holen, worauf sie ins Haus geht.

222.

(Nahaufnahme) Falck sieht am Hause hinauf, in den Garten hinunter, zum Himmel hinauf, - alles mit einem Ausdruck von Ueberdruss.

223.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeth kommt mit den Cigaretten. Er füllt sein Etui, nimmt eine, legt sie aber mit allen Zeichen der Unlust wieder zurück. Dann erhebt er sich peinlich berührt und geht. Elisabeth bleibt sitzen und blickt ihm nach. Abbl.

224.

(Nahaufnahme) Aufbl. Ein Frauennacken neben der Schnauze eines kleinen Schosshundes. Umbl. zur ...

225.

(Halb-Fernaufnahme) ... eine Motorvergnügungsjacht, von hinten gesehen, die auf einem kleinen Waldsee fährt und eben wendet. Danach verlangsamt sich die Fahrt. Die Frau sitzt am Hintersteven, den Rücken zum Zuschauer. Falck kommt aus dem Motorraume hinauf und setzt sich neben sie.

226.

(Halb-Nahaufnahme) Von vorne. Sie nimmt den Hund von ihrer Schulter und liebkost ihn. Falcks Wesen ist wieder das des einschmeichelnden, eleganten Weltmannes. Sie ist strahlend lebhaft, tut aber augenblicklich als interessiere sie sich sehr für die schöne Umgebung.

227.

(Nahaufnahme) Annette.

228.

(Halb-Nahaufnahme) Falck ist geistesabwesend, in seinem lächelnden Blick glänzt ein Schein der Flüchtigkeit des Augenblicks. Annette bohrt plötzlich ihre schönen, tiefen Augen in seine, - sobald sie aber den geistes-

abwesenden Mann aus seinem in die Ferne Starren geweckt hat, tut sie als wäre es nur geschehen, damit er den reizenden Hund bewundern soll. Falck blickt weg, mit leicht enttäuschem, leeren Ausdruck. Annette liebkost eifrig, leidenschaftlich, den Hund. Das irritiert Falck, - er greift nach ihrer Hand. Sie hebt den Hund hoch und hält ihn gegen seine Schulter. Er löst seine Hand aus ihrer und sitzt in schweigende Gedanken versunken. Abbl.

229.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Kastanienzweige mit fallenden Blättern. Panorierung hinunter auf Elisabeth, die an einem Tisch im Garten vor Falcks Villa sitzt. Sie stützt die Ellenbogen auf den Tisch und das Kinn in ihre Hände. Der Tisch ist mit einer dicken Schicht Blätter bedeckt. Abbl.

230.

(Nahaufnahme) Aufbl. Falck und Annette. Sie sehen sich lächelnd tief in die Augen. Als er sich ihrem Munde nähert, hebt sie die Schnauze des Hundes gegen seine Lippen.

231.

(Halb-Nahaufnahme) Annette hält den Hund hoch. Falck springt auf, und bleibt halb abgewandt stehen, gegen die Reeling gestützt. Abbl.

232.

2) (Nahaufnahme) Aufbl. Falcks und Annettes Beine bis zu den Knien. Der Hund liegt einsam zu ihren Füßen. Abbl.

233.

1) (Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeth wühlt mechanisch in dem welken Laub. Abbl.

234.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Im Garten. Elisabeth erhebt sich schwer und geht. Abbl.

235.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeths Ankleidezimmer. Sie sitzt in einem Stuhl und liest, vollkommen angezogen. Es ist Nacht. Dann sieht sie auf die Uhr.

236.

(Nahaufnahme) Die Uhr. Sie zeigt 3.

237.

(Halb-Nahaufnahme) Die Veranda, Falck kommt aus dem Garten, geht ins

Haus und schliesst hinter sich zu.

238.

(Halb-Fernaufnahme) Falcks Ankleidezimmer. Er kommt herein und schliesst vorsichtig die Tür. Dann zieht er die Stiefel aus und Hausschuhe an. Elisabeth kommt herein. Sie will die Arme um seinen Hals legen er nimmt sie behutsam herunter.

239.

(Nahaufnahme) Elisabeth sieht ihn lange an, während ihre Arme langsam an ihr heruntersinken.

240.

(Halb-Fernaufnahme) - forts.) Falck bittet sie sich zu setzen, aber sie bleibt stehen. Da bleibt auch er stehen.

241.

(Nahaufnahme) Es vergeht eine Weile, bevor er reden kann. Er sagt:

Text:

Elisabeth, ich liebe eine Andere.

242.

(Nahaufnahme) Er sieht auf und heftet den Blick auf sie.

243.

(Nahaufnahme) Elisabeth steht unbeweglich. Ihr Blick ist unverwandt auf ihn gerichtet, doch ohne ihn zu sehen. Sie starrt nur mit einem tiefen, erinnerungsvollen Ausdruck vor sich hin.

244.

(Halb-Nahaufnahme) Dann geht sie langsam aus dem Zimmer.

245.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeths Ankleidezimmer. Sie kommt langsam herein.

246.

(Nahaufnahme) Ihre Hand dreht den Schlüssel im Schloss um.

247.

(Halb-Nahaufnahme) Dann geht sie zum Tisch und setzt sich, indem sie das Kinn in die Hände stützt. Sitzt lange unbeweglich.

248.

(Halb-Nahaufnahme) Falcks Ankleidezimmer. Er steht da und sieht vor sich hin. Dann geht er zur Türe hinaus.

249.

249.

(Nahaufnahme) Elisabeth wie vorher, kein Muskel rührt sich in ihrem Gesicht.

250.

(Nahaufnahme) Die Türklinke wird heruntergedrückt, wieder losgelassen.

251.

(Nahaufnahme) Elisabeth sieht hin ohne sich zu rühren.

252.

(Nahaufnahme) Falcks Füße entfernen sich auf dem Läufer.

253.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Sie schliesst die Augen im Schmerz. Abbl.

254.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Die Veranda. Morgen. Der Tisch ist zum Morgenkaffee gedeckt. Das Mädchen kommt mit einem Tablett um den Tisch abzudecken, bleibt erstaunt stehen. Sie legt die Hand auf die silberne Kaffeekanne, die kalt geworden ist. Sieht dann, mit dem Tablett in der einen Hand, ~~und~~ die andere Hand an der Kanne, verwundert zur Decke auf.

255.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeths Ankleidezimmer. Tageslicht. Falck sitzt am Tische, Elisabeth geht in heftiger Gemütsbewegung im Zimmer hin und her. Dann setzt sie sich an ...

256.

(Nahaufnahme) ... den Tisch, und eine schwere Ruhe breitet sich über ihr Gesicht, während sie sagt:

Text:

Und dann musst du mir erlauben, die beiden Knaben zu behalten.

257.

(Nahaufnahme - forts.) Elisabeth wendet den Blick von ihm ab, ohne dass ihr entschlossener Ausdruck sich nur einen Moment abschwächt.

258.

(Nahaufnahme) Falck macht eine schnelle, zustimmende Bewegung.

259.

(Nahaufnahme - forts.) Elisabeth sieht ihn an, erstaunt. Dann sieht sie vor sich hin, mit einem grübelnden, schuldbeschwertem Blick. Abbl.

Zweiter Teil.

-.-.-.-.-

Text: Nach dem Tode der Eltern war Elisabeth in das alte Familienhaus gezogen.

260.

(Nahaufnahme) Aufbl. Hände, die zwei Rosen pflücken. Umbl. zur ...

261.

(Halb-Nahaufnahme) ... Elisabeth mit den zwei Rosen im Garten des Familienhauses, - sie ist grau geworden. Es sind fast zehn Jahre vergangen, seit wir sie zuletzt gesehen haben. Dann blickt sie auf.

262.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda ist eine schöne junge Dame Anfang der Zwanzig geworden. Sie steht in einem sommerlichen Gesellschaftskleide und pflückt noch eine Rose für ein grosses Rosenbukett.

263.

(Halb-Nahaufnahme) Beide. Gäste werden im Hintergrunde sichtbar. Unter ihnen Marie und Johannes. Elisabeth und Gerda blicken plötzlich auf.

264.

(Fernaufnahme) Mehrere Gäste in Gesellschaftskleidern sind in den Garten gekommen. Dann fahren vier grosse Char-a-bancs, die mit Buchenlaub und Blumen geschmückt sind, vor der Gartenpforte vor. Sie sind vollgepfropft mit jungen Studenten in Fracks und Studentenmützen.

265.

(Halb-Nahaufnahme) Aus dem ersten Wagen steigen Harald und Georg aus.

266.

(Fernaufnahme) Im selben Augenblick steigen alle Studenten aus den Wagen aus, gehen durch die Gartenpforte und bilden Spalier durch die Länge des Gartenganges. Harald und Georg werden in einem goldenen Stuhl getragen zu ...

267.

(Halb-Nahaufnahme) ... der Stelle, wo Elisabeth steht. Elisabeth treten vor Freude Tränen in die Augen.

268.

268.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda tritt mit den Rosen vor, wird von den Studenten umringt und wirft zuletzt die Blumen über die Gruppe. Die Rosen werden in der Luft aufgefangen.

269.

(Ganz-Nahaufnahme) Elisabeth umarmt zuerst Harald und befestigt eine Rose in seinem Knopfloch. Dann umarmt sie auch Georg, und steckt auch ihm eine Rose ins Knopfloch. Abbl.

270.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeths Schlafzimmer. Elisabeth fährt aus dem Schlafe hoch, lauscht und springt aus dem Bett. Sie zieht einen Kimono über und geht aus dem Zimmer.

271.

(Halb-Fernaufnahme) Gerdas Zimmer. Gerda liegt sehr unruhig und jammert. Elisabeth tritt ein und geht an ihr Bett.

272.

(Nahaufnahme) Sie merkt, dass Gerda sehr krank ist.

273.

(Halb-Fernaufnahme - forts.) Harald kommt im Pyjama herein, er geht ans Bett, ergreift Gerdas Hand und teilt den Kummer der Mutter. Abbl.

274.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Der Korridor. Die Brüder gehen vor einer Tür auf und ab. Der Arzt und Elisabeth kommen heraus. Alle vier bleiben etwas abseits von der Türe stehen. Der Arzt ist sehr niedergeschlagen. Elisabeth sieht ihn an, mit fragender Hoffnung im Blick. Er tröstet sie, so gut er kann.

275.

(Halb-Fernaufnahme) Gerdas Zimmer. Gerda liegt still mit geschlossenen Augen. Elisabeth kommt leise herein und sieht sie an. Sobald sie merkt, dass Gerda ihr Gesicht nicht sieht, wird dasselbe sorgenvoll und traurig.

276.

(Nahaufnahme) Gerda öffnet langsam die Augen.

277.

(Nahaufnahme) Im selben Moment lächelt Elisabeth, und ihr trauriger Ausdruck ist wie fortgewischt.

278.

(Nahaufnahme) Gerda schliesst wieder die Augen. Abbl.

279.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Elisabeths Schlafzimmer. Elisabeth kommt müde und überwacht ins Zimmer und beginnt sich auszuziehen.

280.

(Halb-Fernaufnahme) Gerdas Zimmer. Gerda liegt in ihrem Bett, mit offenen Augen. Ihr Gesicht ist sehr blass. Eine Krankenschwester sitzt am Bett.

281.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeths Schlafzimmer. Elisabeth liegt in unruhigem Schlafe.

282.

(Nahaufnahme) Plötzlich leuchtet ein Lächeln in ihrem Gesichte auf.

283.

(Grossaufnahme) Ihr Lächeln nimmt zu. Umbl. zu ...

284.

(? - soft phocus) ... etwas Weissem, Unbestimmtem, das in Bewegung ist. Es nimmt gleich darauf Form an und wird zu einer tanzenden Gestalt, verschleiert und flüchtig. Es wird schnell deutlicher, nähert sich. Es ist Gerda. Sie tanzt einen Tanz der Lebensfreude gegen einen unbestimmbaren, wechselnden Hintergrund. Obgleich niemand anderes zu sehen ist, deutet ihr ganzer Ausdruck darauf, dass ihr Tanz sich an jemand wendet, dass sie für jemanden tanzt, dass jemand da ist, den sie mit ihrem Tanze erfreuen will.

Alle ihre Bewegungen und ihr Ausdruck werden in schnell wechselnden Einstellungen analysiert, bald so unruhig, dass es fast verwirrt, bald plötzlich verweilend und klar - das Ganze scheinbar unmotiviert wie im Traume. Zuletzt hebt die Gestalt sich in einer bournonvill'schen Ballettattitude. Aber im selben Augenblick ist es nicht mehr Gerda, sondern ihre vergessene Puppe. Sie steht in derselben Stellung auf dem Fussboden, und Richard sitzt dabei und sieht zu. Umbl. zu der ...

285.

(Grossaufnahme - gewöhnl. phocus) ... träumenden Elisabeth. Plötzlich

prägt der Schrecken des Traumes sich auf ihren schlafenden Zügen aus. Es ist, als ob sie etwas von ihren Augen wegschieben will.

286.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeths Schlafzimmer. Sie fährt aus dem Schlafe hoch, - mit grossen Augen, die voll von einem namenlosen Grauen sind.

287.

(Halb-Fernaufnahme) Gerdas Zimmer. Elisabeth tritt ein, in den Augen noch den im Traume gefühlten Schrecken. Sie wirft zuerst einen fragenden Blick auf die Krankenschwester, beugt sich aber dann sofort über das Bett, um auf Gerdas Atemzüge zu lauschen. Die Krankenschwester sucht sie zu beruhigen, und Elisabeth gleitet mit denselben erschreckten Augen aus der Tür.

288.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeths Schlafzimmer. Sie kommt zurück. Aber es ist als ob sie nicht wage, sich dem Bette zu nähern. Sie bleibt stehen, mit der Angst im Innern; zuletzt kann sie es nicht mehr aushalten in dem Zimmer zu bleiben. Sie geht hinüber in ...

289.

(Halb-Fernaufnahme) ... das Wohnzimmer. Es ist dunkel darin. Sie kommt herein und macht Licht. Dann irrt sie im Zimmer herum, rastlos, verzweifelt. Darauf setzt sie sich, aber ihr Blick sucht unaufhaltsam die Zimmerdecke.

290.

(Nahaufnahme) Zuletzt wächst ein fester Entschluss in ihren Augen. Abbl.

291.

(Nahaufnahme) Aufbl. Eine Schachtel mit Formularen mit der Aufschrift: Telegramm. Eine Hand nimmt ein Formular heraus. Umbl. zu ...

292.

(Halb-Nahaufnahme) ... Elisabeth auf einer Telegrafestation. Sie schreibt
Text: Richard Torp- Bond Street 22. London.

Gerda sehr krank. Komme zu uns.

Elisabeth.

293.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeth liefert das Telegramm ab. Abbl.

294.

(Halb-Nahaufnahme) Aufbl. Gerdas Schlafzimmer. Die kranke Gerda schlägt

in Fieberdelirien um sich. Die Pflegerin ist dabei die Eiskompressen auf ihrer Stirn zu wechseln.

295.

(Halb-Fernaufnahme) Der Arzt kommt herein, gefolgt von Gerdas Brüdern, die beide tiefgebeugt sind.

296.

(Halb-Fernaufnahme) Im Wohnzimmer geht Elisabeth in tiefster Verzweiflung hin und her. Das Stubenmädchen kommt mit einem geschlossenen Brief herein und geht dann wieder.

297.

(Nahaufnahme) Elisabeth öffnet den Umschlag und nimmt ein blaues Stück Papier heraus. Sie liest:

Text: Hierdurch wird Ihnen mitgeteilt, dass Richard Torps Adresse in London unbekannt ist.

298.

(Halb-Nahaufnahme) Elisabeth geht ein Paar Schritte vor und stützt sich auf einen Stuhl, an dem sie mit versteinertem Ausdruck stehen bleibt.

299.

Abbl.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Elisabeth kommt in Gerdas Zimmer, um die Pflegerin abzulösen. Dann zieht sie sehr vorsichtig die Gardinen zurück. Gerda erwacht. Elisabeth geht herüber zum ...

300.

(Halb-Nahaufnahme) ... Bett und setzt sich. Gerda nimmt ihre Hand und sieht mit einem schwachen Lächeln zu ihr auf. Elisabeth wird von Erstaunen und Freude überwältigt. Sie wagt nicht zu Gerda zu sprechen, aber ihr Gesicht strahlt eine unsagbare Dankbarkeit aus. Gerda liegt wieder mit geschlossenen Augen, aber Elisabeth kann fast nicht ruhig sitzen bleiben, aus Glückseligkeit über das was sie in Gerdas Augen gesehen hat, - den ersten Schimmer der Genesung. Dann faltet sie die Hände zum Gebet. Abbl.

301.

(Fernaufnahme) Aufbl. Der Weg vor dem Gartenzaun draussen. Elisabeth kommt den Weg entlang auf das Haus zu. Ein Automobil kommt gefahren. Der Mann am Steuer grüsst und hält an.

302.

(Halb-Nahaufnahme) Es ist Direktor Lindberg, jetzt sehr ergraut. Er folgt Elisabeths Aufforderung, auszusteigen und mit ins Haus zu kommen.

303.

(Halb-Nahaufnahme) Gerdas Schlafzimmer. Gerda befindet sich in fortschreitender Besserung. Sie sitzt in einem Stuhl und spricht mit der Pflegerin, die mit einer Handarbeit neben ihr sitzt.

304.

(Halb-Nahaufnahme) Lindberg und Elisabeth sitzen im Garten. Elisabeth redet, sanft, ohne ihn anzusehen. Lindberg antwortet:

Text: Ja, das weiss ich wohl. Wir haben vor einigen Monaten zusammen in Fiesole Mittag gegessen. Er hat sich vom Geschäft zurückgezogen und sich dort unten niedergelassen.

305.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Elisabeth hört froh zu. Lindberg schreibt die Adresse auf und gibt sie ihr. Sie sieht auf die Adresse und birgt sie auf ihrer Brust. Abbl.

306.

(Fernaufnahme) Aufbl. Ein Zimmer in Richards Villa in Fiesole. Richard tritt ein, öffnet die Läden vor dem einen Fenster, und setzt sich dann, etwas müde. Dann erblickt er einen Brief, der auf dem Tische liegt.

307.

(Nahaufnahme) Richard sieht auf die Aufschrift, betrachtet sie erstaunt und forschend näher. Dann schneidet er den Brief auf und liest. Gleich beim Anfang fährt er zusammen, liest aber hastig weiter. (forts.)

Text: Lieber Richard! Ich schreibe dir, weil Gerda todkrank an Lungenentzündung gewesen ist. Ich sandte Dir damals ein Telegramm nach London, da ich nicht wusste, dass Du in Italien wohnst. Nun ist Gerda Gottlob wieder fast genesen. Aber ich, Richard, - seit sie krank war, werde ich Tag und Nacht von Reue gequält. Für mich wird das Leben schwer werden ohne Deine Verzeihung.

308.

(Nahaufnahme - forts.) Richard blättert um und liest weiter. (forts.)

Text: Ich bitte nicht um Verzeihung dafür dass Du mich verloren hast, sondern dafür, dass ich Dich der Freude beraubt habe, Dein Kind

aufwachsen zu sehen und von ihm die Liebe zu empfangen, auf die Du ein Anrecht hast. Ach Richard, schreibe mir blos ein Wort.

Deine

Elisabeth.

309.

(Nahaufnahme) - forts.) Richard sitzt unbeweglich. Mit einem tiefen, undurchdringlich-festen Blick und ohne dass dieser Blick sich eine Sekunde verändert, faltet er mechanisch den Brief zusammen, legt ihn in das Couvert und reisst dasselbe mehrmals durch. Abbl.

310.

(Fernaufnahme) Aufbl. Eine lange Allee. Fünf Menschen gehen dieselbe entlang, drei vorn und zwei dahinter, dicht hinter einander.

311.

(Halb-Fernaufnahme) Zu vorderst geht Elisabeth, an jeder Seite einen ihrer Söhne. Dahinter geht Gerda mit einem jungen Mann, Knud Giersing.

312.

(Fernaufnahme) Die Personen von hinten. Der Abstand zwischen den beiden Gruppen ist grösser.

313.

(Fernaufnahme) Die Personen von vorne. Ein noch grösserer Abstand zwischen den beiden Gruppen.

314.

(Fernaufnahme) Die Personen von vorne. Ein sehr grosser Abstand zwischen den beiden Gruppen. Elisabeth wendet sich um und sieht nach Gerda und Knud zurück. Georg blickt lächelnd auf seine Armbanduhr, Harald deutet nach vorwärts. Dann gehen sie aus dem Bilde.

315.

(Halb-Nahaufnahme) Eine Wegkreuzung. In der Winkelung eine Bank. Im Winkel auf der anderen Seite der Bank steht ein Automobil. Elisabeth kommt mit ihren zwei Söhnen; sie ist etwas müde, setzt sich auf die Bank. Harald setzt sich neben sie.

316.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda und Knud finden eine Bank.

317.

(Halb-Nahaufnahme) Georg deutet an, dass er zum Auto geht. Er setzt sich an's Steuer und fährt. Elisabeth und Harald erheben sich und rufen ihm

etwas zu. Ihr Mienenspiel drückt Missbilligung aus. Aber dann lächeln sie einander zu und setzen sich wieder.

318.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda und Knud auf der Bank. Sie sitzen in einer romantischen, erwartungsvollen Stimmung. Plötzlich wird die Stimmung zerrissen. Das Auto steht vor ihnen, und Georg bietet ihnen mit schelmischem Blick Plätze im Wagen an. Dann beginnt er den Wagen zu wenden.

319.

(Nahaufnahme) Gerda und Knud werfen ihm einen wütenden Blick zu.

320.

(Halb-Nahaufnahme) Georg hat das Auto gewendet, steigt aus und bietet ihnen mit überströmender Höflichkeit Plätze an. Gerda sieht ihn mit zusammengebissenen Lippen an, dann steigt sie ein. Aber als Knud zu ihr in das Auto steigen will, hält Georg ihn zurück und setzt sich selbst an Gerdas Seite, indem er Knud andeutet, dass dies nicht der Zweck der Uebung sei, dass vielmehr Knud es sei, der fahren soll. Knud steht noch immer da, den Hut in der Hand. Er überlegt einen Augenblick. Dann heftet er einen vernichtenden Blick auf Georg und schleudert seinen Hut zur Erde. Danach springt er ^{hinauf} ans Steuer. Georg beugt sich vor und klopft ihn versöhnlich auf die Schulter, dann steigt er aus, um den Hut aufzuheben. Im selben Augenblick fährt Knud los, ein Lächeln über dem ganzen Gesicht, während Georg mit hängenden Ohren zurückbleibt.

321.

(Halb-Nahaufnahme) Das fahrende Auto. Georg ist weit hinten. Gerda kniet im Wagen auf dem Sitze, indem sie Georg der hinterher tritt, liebevoll zuwinkt. Dann springt sie auf den Schofförsitz, an Knud's Seite.

322.

(Nahaufnahme) Georg tritt barhäuptig einher, in jeder Hand einen der Hüte. Das Auto ist weit voran.

323.

(Halb-Nahaufnahme) Das fahrende Auto. Georg weit hinten. Gerda und Knud sehen einander tief in die Augen. Dann küssen sie sich - bis das Auto eine kleine Schwingung nach der Seite macht; da ist Knud sofort auf dem Posten. Sie sehen sich um. Dann hält Knud das Auto an.

324.

324.

(Halb-Nahaufnahme) Georg nähert sich dem haltenden Auto.

325.

(Halb-Nahaufnahme) Die Bank mit Elisabeth und Harald. Er sieht erstaunt auf seine Armbanduhr, aber plötzlich steht er auf und fängt an zu lachen. Elisabeth erhebt sich auch. In das Bild kommt das fahrende Auto und der laufende Georg, ungefähr gleichzeitig. Knud springt heraus, bekommt von Georg seinen Hut und gibt ihm zum Dank die Hand.

326.

Abbl.

(Nahaufnahme) Aufbl. Elisabeth gehend, unter jedem Arm Jemand. Glücklich. Umbl. zu ...

327.

(Halb-Nahaufnahme) ... dem Gartengang des Familienhauses, wo sie mit Gerda und Knud geht. Die Jungen strahlen vor Glück, und Elisabeth teilt es. Aber plötzlich bildet ihr Ausdruck einen schlagenden Gegensatz zu dem der beiden. Ihr ganzes Wesen wirkt so wunderbar fremd in dieser Umgebung. Und als sie sie ansehen und unwillkürlich stehen bleiben, entfernt sie sich mit einem schwachen Lächeln und geht auf das Haus zu. Knud und Gerda sehen ihr verwundert nach.

328.

(Halb-Nahaufnahme) Ein Kabinett. Elisabeth kommt herein, setzt sich an ihren Schreibtisch, nimmt einen Bogen Briefpapier und ein Couvert und blickt gedankenvoll vor sich hin. Dann schreibt sie die ersten Zeilen. Abbl.

329.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Die Loggia in Richards Haus in Fiesole. Ein gedeckter Tisch, mit Frühstückskaffee usw. steht da. Richard im Pyjamas kommt heraus und setzt sich an den Tisch. Er beginnt sich seinen Kaffee zuzubereiten. Das Mädchen kommt mit einem Brief, geht dann.

330.

(Nahaufnahme) Richard sieht staunend auf die Handschrift. Er sieht verwundert, dann fast ängstlich aus. Nimmt das Messer vom Tisch und schneidet den Brief auf. Liest. (forts.)

Text: Lieber Richard! Ich weiss, dass Du meinen Brief wahrscheinlich nicht beantworten wirst, aber ich schreibe, um Dir mitzuteilen, dass Gerda sich verlobt hat, mit Fabrikbesitzer Giersings ältestem Sohne Knud. Er ist Ingenieur und hat eine gute Anstellung in Rio de Janeiro bekommen.

331.

(Nahaufnahme - forts.) Richard lässt den Brief auf sein Knie sinken, dann blättert er um und liest weiter.

Text: Nach der Hochzeit werden sie sofort hinüberfahren. Ich werde Gerda schmerzlich vermissen und sehne mich noch mehr nach Deiner Vergebung. Ach, sende mir blos ein Wort, Richard, blos ein Wort.

Deine

Elisabeth.

332.

(Nahaufnahme - forts.) Richard sitzt einen Augenblick unbeweglich. Dann nimmt er den Brief mit dem Ausdruck eines festen Entschlusses, legt ihn in das Couvert zurück und setzt seine Mahlzeit schnell und zerstreut fort.

333.

(Fernaufnahme) Aufbl. Der Garten. Ein Auto kommt. Gerda, Elisabeth und Knud steigen aus dem Auto, alle mit Paketen in der Hand.

334.

(Halb-Nahaufnahme) Ein Tisch im Garten. Das Stubenmädchen steht davor und deckt ihn zum Tee. Die Damen und Knud setzen sich an den Tisch. Sie schicken das Mädchen mit den Paketen fort. Sie blicken auf. Ein Postbote kommt mit Paketen unter dem Arm. Der Postbote grüsst und gibt Elisabeth zwei Paketadressen. Die drei erheben sich. Gerda schiebt das Tischtuch beiseite, damit der Postbote die Kiste und ein kleines Paket auf den Tisch stellen kann. Elisabeth reicht Gerda die eine Paketadresse. (forts.)

335.

(Nahaufnahme) Gerda und Elisabeth lesen jede ihren Absender-Coupon.

Text: Richard Torp / Villa Belbosco / Fiesole / Italia.

336.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeth legt die Paketadresse auf den Tisch, um in dem Buche, das der Postbote ihr reicht zu quittieren. Dann quittiert sie in dem Buche und gibt es dem Postboten zurück, welcher grüsst und geht. Gerda und Elisabeth sehen sich an, dann umarmen sie sich zärtlich.

Gerda macht sich daran, die sorgfältige Verpackung des kleinen Paketes zu lösen. Knud und Elisabeth sehen gespannt zu.

337.

(Nahaufnahme) Gerda. Sie nimmt ein Etui aus dem Papier.

338.

(Nahaufnahme) Gerdas altes Etui mit dem Namen der Kopenhagener Firma, - sehr abgenutzt. Ihre Hände öffnen es - es enthält eine wundervolle Perlenkette.

339.

(Nahaufnahme) Gerda. Sie starrt vor sich hin, legt das Etui hin und sieht mit strahlenden Augen auf ihre Mutter, während sie die Kette in der Hand behält.

340.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Sie sieht mit einem unergründlichen Lächeln vor sich hin. Dann nimmt sie das Etui vom Tische.

341.

(Nahaufnahme) Knud lächelt verständnislos, sieht forschend von der einen zur anderen.

342.

(Nahaufnahme) Knud und Gerda. Sie sieht ihn einen Augenblick mit einem fremden Lächeln an, starrt wieder auf die Perlen. Knud zeigt auf die grosse Kiste, Gerda nickt, dass er aufmachen soll, sieht dabei verstohlen zur Mutter hinüber. Knud macht die Kiste hastig auf.

343.

(Nahaufnahme) Elisabeth. Sie steht wie vorher, mit demselben Lächeln, das weit entfernt zu sein scheint. Dann scheint sie zu erwachen, wird eifrig und sieht auf die Kiste.

344.

(Halb-Nahaufnahme) Alle drei. Die Kiste ist geöffnet, Gerda sieht gespannt zu. Dann nimmt sie Papier und Holzwole aus der Kiste heraus. Und endlich kommt eine Puppe darin zum Vorschein, - die alte vergessene Puppe. Gerdas froher Ausdruck verdunkelt sich wieder, zeigt aber beinahe Verwunderung. Man sieht, dass sie keine Erinnerung an die weit zurückliegende Begebenheit bewahrt hat. Im selben Augenblick, als die Puppe herausgenommen wird, macht Elisabeth eine abwehrende Bewegung mit der Hand, die Kräfte verlassen sie, sie sinkt gegen die Bank. Knud und

Gerda eilen jedes an eine Seite von ihr.

345.

(Nahaufnahme) Elisabeth sitzt ganz still, ihre Augen flackern in dem versteinerten Gesicht.

346.

(Nahaufnahme) Die Puppe.

347.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Dann springt sie auf, sie hat eine verzweifelte Hoffnung gefasst. Sie beginnt, die Kiste nach einem Brief zu durchsuchen. Ihr Suchen ist irre, sie hat alles in der Hand: Papier, Holz- wolle, Paketadresse. Aber als sie sich überzeugt hat, dass nichts weiter darin ist, steht sie einen Augenblick still und geht dann ...

348.

(Halb-Fernaufnahme) ... in das Haus.

349.

(Halb-Fernaufnahme) Das Kabinett. Elisabeth tritt ein, und verschliesst die Tür. Die Tränen stürzen aus ihren Augen, und sie wirft sich heftig schluchzend auf das Sofa.

350.

(Halb-Nahaufnahme) Der Garten. Gerda legt die Puppe in die Kiste zurück. Dann geht sie dem Hause zu.

351.

(Halb-Fernaufnahme) Das Kabinett. Elisabeth erhebt sich vom Sofa und wandert in der Stube umher. Ihr Schmerz drückt sich in kleinen Bewegun- gen aus: ihre Lippen beben, ihre Hände suchen sich, wagen aber kaum, einander zu berühren.

352.

(Halb-Nahaufnahme) Die Tür von aussen. Gerda steht davor, sie klopft leise an.

353.

(Halb-Fernaufnahme) Das Kabinett. Elisabeth geht jetzt still und lang- sam im Zimmer umher. Ihr Ausdruck trägt das Gepräge ruhigen Leides - eines Leides, das man tragen muss. Sie schliesst die Tür auf, und Gerda kommt herein. Sie setzen sich beide auf ...

354.

(Halb-Nahaufnahme) ... das Sofa. Elisabeth schmiegt ihren Arm um Gerdas

Leib. Und dann legt sie die Hände in den Schoß, während die Tränen ihr über die Wangen strömen. So will sie ruhig sitzen, wenn sie Gerda den Grund ihres Kummers erzählt. Abbl.

355.

(Nahaufnahme) Aufbl. Gerda im Brautkleide. Sie steht in ihrem Schlafzimmer. Dann beginnt sie den Schleier zu lösen.

356.

(Halb-Fernaufnahme) Das Familienhaus vom Garten aus gesehen, festlich erluchtet. In den Fenstern werden die Schatten von Tanzenden sichtbar

357.

(Halb-Nahaufnahme) Die offene Gartentür. Harald und Emma kommen heraus und sehen nach der Gartenpforte.

358.

(Halb-Nahaufnahme) Das wartende Auto.

359.

(Halb-Nahaufnahme) Emma legt den Kopf an Haralds Brust.

360.

(Nahaufnahme) Gerda. Sie vollendet ihre Reisetoylette. Sieht auf.

361.

(Halb-Fernaufnahme) Elisabeth tritt ein. Sie steht einen Augenblick still und blickt auf Gerda, dann schliesst sie sie ...

362.

(Halb-Nahaufnahme) ... in die Arme. Dann verbirgt sie ihr Gesicht einen Augenblick in ihrem Taschentuche. Gerda tröstet sie. Elisabeth trocknet sich die Augen, während Gerda sie auf die Wange küsst und ihr über die Haare streicht. Gerda blickt sie an und sagt etwas zu ihr. Elisabeth sieht auf, schüttelt den Kopf und sagt:

Text: Nein, meine kleine Gerda, für mich gibt es keinen Trost im Leben, ehe dein Vater heimkommt und mir seine Verzeihung schenkt.

363.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Gerda nimmt beide Hände der Mutter und bringt sie dazu aufzusehen. Dann sieht sie ihr tief in die Augen und sagt etwas. Es liegt ein Gelöbniß in ihrem Blick. Elisabeth sieht sie

mit einem bangen Lächeln an.

364.

(Halb-Nahaufnahme) Das Auto, das vor der Gartenpforte wartet, mit 5 Koffern. Der Schofför sieht auf die Uhr, drückt auf die Hupe.

365.

(Halb-Fernaufnahme) Die Haustür. Gerda und Knud kommen heraus in Reisekleidung, gefolgt von der Mutter, den Brüdern, Marie und allen Gästen.

366.

(Halb-Fernaufnahme) An der Gartenpforte. Gerda umarmt die Mutter, - steigt dann mit Knud in das Auto. Elisabeth, die Brüder, Marie und Emma gehen mit bis vor die Gartenpforte. Das Auto fährt ab. Abbl.

367.

(Halb-Fernaufnahme) Aufbl. Eine Wegkreuzung in der Nähe von Richards Villa in Fiesole. Ein Wagen kommt gefahren und hält. Gerda steigt aus. Der Wagen fährt mit Knud zurück. Gerda geht auf die Villa zu.

368.

(Halb-Fernaufnahme) Eine Ecke des Gartens in Fiesole. Dicht hängendes Laub zu allen Seiten. Richard sitzt und liest in einem Buche. Das Mädchen kommt und macht ihm eine Mitteilung. Richard sieht etwas erstaunt auf, ohne sich zu erheben. Das Mädchen macht eine Handbewegung nach dem Blättergewirr. Richard gibt ihr Bescheid, das Mädchen geht.

369.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda kommt durch das Blättergewirr und geht auf Richard zu. Aber bevor sie ihn erreicht, bleibt sie stehen und sieht ihn mit stolzem Entzücken an. Und so bleibt sie stehen.

370.

(Nahaufnahme) Dann wechselt ihr Ausdruck. Eine grenzenlose Zärtlichkeit, eine Mischung von Bewunderung und Mitleid wallt in ihr hoch. Und bevor sie selbst es weiss, steht sie ganz leise weinend da.

371.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Richard nähert sich ihr ohne zu verstehen, aber teilnahmsvoll. Dann sieht sie auf.

372.

(Nahaufnahme) In ihren zärtlichkeitserfüllten Blick kommt ein vorsichtiger, fast verschüchterter Ausdruck. Sie sagt:

Text: Ich heiße Gerda - geborene Torp.

373.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Richard fährt heftig zusammen. Er macht einen Schritt nach rückwärts und sein Atem geht schnell. (forts.)

374.

(Nahaufnahme) Sein Atem geht hastig. Dann steigt langsam eine überwältigende Freude in seinem Antlitz auf und überstrahlt seine Züge.

375.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Er öffnet ihr seine Arme. Sie schlingt die Arme um seinen Hals. Dann weicht er zurück und sieht sie an. (forts.)

376.

(Nahaufnahme) Er sieht sie an, und die Freude über das Wiedersehen nach dem jahrelangen Entbehren gibt seinen Zügen einen Ausdruck, der sich zuletzt fast dem Grotesken nähert. Das Weinen, das hervorbricht, wird immer wieder von Lächeln unterbrochen.

377.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Dann küsst er sie wieder und wieder. Zuletzt nimmt er ihre Hand und führt sie hinüber zu ...

378.

(Nahaufnahme) ... der Bank, wo sie sich setzen und dicht an einander geschmiegt sitzen bleiben, berauscht von der Freude zusammen zu sein.

379.

Abbl.

(Nahaufnahme) Aufbl. Richard auf einer Bank im Garten in Fiesole, er sitzt mit einem Buche, kann aber nicht lesen. Jeden Augenblick werden seine Gedanken nach derselben Richtung abgelenkt.

380.

(Nahaufnahme) Knud und Gerda auf einer anderen Bank, dicht nebeneinander, in vertrautem Gespräch.

381.

(Nahaufnahme) Richard legt das Buch hin, bleibt aber ganz still sitzen.

382.

Knud und Gerda stehen auf und gehen aus dem Bilde.

383.

(Halb-Fernaufnahme) Knud und Gerda gehen nach dem Hause hinauf. Richard kommt in das Bild, sie gehen jedoch weiter ohne ihn zu bemerken. Zuletzt geht Richard allein.

384.

(Halb-Fernaufnahme) Die Loggia ^{an} ~~XXX~~ Richards Haus. Knud und Gerda sitzen auf dem Sofa. Richard kommt, nimmt Knud am Arm, zieht ihn aus dem Sofa und selbst setzt er sich neben Gerda, den Arm um ihre Schulter. Knud setzt sich auf einen Stuhl daneben. Richard klopft ihn besänftigend auf die Schulter, dann zieht er Gerda mit sich hoch und geht lächelnd mit ihr fort.

385.

(Halb-Fernaufnahme) Richard führt Gerda in den Garten hinunter.

386.

(Halb-Fernaufnahme) Der Garten mit einer Bank. Richard führt Gerda zu der Bank, wo sie sich setzen. Dann spricht er wehmütig zu ihr.

387.

(Nahaufnahme) Er sagt:

Text: Ueber etwas hast du nicht nachgedacht, Gerda. Du kommst zu mir um mich wieder zu verlassen. Nun hast du die Einsamkeit meines Lebens gestört.

388.

(Nahaufnahme) Gerda sieht ihn an. Dann senkt sie die Augen. Sie ist tief betrübt.

389.

(Halb-Nahaufnahme) Richard fürchtet, dass seine Worte eine tiefere Wirkung auf sie ausgeübt haben, als er beabsichtigte, und er versucht es wieder gut zu machen.

390.

(Nahaufnahme) Aber Gerda wird immer trauriger und gedankenvoller.

391.

(Halb-Nahaufnahme - forts.) Zuletzt erhebt sich Richard und ergreift ihre beiden Hände. Aber Gerda bleibt sitzen. Dann sieht sie ihn endlich mit grossen Augen an und steht auf.

392

(Nahaufnahme) Sie sagt:

Text: Wenn du Mutter verzeihst, so wird sie nicht länger ein unglücklicher Mensch sein, und du brauchst dich nicht mehr einsam zu fühlen.

393.

(Nahaufnahme) Richard steht einen Augenblick unbeweglich und sieht sie an.

394.

(Nahaufnahme) Sie begegnet seinem Auge mit einem festen Blick.

395.

(Nahaufnahme) Dann gleitet ein fast unmerkliches Lächeln über Richards Gesicht.

396.

(Nahaufnahme) Gerda sieht ihn mit einem Ausdruck an, aus dem eine grosse, fragende Hoffnung strahlt.

397.

(Nahaufnahme) Richard sagt:

Text: Als ich meine erwachsene Tochter sah, vergab ich deiner Mutter.

398.

(Halb-Nahaufnahme) Gerda macht fast verwundert einen Schritt rückwärts, wobei sie ihn unverwandt ansieht, dann stellt sie ihm eine neue Frage, auf die er fest und entschlossen nickt. Dann fällt sie ihm um den Hals.

399.

Abbl.

(Fernaufnahme) Aufbl. Der Weg vor Richards Villa in Fiesole. Das Auto, das auf dem Wege hält, ist voll von Reisegepäck: Handkoffern, Plaids, Ueberkleidern, - es ist für eine lange Reise ausgerüstet. Alle Fensterläden des Hauses sind geschlossen; das Gittertor auch. Richard sitzt im Auto.

400.

(Nahaufnahme) Richard am Steuer, zurückgelehnt, die Hände im Schosse. Ein stilles, mildes Lächeln spielt um seinen Mund. Dann macht er mit dem Kopfe eine leise Wendung nach dem Hause hin und nickt einige Male fast unmerklich. Dann setzt er ...

401.

(Fernaufnahme) ... den Wagen langsam in Bewegung. Abbl.

402.

402.

(Fernaufnahme) Aufbl. Das erste Bild des Films: Ein Auto kommt den Weg entlang gefahren.

403.

(Fernaufnahme) Das schlafende Haus. Das Auto hält vor dem Hause. Richard steigt aus.

404.

(Fernaufnahme) Die Aussentür. Richard geht die Treppe hinauf. Er lehnt sich einen Augenblick an das Geländer, während eine Erinnerung in ihm aufsteigt. Dann nimmt er einen Schlüssel aus seiner inneren westentasche und schliesst vorsichtig auf.

405.

(Fernaufnahme) Die Halle. Richard tritt durch die offene Esszimmertür ein, streicht wiedererkennend mit der Hand über einen der alten Lehnstühle, legt Hut und Mantel auf einen anderen Stuhl und setzt sich in den Lehnstuhl.

406.

(Halb-Nahaufnahme) Er zieht die Luft lachend, mit einem langen Atemzug ein.

407.

(Halb-Nahaufnahme) Das Auto vor dem Hause, mit dem Hause als Hintergrund.

408.

(Halb-Nahaufnahme) Die Kammer der Köchin. Sie sitzt halb angezogen auf dem Bettrand, im Begriff ihre Stiefel zu schnüren.

409.

(Halb-Nahaufnahme) Richard in der Halle. Er zieht seine Uhr heraus und wirft einen Blick nach der Treppe. Dann setzt er sich wieder zurecht, mit einem Lächeln voller Mildheit.

410.

(Halb-Nahaufnahme) Die Kammer des Stubenmädchens. Sie sitzt auf einem Stuhl, vollkommen angezogen, mit Häubchen und Schürze; nur das eine Bein ist bloss. Sie sitzt da und stopft den Strumpf.

411.

(Halb-Nahaufnahme) Haralds Schlafzimmer. Er steht in Hemdärmeln und rasiert sich. Emma, die wach im Bett liegt, spricht mit ihm.

412.

412.

(Halb-Nahaufnahme) Georgs Schlafzimmer. (früher Gerdas) Georg liegt wach in seinem Bett.

413.

(Halb-Fernaufnahme) Die Halle. Die Köchin kommt herein und sieht den fremden Mann. Sie bekommt eine Todesangst. Da er mit dem Rücken zur Treppe sitzt, beschliesst sie, an ihm vorbei und hinauf zu schleichen, was sie auch tut.

414.

(Halb-Nahaufnahme) Vor dem Hause. Das Auto.

415.

(Halb-Fernaufnahme) Die Halle. Die zwei Brüder kommen die Treppe hinunter und gehen auf Richard zu.

416.

(Halb-Nahaufnahme) Die Brüder vor Richard, entdecken dass er tot ist. Georg sagt:

Text: Ich muss gleich nach dem Arzte telephonieren.

417.

(Halb-Nahaufnahme) Georg geht aus dem Bilde.

418.

(Halb-Nahaufnahme) Die Köchin und das Stubenmädchen kommen die Treppe hinunter.

419.

(Halb-Fernaufnahme) Georg geht vom Telephon weg. Die zwei Brüder stehen einen Augenblick an der Leiche des Fremden still. Dann geht Georg nach der Haustür und Harald in das Wohnzimmer.

420.

(Nahaufnahme) Haustür. Georg kommt - sie ist verschlossen. Er schliesst sie auf.

421.

(Nahaufnahme) Die Gartentür. Harald kommt - sie ist verschlossen.

422.

(Halb-Fernaufnahme) Die Halle. Emma kommt im Kimono die Treppe herunter. Die Brüder kommen zurück, zuerst Georg. Alle versammeln sich um den Toten. Der Arzt kommt von der Haustür her.

423.

(Halb-Nahaufnahme) Der Arzt untersucht, bestätigt dass der Tod einge-

treten ist, stösst bei der Untersuchung auf den Schlüssel in Richards Westentasche. Harald und Georg untersuchen den Schlüssel - erkennen ihn verwundert und sehen nach dem Wohnzimmer.

424.

(Nahaufnahme) Die Gartentür.

425.

(Halb-Nahaufnahme) Die Gruppe um Richard. Alle sehen nach der Treppe.

426.

(Halb-Nahaufnahme) Die Treppe. Elisabeth kommt herunter.

427.

(Halb-Nahaufnahme) Die anderen. Harald sagt zu Georg:

Text: Sorge dafür, dass Mutter nicht herunterkommt. Das ist nichts für sie.

428.

(Halb-Nahaufnahme) Georg geht zur Treppe.

429.

(Halb-Nahaufnahme) Georg geht zu Elisabeth hinauf. Sie hört ihm zu, will aber hinunter.

430.

(Fernaufnahme) Elisabeth geht hinunter. Der Schlüssel geht von Hand zu Hand; endet bei dem Arzt. Elisabeth tritt zu den andern. Sie nimmt den Schlüssel und sieht auf den Toten.

431.

(Halb-Nahaufnahme) Im selben Augenblick wird sie von einer so heftigen Gemütsbewegung überwältigt, dass die Söhne sie stützen müssen. Aber es geht schnell vorüber.

432.

(Halb-Fernaufnahme) Sie kniet still nieder und beugt sich über die Hand des Toten. Die Anderen ziehen sich andächtig zurück und ...

433.

(Fernaufnahme) ... das Zimmer ist im Augenblick leer.

434.

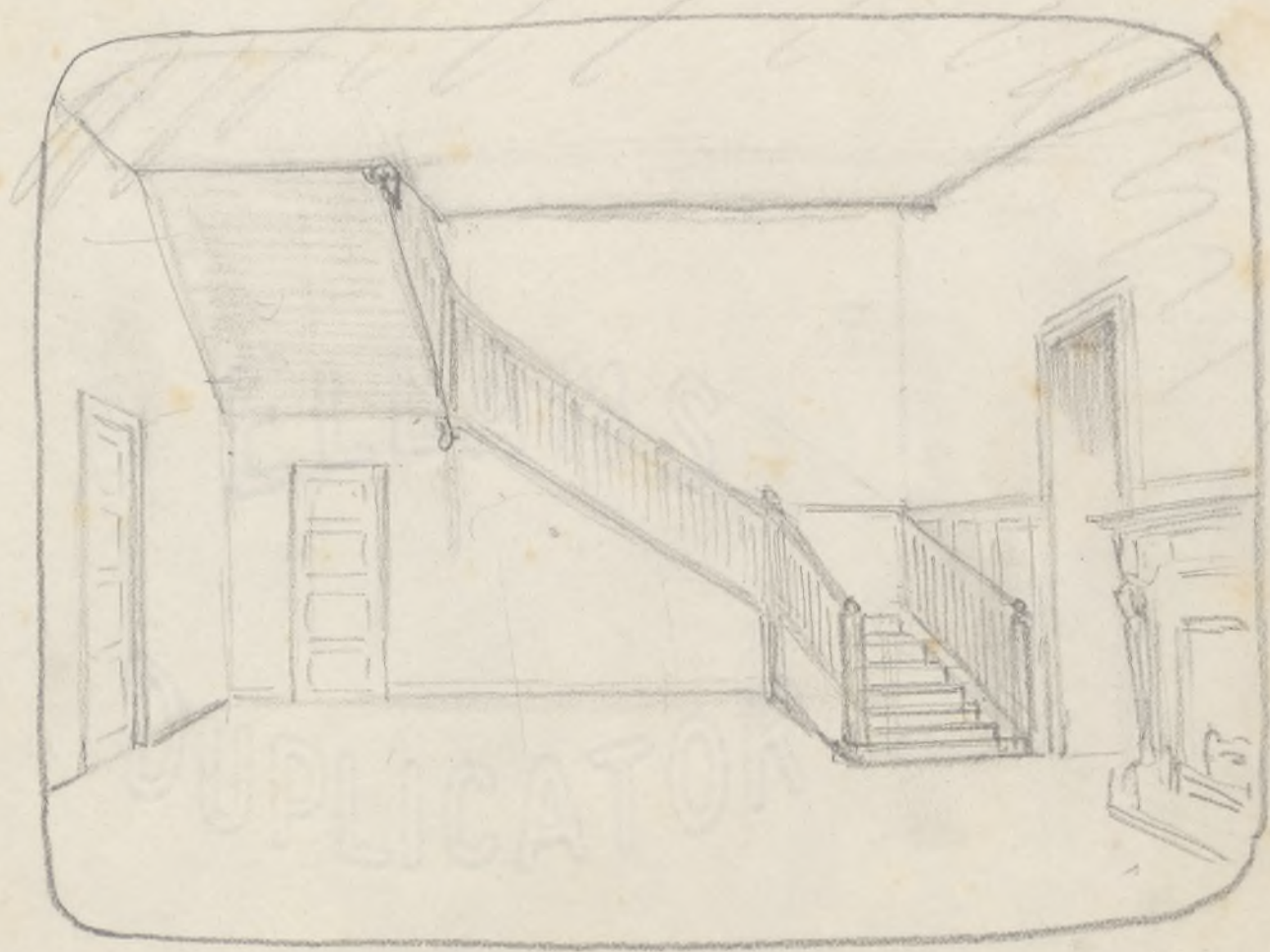
(Nahaufnahme) Dann hebt Elisabeth das Antlitz. Eine wehmütige Freude wächst in ihren Augen empor, während sie von Richards Gesicht zu dem Schlüssel und wieder zurück auf Richard sieht. Abbl.

Text: E N D E .

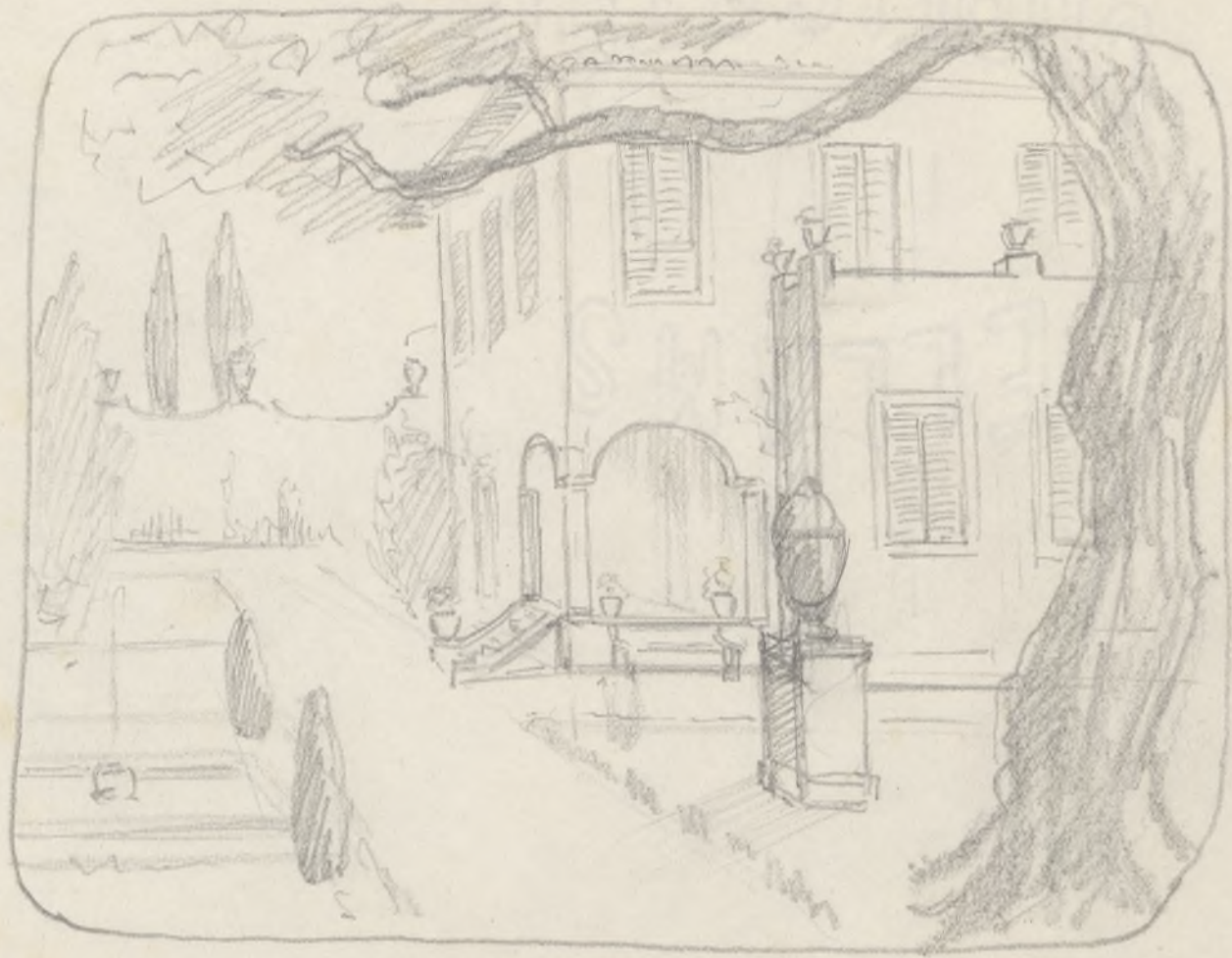

SABLIGSTUE I FAMILIEHUSET. . Gammeldags Sal

ДРБГІСВЛОЗ

ЕГГВНЗ

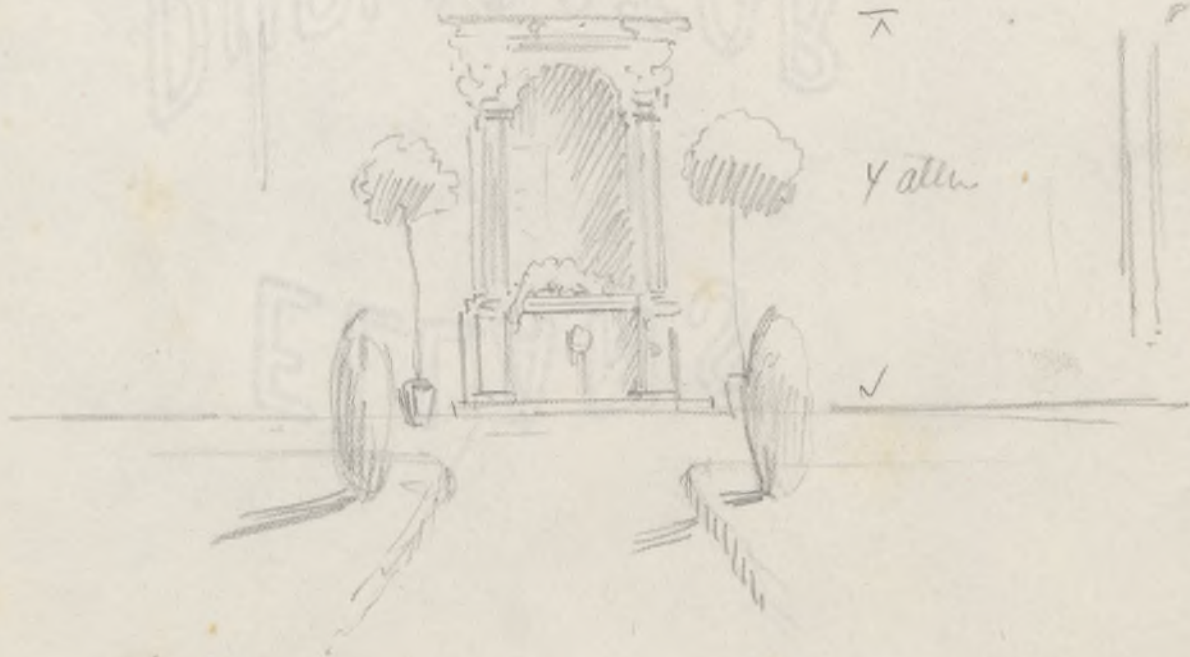
K

16 alen

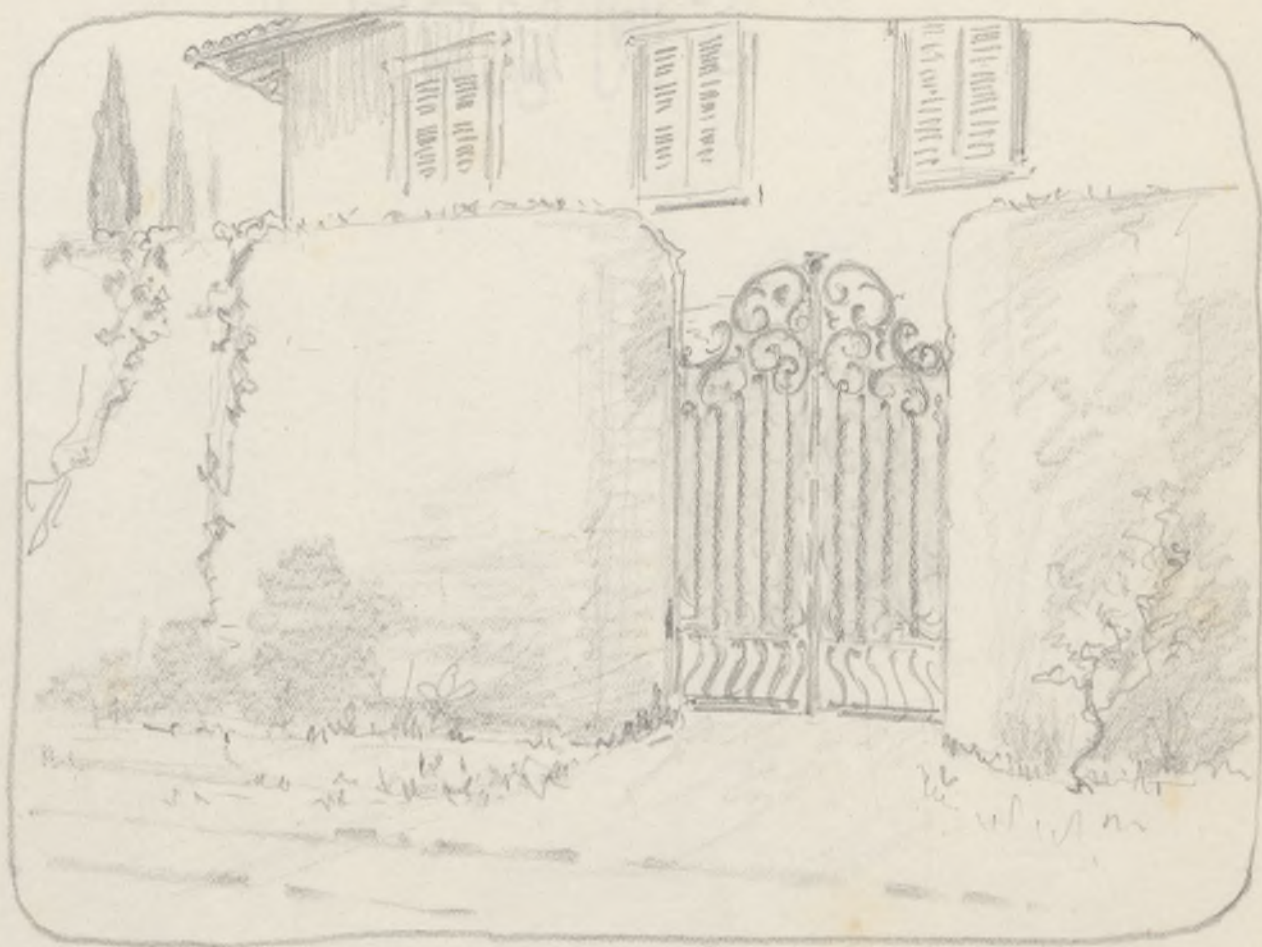
^

4 alen

✓

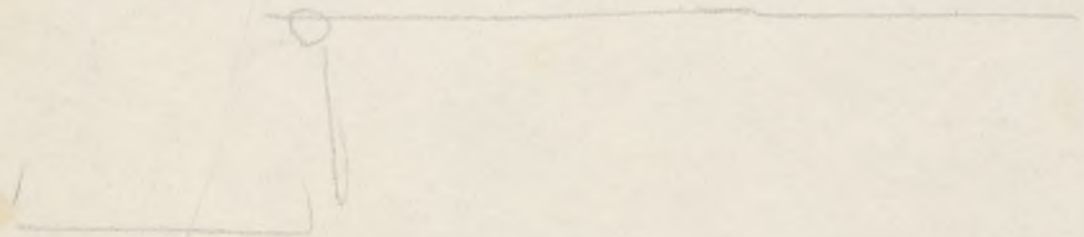

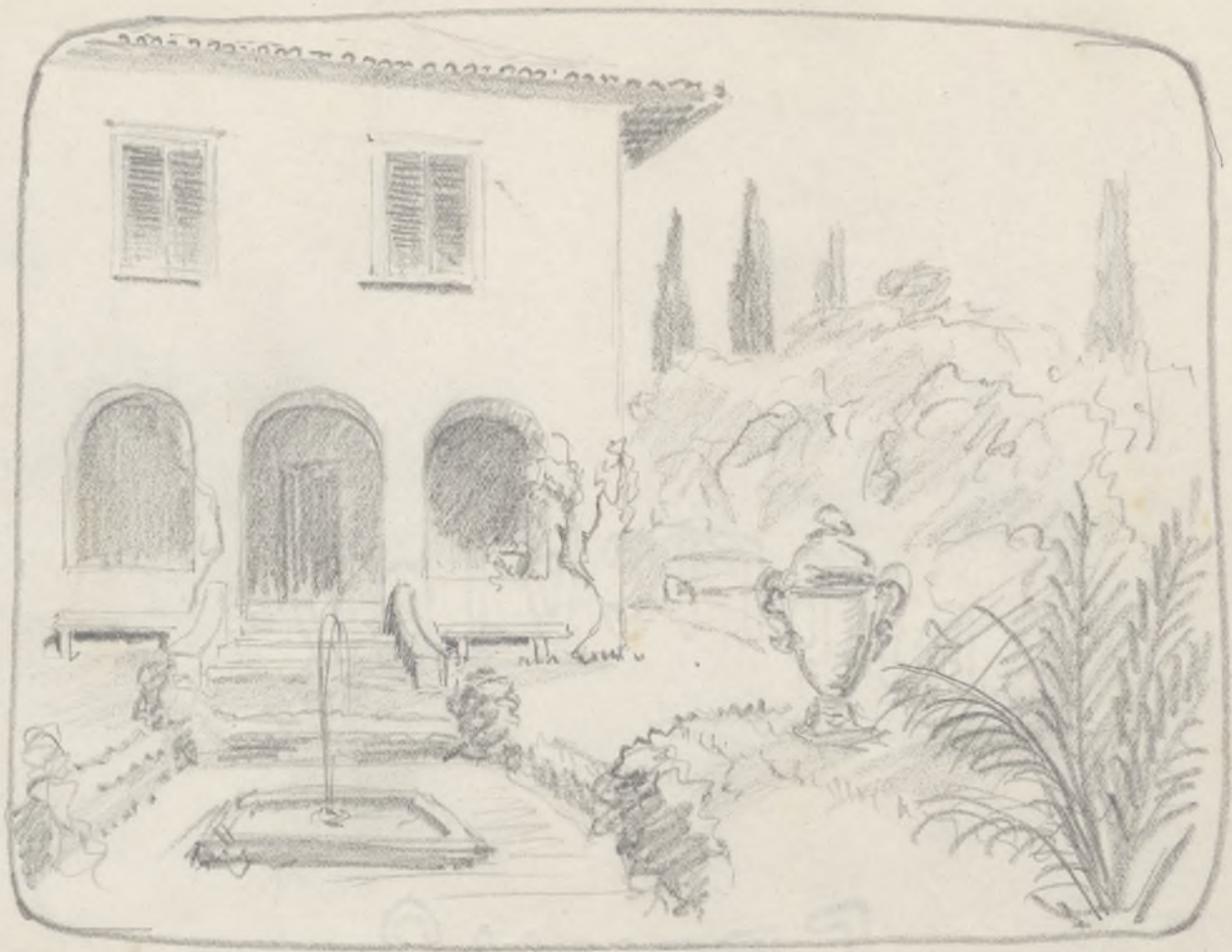
SYDENFOR PORTEN.

UDENFOR VILLA I FIESOLE

ELCAMS

VILLA I FIESOLE

" THE HOUSE ASLEEP "

by

Gudmundur Kamban.

property of

Nordisk Films Company of 1929.

" THE HOUSE ASLEEP "

by

GudmZundur Kamban.

A Road. A motor car slowly driving up the road. At the wheel, and alone in the car, is Richard Thorp, a man of about 60.....

... the Road seen from the running car. It can be seen out in the distance

.... Richard. He gazes out in front, a thoughtful smile playing over his face.

The family Residence, and its picturesque situation, seen from the car, slowly approaching it.

.... Close-ups of the different, sleeping inhabitants of the house, passing in slow review, one view gliding into the next.

Outside the house the car comes up and stops.

Richard at the wheel, regarding the house and its surroundings, a mixture of gladness over seeing it again and melancholy in his eyes.

Richard gets out of the car and enters the gate, walks into the garden. He stops at an old apple tree and lets his hand run lovingly down its trunk. A memory rises before him.....

.... Richard as a young man of 30, standing under the apple tree. A slender girlish form comes from the garden, waving to him as she draws near. They walk together towards the door leading from the garden into the house....

.....the old Richard walks towards the same garden door. He looks up and down the house and then leans against the frame of the door, and a new memory arises before him

..... further back in the same garden - where it is thickly planted with trees and bushes. The young Richard, differently dressed than at the last flash of memory, waits amongst the trees. The young girl, also differently dressed, comes running out from the bushes and throws her arms around his neck. Then she brings out a key which she presses into his hand. After kissing him warmly she runs away again

... the old Richard. His face is illuminated by the living memory. He puts his hand into his waistcoat pocket and actually brings out the same key. He regards it for a moment, lying in his hand. Then he carefully fits the key in the lock of the door and lets himself into the house.

The Sitting Room. Richard enters from the garden, looks about him and goes into

The Hall, where he also looks around. He recognises an old easy chair and lets his hand run caressingly over it. He looks at the clock which shows 1 o'clock. He takes off his coat and hat which he place on another chair. Then he makes himself comfortable in the arm chair.

Above the whole house sleeps, but down here the ghosts of the past come back to life. The old Richard sits in the chair with a far away look in his eyes, at one time sad and affectionate this fades into...

.... the young Richard in morning coat, sitting in the same chair. He rises and the young girl, Elizabeth Gray, comes up to him, dressed in bridal gown. Arm in arm they go into the drawing room, where there is a wedding party collected. There is perhaps some dancing, and the bride and groom may dance a dance alone on the floor, while the guests are spectators. Amongst these are the parents of the two young people, and also Marie, the bride's sister, and her husband, John.

The oldish servant, Nora, watches the bridal couple, while she carries a tray of some sort of refreshments around to the guests.

The bridal couple leave on their honeymoon, and there is a farewell scene, with the couple's parents and other family prominent, and also the guests showering old shoes and confetti after the newly-weds' car.

After the departure of the couple, Richard's father, old Thorp, sits with his partner, Mr. Charles Hastings, over a cigar. Mr. Thorp announces to his partner that he will retire from business when his son returns from his honeymoon, and will turn over his share in the business to the son. Mr. Hastings regrets this decision of his old partner's, but is at the same time perfectly satisfied as to the ability of Richard. The two gentlemen sit in thoughts over their cigars.

The bridal couple's new home. Old Nora is looking out of a window, and sees a car stopping outside the house. Richard and Elizabeth step out of car and enter the house.

Their sitting room. Old Nora goes out, and presently she shows Richard and Elizabeth into the room. They look around them with pleasure and embrace.

At Richard's office. Mr. Hastings and Richard discussing business, examining several letters and other documents.

Richard and his wife in their sitting room, surrounded by guests, gathered on the occasion of the baptism of their ~~first~~ child, Grace. There are several presents for the baby, and old Mr. Gray, Elizabeth's father, brings out a jewelry case from which he takes a small pearl necklace, which he hangs around the baby's neck. Richard does not approve of the richness of the gift, but hides his disapproval and withdraws a little.

In their bed room. Richard and Elizabeth come in with baby. Richard takes the pearls off the baby's neck and throws them on a table. Elizabeth is hurt, but he takes the baby lovingly in his arms.

At a modiste's shop. Elizabeth and her sister, Marie, sitting in a show room, where two assistants show them various gowns. Marie is in love with a particularly smart gown, but on asking the price of it finds out that it is very expensive. But the luxury loving Marie insists that she has it put at one side for her.

The Office. Mr. Hastings goes impatiently up and down the room, looks at the clock and puffs away furiously at his cigar. Richard comes hurrying in. They commence an animated, but serious conversation. Mr. Hastings says: "Yes the bank has refused to grant us the loan!" Richard asks if this is absolutely definite, and Mr. Hastings says: "Yes, there is nothing for it but to stop payments!" The two men regard each other in silence, both realising that this is the end.

Richard's dining room. He and Grace are sitting at the table, waiting. He rises and goes out of the room. Grace picks up a piece of bread, but puts it back again. Richard and Elizabeth come in quietly and sit down at table. Richard pours out a glass of water, saying that the days of wine have passed; He drinks the water. Elizabeth lifts her glass of water to her mouth, but emotion prevents her from drinking it and she puts it down again.

Richard and Elizabeth have to move into more modest quarters, and as some of their furniture also has to be sold, their condition in life is considerably reduced.

As a contrast we see Elizabeth accompanying her sister, Marie, on a shopping expedition, where Marie selects a very expensive hat for herself. Elizabeth sighs.

Sitting room in their new abode. Richard is at his desk, reading a letter, which is a reminder of that a personal debt of his for £ 25.- falls due that day. He is seen pondering over this for a moment and then goes into the dining room, where he goes over to a cupboard, unlocks a compartment and takes out a case. This is the case containing Grace's pearls. On the case is seen the name of the London jewelers. He takes the necklace out of the case, puts it in his pocket, and puts the case back in the cupboard.

On a railway station platform. Elizabeth is walking up and down the platform, evidently waiting. She passes and repasses a strange gentleman. The gentleman at last steps into a first-class carriage and looks out of the window at Elizabeth. As the train is about to leave Richard comes running up to Elizabeth, and they manage to get aboard in the last minute.

Elizabeth and Richard are going to visit Marie and her husband, John. They live in a pretentious place in the outskirts of the town, and we see them receive Richard and Elizabeth, and after they have been helped off with their outside clothes they are introduced to those of the other guests whom they do not know. Amongst these is Mr. Walter Falck, the strange gentleman from the platform. Richard joins some of the gentlemen, while Marie, Elizabeth converse with Falck. Marie is called away and Mr. Falck leads Elizabeth to a seat a little away from the others. He makes restrained but persistent love to her, which she however does not take any notice of. She is rather melancholy, and soon excuses herself to Falck, going over to where her husband sits. She puts a hand on his shoulder, but he does not notice it.

In her sister's dressing room, where Marie is quickly putting some touches on her face. Elizabeth comes in and puts her hand over her sister's shoulder, and Marie puts her own hand to her breast. The difference between these two hands is noticed. Marie's is covered with many beautiful jewels, Elizabeth's has only her wedding ring. Elizabeth is very sad and goes over towards the door. Marie calls to her in sympathy, but Elizabeth does not answer and goes out of the room.

Another day. In front of Richard's home. Elizabeth and Falck come up and stop, Falck hesitates about going. A tram stops near by and Richard jumps off and comes over to them. He and Falck greet each other and Falck goes. The other two go into the house.

Entering the house Richard gives himself to play with little Grace, while Elizabeth goes into the bed room. She opens her wardrobe and looks at a couple of gowns. She seems dissatisfied with them, but finally puts one of them out. She takes a small medallion with chain from the dressing table and tries it on for a moment, but puts it quickly aside again. She seems to come to a decision and goes into the dining room, where she goes to the cupboard and takes out Grace's jewel case. She opens it and finds that it is empty. She is surprised and goes quickly out of the room.

Sitting room. Richard is playing with Grace as Elizabeth comes in with the empty jewel case in her hand which she shows him. First he sends Grace out of the room, then he looks at the empty case and admits that he has taken the pearls. Elizabeth looks at him with bitter contempt, and throws the case on his table with an expression of anger and disgust.

Outside Marie's and John's house. A window is opened on the upper floor. Marie looks out. At the garden gate Elizabeth is arriving, dressed in an afternoon costume.

Marie withdraws her head from the window as if fearing to be seen. Marie is seen opening a balcony door on the other side of the house and sticks her head out.

Down the road a car is coming, and Marie closes the balcony door.

Elizabeth stands in the garden and enjoys its beauty. She bends over some of the flowers and inhale their perfume, takes a rose and keeps it in her hand. Marie comes and the sisters embrace fondly. Marie leads Elizabeth to a garden table, and they sit down.

At the gate; the car has come up. Falck steps out and orders the driver to wait.

At the table in the garden. Marie is not glad any longer. Everything about her tends to make her melancholy. Marie takes her hand. Her solicitude is an appreciation of the sister's fate, rather than consolation, she herself gets down-hearted.

Falck comes walking up to them. Marie jumps up. Elizabeth turns her head in surprise, turns from one to the other. Then she hesitatingly gives him her hand. He takes her hand and presses it warmly.

They are all sitting together. Marie makes a request to Falck. He seems to refuse, and Marie urges till he agrees and signals towards the gate.

The driver answers back with a signal and turns the car and drives away.

Marie excuses herself and leaves the two, and goes into the house. She is half pleased and half uneasy.

At the table. Marie is sitting on a bench, and Falck asks her permission to share this seat with her. She looks quickly up at him - and just as quickly she looks down again. Then she makes room for him and he sits down. He begins to talk to her in his usual, light, elegant, somewhat endearing manner.

Elizabeth's face is a mirror for her emotions. From smiles her expression changes to seriousness, as if she both enjoys and suffers through this man's nearness. Her bosom is tumultuous. He stretches out a hand out for the rose which she still has between her fingers, and she is half unconscious of his taking it from her. But as he lifts it to his lips an expression of pain goes over her face. When she sees that he has noticed this she jumps up in violent agitation, and turns towards him with anger mixed with distress. Then she goes. Falck stands rooted to the ground. Elizabeth goes up towards the house.

A part of the Den with tea table. The door is open to the sitting room. Marie is helping a servant arrange three covers. Suddenly she hears a sound from the sitting room. She goes in through the open door and closes this behind her.

The Sitting Room. Marie closes the door to the Den from which she has just come. Elizabeth is walking up and down the room in great agitation, and directs reproaches towards Marie. Marie makes excuses and Elizabeth stops by a sofa. Marie goes towards her slowly. Elizabeth stands still with a hard expression in her face. Marie does not dare to speak to her. Then Elizabeth sits down, and Marie timidly sits down with her. Elizabeth then flings herself on her and sobs like a child.

At the garden table. Falck stands a short distance from the bench, the rose in his hand. His first surprise has given place to an expression of happiness. There is no arrogance in his gladness, only assurance and calm. He kisses the flower reverently as were it the hand of a beautiful woman.

Richard at home sleeping. He wakes up and looks at his watch alongside the bed. It's 10 minutes to 2. He turns his head - and sees Elizabeth's empty bed. He is surprised, gets out of bed, puts on a bath-robe and sticks his feet in slippers. He goes out of the bed room.

In their sitting room. Elizabeth is sitting at a table, her face rested between her hands, gazing before her. Richard comes in. Coming to a decision she motions him to a seat opposite her. He does not do so at once, but touches her shoulder. She jumps up quickly and paced up and down the floor. Richard stands still and follows her with his eyes. At last she sits down and he sits opposite her.

Elizabeth seems to hesitate, and Richard waits for her to speak. At last she says: "Richard ... I love another man!"

They regard each other for a moment, then Elizabeth bows her head slightly. He gets up, but remains standing, breathing heavily.

Grace's Nursery. Grace awakes because she has got tangled up in the bed clothes. She sits up in bed and cries.

The Sitting room. Richard and Elizabeth are on their feet, facing each other and both greatly agitated. He begins to talk, but is interrupted by Grace's crying. Elizabeth hurries out.

Nursery. Elizabeth comes in to Grace and arranges the bed for her, and comforts the child lovingly.

Bed room. Richard comes in and begins to get dressed.

Nursery. Elizabeth gets Grace to sleep, kisses her and goes out.

Bed room. Richard is finishing dressing.

Sitting room. Elizabeth comes in and sits down in a chair, wearily.

Nursery. Richard comes in warily. He goes over to the sleeping child and regards it lovingly. Then he bends down over her and presses a light kiss on her forehead. He remains bent over the bed for a moment to see if his kiss has disturbed her sleep. It has not, - and goes out of the door into the sitting room.

Sitting room. Elizabeth is sitting as before. Richard comes in. He advances but remains suddenly standing still, half turned from Elizabeth. She says:

"You agree with me, Richard, that after this admission there can be no talk of our living together."

Richard nods. One can see that he agrees. Elizabeth says:

"But you must let me keep Grace."

Richard turns quickly. Then he draws nearer to her, emphatically protesting. Overcome by emotion he walks forth and back. Then he sits down to give his protest a more intimate, and thereby a more weighty effect,

"You cannot first leave me and then take Grace from me. She stays here."

Elizabeth bursts into tears; then she straightens herself up and dries her eyes - her look is out in the distance, but full of unshakable resolution,

"Grace means everything to me - rather than having to do without her I shall remain with you as your wife!"

Richard looks up slowly and stares at her. Elizabeth moans and at last she gets up, but she cannot go without having a decision.

Richard's face assumes a flinty hard expression, then he makes a despairing motion of agreeing and remains standing quite still, his face between his hands.

Nursery. Grace's bed has been taken away. Old Nora is packing away her dolls and toys into a trunk.

The street outside the house. Elizabeth is waiting in a cab outside the door.

Nursery. Nora is putting the last articles into the trunk and is on the point of closing same, when Grace comes in with some trifles which have been forgotten. Nora puts them in also, lock the trunk and goes out with Grace.

Sitting room. Richard is standing in the middle of the floor ... for a long time quite immovable. Suddenly he starts and looks towards the door... Nora and Grace come in, but Nora goes out again and closes the door. Richard rushes over and ... takes Grace in his arms. But he holds her close, so close that he can hold her with one arm, while he with the other hand wipes the tears which keep streaming from his eyes. Then he quickly goes with her to a chair and sits down, taking her on his knee.

Outside. The cab driver steps down from the cab and goes into the house.

Outside the sitting room. Nora is patiently waiting.

Nursery. The cabman comes in and takes Grace's trunk out.

Sitting room. Richard is still sitting with Grace on his lap. Then he looks towards the door. Nora sticks her head in for a moment. Suddenly Richard gets up ... and crushes the child to his breast ... and then follows her out. But he comes back immediately, goes to a chair and lets his head fall upon his arms on the table.

The street. Nora helps Grace into the cab. Suddenly Grace draws her attention to something or another that is forgotten. Nora hesitates, then hurries into the house.

Sitting room. Richard lying over the table as before. His foot hits something under the table. He looks up. Then he bends down and takes something up. It is one of Grace's dolls, a dancing doll, dressed in ballet clothes. He sits with the doll on his knee and looks fixedly at it. Then he looks towards the door, without changing his position. Nora opens the door and makes a motion which signifies that she has come for the doll. But Richard takes the doll close with an anxious expression. He is not going to give it up. Nora, filled with pity, leaves again, and Richard holds the doll still closer to his breast.

A Country House, with a magnificent garden. A Spring evening. Six people are facing the house. A little girl (Grace) is playing on the lawn with a nurse maid. ... the six people are.... Falck and his wife, Elizabeth, Elizabeth's parents and her sister Marie and the sister's husband. They are all in evening clothes and without hats.

They all go up towards the house, which has been greatly admired, especially by the old people; Falck and Elizabeth go with their arms around each other and the others follow ad lib. They come to the Veranda stairs and all go in, Falck and Elizabeth last.

On the Veranda. In one end is a card table. This is made ready for bridge. Old Mr. Gray, Elizabeth's father, comes to the table, anticipating a good game. He makes a motion towards the others, who come into the picture. Falek, John and Mrs. Gray sit down to bridge.

The other end of the Veranda. The two sisters come and sit down on a seat, where they begin to talk together. Elizabeth is very happy.

Card-table. Falek has the dummy, is fidgety and goes over to the sisters.

Falek joins the two sisters and sits down by Elizabeth. One sees at once that it is here, by her, that he wants to be. He puts his arm around his happy wife's shoulder, and talks animatedly to the two ladies.

Cardtable. The cards have been dealt again, and the players are waiting. Gray is looking towards the other group and makes a jestful, threatening gesture.

The three. Falek is deeply engaged in conversation with the two ladies. He turns his head quickly, rises and goes. He joins the players and the game is resumed.

The two sisters bring out their needlework and admire each other's work.

Card-table. Falek is once more dummy. His face gets an expression of ennui. He is glancing towards the two sisters and rises quickly. But Gray stops him immediately by catching his arm and forces him to remain. He sinks back into the chair with a little bashful, but very good-natured smile.

Sitting Room at Richard's. Old Mr. Thorp is shown in by the servant, a new girl, who quickly goes out again. He walks about the room and looks around dissatisfied. He stops at the book-case, and shaking his head he takes out one of the books. He runs a finger over the gilt-edged leaves, which leaves a dark line. The book was dusty. He puts the book back and throws a contemptuous look at the door through which the girl has gone out. Drying his fingers he walks over to the writing desk.

Richard comes in and they sit down after greetings have been exchanged.

Thorp takes a letter out from his pocket and hands it to Richard, saying: "I thought that you have so little to keep you here, and I wrote to my old connections in Rome. You can get a fine position there."

Richard reads the letter with keenness. Then he rises joyfully, thanking his father with warmth.

A Woman's Head. Only the hair is seen, a left hand resting against the head and a right hand which is pulling a hair out. Then the woman is seen. It is Elizabeth.

She is at a dressing table in her bed room, studying her hair in the mirror. She then takes a hand mirror and walking over to the window, she studies herself and her hair still more closely.

The lawn in front of Falek's villa. Falek is sitting on the veranda with a newspaper. Grace, who is now twelve or thirteen, is playing croquet with her two brothers, who are six and seven respectively. While George, the youngest, is taking his two strokes, Harold draws Grace's attention towards their mother at the open window and shouts to her. Elizabeth waves to the children, who wave back. She closes the window and the children continue their play.

The Veranda, - with the children playing in the back-ground. Elizabeth comes out and sits down on a chair alongside Falek. He brings out his cigarette case, it is empty.

Peevishly he snaps the case shut. Elizabeth notices his ill humour and offers to fetch cigarettes. She goes into the house.

Falck looks up at the house, down the garden, up to the sky - all with an expression of ennui.

Elizabeth comes out with the cigarettes. He fills his case, takes one, but puts it back into the case with signs of distaste. Then he rises and goes. Elizabeth remains sitting, looking after him.

The back of a woman's head, with a lap dog's head alongside of it..... a motor pleasure boat, sailing, turning on a little forest lake. The speed of the boat is slackened. The woman is sitting aft in the boat. Falck comes up from the motor room and sits down by her.

She takes the dog down from her shoulder and pets it. Falck's manner are once more those of an ingratiating, elegant man of the world. She is sparkingly lively, but for the moment affects to be interested in the beautiful surroundings.

Annette.

Falck is absentminded, in his smile there is a trace of the moment's shallowness. Suddenly Annette bores her beautiful deep eyes into his - and as soon as she has brought the absentminded man back from his gazing, it is only to make him admire the lovely dog. Falck looks away, a little disappointed, Annette pets the dog with passion almost. Falck is irritated - then he tries to grasp her hand. She lifts the dog to his shoulder. He lets her hand go and looks away.

The chestnut leaves are falling. Elizabeth sits at a table in the garden in front of Falck's villa. She rests her elbows on the table and supports her chin in her hands; the table is covered with falling leaves.

Falck and Annette. They look, smilingly, deeply into each others' eyes. As he approaches her mouth, she lifts the dog's muzzle to his lips. As she keeps the dog in this position He jumps up and stands, half turned away from her, leaning against the railing.

Elizabeth looks mechanically into the faded mass of leaves.

Falck and Annette clinging together. The dog deserted at their feet.

Elizabeth rises heavily from the garden table and goes into the house.

Elizabeth's bed room. She is sitting in a chair and reads, fully dressed. It is night. She looks at the clock. It shows 3 o'clock.

The Veranda. Falck comes in from the garden and lets himself into the house.

Falck's bed room. He comes in and closes the door carefully. Then he takes his shoes off and puts his feet into slippers. Elizabeth comes in. She wants to put her arms around his neck, but he removes them gently.

Elizabeth looks fixedly at him, while arms slowly sink to her side.

Falck asks her to sit down, but she remains standing. Then he keeps standing also. It takes some time before he speaks; then he says: "Elizabeth, I love another woman!"

He looks up and looks at her, fixedly.

Elizabeth stands immobile. Her gaze is fixed, but not at him for the moment; she only stares out in vacancy, with a deep retrospective look.

Then she slowly leaves the room.

Elizabeth's bed room. She comes in slowly, she turns the key in the door.

Then she walks over to the table and sits down, her face resting in her hands. She sits a long time without moving.

Falck's bed room. He stands and looks out in space. Then he goes over to the door.

Elizabeth as before, not a muscle moves in her face.

The door handle turns - and turns back. - Elizabeth looks at it without moving -

Falck leaves the door.

Elizabeth, closes her eyes in pain.

The Veranda. Next morning. Table set for breakfast. Servant comes with a tray. She is going to clear the table. She looks surprised, feels the coffee pot, which is cold. With tray in one hand and the coffee pot in the other she looks questioning towards the ceiling.

Elizabeth's bed room. Daylight. Falck is sitting at the table, Elizabeth walks in excitement up and down the room, then she sits down.

At the table. A heavy quiet has come over her face, while she says:

"And then you must let me keep both the boys!"

Elizabeth's eyes leave his, without her resolute expression diminishing for a moment. Falck makes a quick, consenting motion. He gets up and goes out of room. She looks after him, surprised. Then she looks ahead with a somewhat guilty look.

After the death of her parents Elizabeth had moved into the old family house.

Elizabeth in the garden amongst the roses. She has become gray. Almost ten years have passed since Falck left her. Elizabeth looks up at ...

...Grace, who is now a beautiful young lady of twenty odd years. Grace is dressed in a summer dress and is plucking a big bouquet of flowers.

Guests are seen in the back-ground, amongst them Marie and John. Elizabeth and Grace suddenly look up attentively.

More guests are coming, and several decorated charrs-a-banc stop outside the house, filled with students.

Harald and George, Elizabeth's two boys step out of one of the cars. The other students step down also, and the two boys, Harald and George, are led in procession to the spot where Elizabeth is standing. Her eyes fill with tears of joy. Grace, surrounded by the students, throw them the flowers she has plucked, and these are caught in the air.

Elizabeth embraces her two boys and puts a rose in each of their coats.

Elizabeth's bed room. Elizabeth awakens with a jump, listens and jumps out of bed. She puts on a kimono and goes out of the room.

Grace's room. Grace lies restlessly and complains loudly. Elizabeth comes in and goes to her bedside. She discovers that Grace is very ill.

Harold comes in in pyjamas, he goes to the bed also and takes Grace's hand. He is evidently worried over her condition.

On the landing. The two brothers are walking forth and back in front of a door. The doctor and Elizabeth come out. The four of them remain standing a little way from the door. The doctor is very serious. Elizabeth asks him with a pleading hope in her look. He consoles her as well as he is able to.

Grace's room. Grace is lying still with closed eyes. Elizabeth comes quietly in to look at her. As soon as she discovers that Grace does not see her face she gets very sad and uneasy.

Grace opens her eyes. Immediately Elizabeth smiles, and her sorrowful expression is wiped away. - Grace closes her eyes again.

Elizabeth's bed room. Elizabeth comes in, tired and sleepless, she begins to undress.

Grace's room. Grace lies in bed with open eyes, her face is very pale. There is a nurse by the bed.

Elizabeth's room. Elizabeth lies in uneasy sleep. Suddenly her face is brightened by a smile. - Her smile grows.....

..... something white and indistinct in motion. It quickly takes form and is a dancing figure, but veiled. It quickly becomes more distinct, draws nearer. It is Grace. She dances a dance of joy against a constantly changing background. Though nobody else is seen the whole expression of the dance is one of distinct appeal, as if there is one she dances for, that there is one she wishes to please with her dance. Finally the figure rises in a ballet attitude. In the same moment it is no longer Grace, but her forgotten doll. It stands in the same attitude on a floor, and Richard is locking on...

...the dreaming Elizabeth. Suddenly the terror of the dream stamps her features. It is as if she wants to chase something away from her eyes.

Elizabeth's bed room. She jumps up out of her sleep - with big eyes, full of nameless fear.

Grace's room. Grace sleeps. Elizabeth comes in with the terror of her dream still in her face. First she looks inquiringly at the nurse, but then she quickly bends over the bed to listen to Grace's breathing. The nurse tries to calm her and Elizabeth slips out of the room, but with the same scared eyes.

Elizabeth's bed room. She comes back into her own room. But it seems that she does not dare to go near the bed now - she remains standing with fear in her blood. At last she cannot stand to remain in here any longer. She goes into

.... the sitting room. It is dark. She comes in and turns on the light. Then she roams about in the room, restlessly and in despair. Then she sits down, but her eyes continually seek the ceiling. At last a decision seems to grow in her face. She gets out a block of telegraph forms and starts to write.

The telegram is shown:

"Richard Thorp. - Via Cantabria 22. - Rome."

"Grace very ill. Come home to us + Elizabeth"

Grace's bed room. The sick girl throws her arms about in fever. The nurse is busy changing ice packs on her head. The doctor comes in, followed by the two boys, who are very despondent.

In the sitting room. Elizabeth walks up and down the room in deepest despair. A servant girl comes in with a closed envelop. Elizabeth opens the envelop and reads an official slip.....

..... that her telegram to Rome had not been delivered, as the addressee's whereabouts are unknown.

Elizabeth walks a few steps forward and supports herself on the back of a chair, and she remains standing with staring eyes.

Elizabeth comes into Grace's room to relieve the nurse. Then she carefully draws the curtains. Grace awakens. Elizabeth goes over to the bed and sits down. Grace takes her hand with a faint smile. Elizabeth is overwhelmed by surprise and joy. She dares not speak to Grace, but her face expresses endless gratitude. Grace again lies with eyes closed. But Elizabeth can hardly sit still for happiness over what she has seen in Grace's eyes - the first signs of improvement. Then she folds her hands in prayer.

The road outside the house. Elizabeth goes down towards the gate from the house. A car has stopped in front of the house. The gentleman in the car takes his hat off to her. It is Mr. Hastings, Richard's one-time partner. He has come at the request of Elizabeth.

Grace's room. Grace is now much improved. She is sitting in a chair, talking with the nurse, who does some needle work.

In the garden. Elizabeth and Mr. Hastings are seated on a couple of garden chairs. She is speaking, quietly, without looking at him. Mr. Hastings answers:

"Yes, I know that - we had dinner together at Fiesole a couple of months ago; he has retired from business and lives there now!"

Elizabeth listens gladly. Mr. Hastings writes down the address, ^{hands} it to her. She looks at it and hides it at her breast.

A room in Richard's villa at Fiesole. Richard comes in and opens the shutters of one of the windows and sits down, a little tired. Then he sees a letter on the table.

Richard looks at the writing on the outside of the letter, is surprised and studies it closer. Then he opens the letter and reads. Just at first he starts, but hurries on reading.

The letter:

"Dear Richard: I am writing you because Grace has been very ill, near death from pneumonia. I sent you a telegram to Rome, as I did not know that you were living at Fiesole. God be praised, Grace is almost well again now. But I, Richard - since she became ill, I am tortured with remorse day and night. Life will be very difficult for me without your forgiveness."

Richard turns over and continues reading:

"I do not ask forgiveness because you lost me, but because I robbed you of the happiness of seeing your child grow up, because I robbed you of her love to which you had a right. Oh, Richard, write me only a line. + Yours, Elizabeth."

Richard sits immobile,; with a deep, firm, impenetrable look, and without this look for one moment changes, he mechanically folds the letter together, puts into the envelop and tears this several times across.

A long tree-lined road. Five people walk along the road, three in front and two behind. In front goes Elizabeth and her two sons, one on each side of her; behind is Grace and a young man, Walter Pearson. As they walk along the road the hindmost pair keep dropping further and further behind the others. Elizabeth turns and looks for Grace and Walter. George looks smilingly at his bracelet watch, Harold points ahead and the three walk out of the picture.

A cross-road. A bench at the road-side. By the bench stands a motor car. Elizabeth comes with her two sons; she is a little tired and sits down on the bench. Harold sits down by her side.

Grace and Walter have sat down on a bench further behind.

Cross-road. George intimates that he is going over to the car. He sits down at the wheel. Elizabeth and Harold rise and shout something after him. Their faces show a gentle protest. Then they smile at each other and sit down again.

Grace and Walter on the bench. There is a romantic, expectant air over the two of them. Suddenly the tension is broken, as the car stands in front of them and George with a reguish smile points to their seat in the car. Then he begins to turn the car. Grace and Walter look at him with offended glances.

George has turned the car, gets out and offers them their seats with exaggerated graciousness. Grace looks at him with tightly shut lips, then she rises, and gets into the car. But when Walter tries to get in alongside of her, he is stopped by George, who sits down by Grace and signifies to Walter that he shall drive. Walter is standing with his hat in his hand. He thinks for a moment. Then he sends George a withering glance and throws his hat on the ground. He then jumps up at the wheel. George leans forward and pats him penitently on the shoulder, and he then gets out to pick up the hat. At the same moment Walter drives off, a smile all over his face and George is left standing behind, looking foolish.

The running car. George is far in the rear. Grace is lying on her knees on the back-seat, friendly waving to George who trots along on the road. Then she jumps into the front seat, alongside Walter.

George plodding along bare-headed with a hat in each hand. The car is far out in front.

The running car. George far in the rear. Grace and Walter look deeply into each other's eyes. Then they kiss each other - till the car swerves, and Walter gives his attention the steering. They look back and Walter stops the car.

George draws nearer to the waiting car.

The bench with Elizabeth and Harold. He looks at his watch, surprised, but suddenly he gets up and laughs. Elizabeth also rises. The car comes into the picture and George comes walking at the same time. Walter jumps out and receives his hat from George, giving him his hand in thanks.

Path in the garden of the house. Elizabeth is walking with Grace and Walter. The

two young people are radiating happiness and Elizabeth shares it with them. But then suddenly her whole bearing and expression forms a striking contrast to their's; her whole attitude seems so peculiarly distant under these circumstances and in these surroundings. And when they look at her and unconsciously step, she only gives them a faint smile and goes up to the house. They look after her with wonder.

Sitting room. Elizabeth comes in and sits down at the desk, takes out some stationary and sits for a moment in thought. Then she starts writing.

The loggia of Richard's house in Fiesole. There is a table set for a morning meal. Richard comes out in pyjamas and sits down at the table. He pours out coffee. A servant comes with a letter and goes.

Richard looks at the letter in surprise, and almost afraid. Then he cuts open the letter. It runs.....

"Dear Richard: I hardly expect that you will answer this letter, but I write you because Grace has become engaged with Walter Pearson. He is an engineer and has obtained a fine position in Rio de Janeiro."

Richard lets the letter drop for a moment and sits staring a moment, then he resumes the reading

"They go to Brazil immediately after the wedding. I shall miss Grace dreadfully, but still more I long for your forgiveness. Oh, Richard just one word, just a word. + Yours, Elizabeth."

Elizabeth's garden. A car comes. Elizabeth, Grace and Walter step out of the car, all of them with parcels in their hands.

A table in the garden. A maid is setting tea table. Elizabeth, Grace and Walter sit down at the table. They send the maid away with their parcels. A postman comes with parcels; he salutes and gives Elizabeth two parcels. One is small and the other is a somewhat larger box. As they have come from abroad they both carry the name of the sender. This is in both cases: "Richard Therp, Villa Belboso, Fiesole, Italia."

Grace begins to open the smaller parcel, while Elizabeth and Walter both look on with great interest. Grace takes a jewel case out of the paper.

It is Grace's old jewel case, and carries the name of the jeweler seen in the early part of the picture. The case is considerably worn with age. Grace opens the case. It contains a splendid pearl necklace.

Grace is overwhelmed with pleasure, she puts the case down and looks with sparkling eyes at her mother, holding up the pearls for her to see.

Elizabeth looks straight out in front of her with an unfathomable look. Then she picks up the jewel case from the table.

Walter smiles without understanding, looking from one to the other.

Grace looks at Walter for a moment with a strange smile, then gazes again at the pearls. Walter points to the larger parcel and Grace nods, that he shall open it. She looks at her mother.

Elizabeth is standing as before, with the same distant look. Then she seems to waken and looks eagerly while the other parcel is being opened.

The parcel has been opened. Grace looks excitedly into it. She takes paper and paper wool out of the box. And finally she lifts out a doll - the old forgotten doll Her

glad expression does not darken, but rather shows wonder. One sees that she has not any recollection of this childhood happening. In the moment the doll is lifted out Elizabeth makes a fending-off motion with her hand, her strength fails her, and she sinks down on the bench. Walter and Grace stand on each side of her.

Elizabeth sits quite still, with eyes roaming in her frozen face. Then she jumps up she has a desperate hope. She begins to look for a letter in the box where the doll had been packed. Her search is wild, she has her hands full of paper and paper-wool. When she is satisfied that there is nothing else she stands still for a moment and then goes into the house.

The sitting room. Elizabeth comes in and closes the door. Tears flow from her eyes, and she throws herself on the sofa, sobbing violently.

The garden. Grace puts the doll back into the box, then she goes into the house.

The sitting room. Elizabeth gets up from the sofa and walks about the room. Her pain is expressed by small movements, her lips tremble, her hands seek each other, but hardly dare touch.

Outside the sitting room door. Grace stands by the door and knock lightly.

Sitting room. Elizabeth now walks calmly and slowly about the room. Her expression is stamped with quiet suffering - the suffering that must be born. She opens the door and Grace enters. They both sit down.

....Sofa. Elizabeth puts her arm around Grace. Then she drops her hands into her lap while her tears run down her face. Thus she sits quietly as she tells Grace of her sorrow.

Grace in bridal gown. She stands in her bedroom. Then she begins to loosen the veil.

The open garden door. Harold and a young girl, Emma, comes out of the house and look towards the gate. There is a motor car waiting. Emma lays her head on Harold's breast.

Grace. She finishes putting on her travelling gown. Looks up. Elizabeth comes in. She looks a moment at Grace, then she takes her in her arms. Then she hides her face for a little in her handkerchief. Grace consoles her. Elizabeth dries her eyes, while Grace kisses her cheek and smooths her hair. Grace looks at her and says something. Elizabeth looks up, shakes her head and says:

"No, little Grace, there is no peace for me till your father comes home and tells me that he has forgiven me!"

Grace takes both her hands and makes her look up. She looks her deeply in her eyes and says something. There is a promise in her look. Elizabeth looks at her with a timid smile.

The motor waits in front of the gate, loaded with luggage. The chauffeur looks at the clock and toots the horn.

Main door. Grace and Walter come out, followed by Elizabeth, family and guests.

At the gate. Grace embraces her mother - gets into the car with Walter. The rest all go outside the gate. The motor drives off.

A cross road a little way from Richard's villa in Fiesole. A car drives up and stops. Grace steps out and the car drives back with Walter. Grace walks up to the villa.

A corner of the garden at Fiesole. Thick foliage at all sides. Richard is sitting, reading a book. The girl comes in and makes a report. Richard looks up, a little surprised, without rising. The girl makes a motion towards the foliage. Richard gives her an order, and she goes.

Grace comes through the foliage, and walks towards Richard. But before she reaches him she stops and looks at him with quiet pride. And thus she remains standing.

Then her expression changes. An endless tenderness, a mixture of admiration and pity well up in her. And without knowing it she stands and weeps silently.

Uncomprehending Richard draws nearer to her. Then she looks up. Into her tender eyes there comes a careful, almost half scared look. She says:

"My name is Grace - nee Thorp!"

Richard is startled. He takes a step backward, and he breathes heavily. Then an overwhelming joy slowly shows in his face and radiates from his whole being. He opens his arms to her. She flings her arms around his neck. Then he draws back and looks at her. The pleasure over seeing her again after the loss of so many years expresses itself almost grotesquely. The tears which are on the verge of falling are drowned in smile after smile. Then he kisses her again and again. Finally he takes her hand and leads her to a bench, where they sit down, and remain sitting close together, intoxicated over the joy of being together.

Richard on a bench in the garden. He sits with a book. But he cannot read at all. Each moment his thoughts are interrupted from the same direction.

Walter and Grace sitting on another bench, close together in intimate conversation.

Richard puts the book down, but remains sitting still.

Walter and Grace rise and walk out of the picture.

Walter and Grace walk up towards the house. Richard comes into the picture, but they continue walking without having noticed him. Finally Richard walks alone.

Loggia in Richard's house. Walter and Grace sit on the sofa. Richard comes, takes Walter by the arm, pulls him out of the sofa and himself sits down, taking Grace's hand in his. Walter sits down in a chair alongside of them. Richard pats him on the shoulder. Then he draws Grace up and walks smilingly away with her.

Richard leads Grace down into the garden.

Bench in garden. Richard leads Grace to the bench, and they sit down. Then he speaks to her, a little sad. He says:

"There is something which does not enter your mind, Grace. You come into my life and then you leave me again. Now you have disturbed my life's loneliness!"

Grace looks at him. Then she looks down. She is deeply moved.

Richard is afraid that his words have made a deeper impression upon her than was his intention and he tries to pass over it.

But Grace is more and more sad and thoughtful.

At last Richard rises and takes both her hands. But Grace remains sitting. Then finally she looks at him with big eyes and rises. She says:

"If you forgive Mother, then she will not be unhappy any longer, and you will not be lonely any longer!"

Richard stands a moment and looks at her. She meets his look without flinching. Then a faint smile goes over his face. Grace looks at him with an expression that is full of a hopeful inquiry. Richard says:

"When I saw my grown-up daughter, I forgave your Mother!"

Grace takes a step backwards, almost in wonder, looking at him fixedly, then puts a new question to him, to which he nods, firmly and with resolution. Then she flings herself around his neck.

The road outside Richard's villa in Fiesole. A car outside the door. It is full of luggage - for a long journey. All the shutters of the house are closed. The gate is also shut. Richard is sitting in the car.

Richard is at the wheel, leaning back, with his hands in the lap, while a quiet, gentle smile plays around his mouth. Then he turns his head towards the house and nods a couple of times. Then he puts the car in motion, and drives slowly out of the picture.

First picture of the film: A car coming up the road up to the moment he sits down in the old chair....

The motor car standing outside the house.

Servant's bed room. She sits half dressed, lacing her shoes.

Harold's bed room. He is shaving, and Emma, who is still in bed, talks to him.

George's bed room. George is still in bed, but awake.

The Hall. The servant comes in and sees the strange man in the chair. She gets very scared. As he sits with his back to the stairs she decides to sneak past him, which she does.

Outside the house. The car.

The hall. The two brothers are in front of Richard and discover that he is dead. George speaks:

"It is better to call up a doctor!"

George goes out of the picture.

The cook and the maid come down the stairs.

George comes back from the telephone. The two brothers stand a moment by the dead stranger, then George walks towards the main entrance and Harold into the sitting room.

The main entrance. George comes up - it is closed. He unlocks it.

The door to the garden. Harold comes and finds it locked also.

The hall. Emma comes down the stairs in kimono. The brothers come back. All stand around the dead. The doctor comes from the main entrance.

The doctor makes his examination, constatates that the man is dead, and under his examination comes across the key. Harold and George examine the key - recognise it with surprise.

The group around Richard. All look towards the stairs.

The stairs. Elizabeth comes down.

The others. Harold speaks to George:

"See to it that Mother does not come down. This is nothing for her to see!"

George walks over to the stairs. He walks up the steps to Elizabeth. She listens to him, but insists on going down.

Elizabeth goes down. The key goes from hand to hand, ending at the doctor. Elizabeth joins the others. She takes the key and looks at the dead.

At the same moment she is overwhelmed by so great an emotion that the two sons have to support her. But it is soon over.

She kneels down quietly and bends over the hand of the dead. The others draw back reverently and

... the room is empty in a moment.

Then Elizabeth lifts her face. A melancholy gladness dawns in her tear-filled eyes while she looks from Richard's face to the key, and back to Richard again.

The End.